

Xurabhi

an e-magazine by ASOMI, Pune

BIHU, THE BINDER
Swapnanil Baruah

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ
সৃষ্টিত বিহু আৰু...
নীলিম আকাশ কাশ্যপ

Bohagi
Special

'অসমী'

সমন্বয়ৰ এনাজৰী, এক নতুন শক্তি আমি !

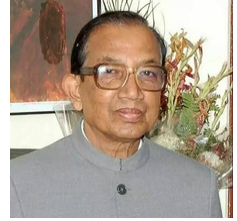
নতুন উদ্যম আৰু সঁহাৰিৰ পৰিচয় আমি!

বিসম্বাদ, মতভেদ পাহৰি সকলোকে আঁকোৱালি
লওঁ আমি!

আমি এক নতুন যাত্ৰা, একতা আৰু নতুন
আদৰ্শক লৈ আগুৱাই যাওঁ আমি!

আমি অসমী ☐

বিহুৰ ওলগ

নগেন শইকীয়া

১১ এপ্ৰিল ২০২৩

বিশ্বৰ প্ৰতিটো জনগোষ্ঠীৰ নিজৰ জীৱিকাৰ বৃত্তি, সংস্কাৰ আৰু প্ৰাকৃতিক তথা সামাজিক পৰিৱেশৰ লগত খাপ খোৱাকৈ আয়োজন কৰা একোটা উৎসৱ বা অনুষ্ঠান চলি আহিছে। আনকি সভ্যতাৰ বিকাশে পৰিৱৰ্তন ঘটালেও মানুহে আয়োজন কৰি অহা এনে উৎসৱৰ বাহিৰৰ ৰূপৰ কিছু পৰিৱৰ্তন ঘটি আহিলেও অন্তৰৰ ভিতৰত থকা এনে উৎসৱৰ প্ৰতি থকা সংস্কাৰৰ আকৰ্ষণ কমি নাযায়। তাৰ মাজত মানুহে নিজৰ ভাষিক, সাংস্কৃতিক জীৱনটোৰ লগত থকা আন্তৰিক সম্পৰ্কৰ সোৱাদ বিচাৰি চাব খোজে।

অসমৰ বিহুৰ লগত অসমৰ পুৰণি খিলঞ্জীয়াখিনিৰ উপৰিও পৰৱৰ্তী কালত অসমৰ জাতীয় জীৱনৰ লগত মিলি যোৱা সকলেও সমানে আন্তৰিক সম্পৰ্ক অনুভৱ কৰি আহিছে। তদুপৰি অসমৰ খিলঞ্জীয়া জনসমষ্টিয়েও নিজৰ নিজৰ ধৰণেৰে বিহু পাতি আহিছে। বিহুৰ লগত থকা এই সম্পৰ্কই এই অনুষ্ঠানক অত্যন্ত স্বাভাৱিকভাৱে এটা জাতীয় উৎসৱলৈ পৰিণত কৰিলে। এতিয়া আনকি দেশে-বিদেশে থকা জাতি, বৰ্ণ, ধৰ্ম, সম্প্ৰদায় নিৰ্বিশেষে অসমীয়াসকলে বিশেষকৈ ব'হাগ বিহু আৰু অনেকে মাঘ বিহুও প্ৰত্যেক বছৰে বছৰে পাতি আহিছে। মহাৰাষ্ট্ৰৰ পুনেত থকা অসমীয়াসকলেও ব'হাগ বিহুৰ অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰি প্ৰত্যেক বছৰত বিহু উপলক্ষে স্মাৰক গ্ৰন্থ একোখনিও প্ৰকাশ কৰি আহিছে বুলি জানিব পাৰি আনন্দ পাইছোঁ। পুনেত থকা অসমৰ লোকসকলৰ উপৰিও পুনেৰ অন্যান্য সম্প্ৰদায়ৰ আলহীসকলকো লৈ বিহু উৎসৱৰ আয়োজন কৰি এক সামাজিক সম্পৰ্ক স্থাপন কৰি ল'ব পাৰিলে এটি সম্প্ৰীতিৰ বান্ধোন গঢ়ি তোলা হ'ব।

ব'হাগ বিহু তথা বঙালী বিহু উপলক্ষে মই উদ্যোক্তাসকলক ধৰি এই উৎসৱৰ লগত জড়িত সকলোটিলৈকে মোৰ বিহুবীয়া আৰু অসমীয়া তথা ভাৰতীয় নৱবৰ্ষৰ সশ্ৰদ্ধ ওলগ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। বিহুৰে সকলোলৈকে লৈ আহক আন্তৰিক বন্ধুত্বৰ গভীৰ আনন্দ।

Meet the Team

Chief Editor

Dr. Hrishikesh Kashyapa

Editorial Team

Mrs. Archita Khaund

Mr. Priyankan Goswami

Mr. Subrata Bhattacharjee

Magazine Design

Mr. Prabal Jyoti Das

Cover Photo

Mr. Bishal Paul

Website :: <https://asomipune.org/>

e-mail :: asomitheculturalessence@gmail.com

Social Media :: Asomi Pune

ASOMI Executive Committee

2023-24

Col (Retd) Tarun C Borah
(President)

Ms Mousumi Bora (Vice President)

Mr Dipankar Rabha (General
Secretary)

Mr Nripen Gogoi (Finance
Secretary)

Mr Chiranjib Sarma (Cultural
Secretary)

Ms Jagriti Goswami (Publicity
Secretary)

Dr Hrishikesh Kashyapa (Literary
Secretary)

Executive Committee Members:

Mr Gunindra Kakati

Mr Jitumoni Nath

Mr Rajib Borkataki

Dr Devika Borthakur

Ms Jina Saikia

Advisors:

Cdr. Uttam Baruah (Retd)

Col. Ranjit Talukdar (Retd)

Mr. Siddhartha Katak

Mr. Prasanta Kumar Deka

Dr. Samiron Phukan

Contents

Foreword

Col. Tarun C Borah (Retd)

From Chief Editor's desk

Dr. Hrishikesh Kashyapa

BIHU, THE BINDER

Swapnanil Baruah

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ সৃষ্টিত বিহু আৰু...

নীলিম আকাশ কাশ্যপ

সাম্প্ৰতিক সময়ৰ বিশ্বায়নী বিহুৰ ওপৰত এখন ৰচনা

ওৱাহিদুৰ ৰহমান

অসমৰ জাতীয় উৎসৱ ৰঙালী বিহুৰ লগত জড়িত কেৰিয়াৰ

ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোহাঁই

অসমীয়াৰ স্বাভিমান বিহু

কুমাৰ কৃষ্ণ শৰ্মা

বহাগ বিহু আৰু কৃষিজীৱি ৰাইজৰ ভিন্ন পৰম্পৰা

অভিনন্দন গোস্বামী

জেঠাই, ড° নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ সান্নিধ্যৰ কিছুমান স্মৃতিৰ ৰোমন্থন

প্ৰাৰ্থনা বৰদলৈ

ব্যক্তিত্ব বিকাশ, চৰিত্ৰ গঠন আৰু সমাজ ব্যৱস্থা

ড° হেমন্ত ডেকা

Contents

COP 26, কাৰ্বনৰ শূণ্য নিৰ্গমন আৰু প্ৰত্যাহ্বান

কুলেন চন্দ্ৰ দাস

স্মাৰ্টফোন, শিশু আৰু ল'বলগীয়া সাক্ষাৎ

সিদ্ধাৰ্থ দাস

শুদ্ধ আন্তৰিকতা আৰু বিহু নিমন্ত্ৰণ

চৈয়দা পাৰবীন চুলতানা বহমান

নিৰাপদ

অভিনন্দা বৰা ফুকন

অব্যক্ত বেদনা

ডাঃ অমল শইকীয়া

বুলবুল

কুমাৰ কৃষ্ণ শৰ্মা

SOMETHING UNFORESEEN

AK Choudhury

Mesmerizing Assam

Pulock Duwarah

OXOMIYA POETRY - A KHILONJIA'S LETTER

Dr. Hrishikesh Kashyapa

সম্বয়

দীপাংকৰ ৰাভা

Contents

THE RISING STAR

THE CREEPY MYSTERY OF A MISSING GIRL

Avika Maheshwari

Unity in Diversity

Rhythm Borthakur

Shinning night

Adya Sahare

Spring

Akshita Changkakoti

Friendship

Arinjay Das

Family

Tamanna Mirchandani

Under the sea

Aashna Dalai

Arts from Angels

(Paintings by kids)

Participation in Magh Bihu

Glimpses of Spring Festival 2023

Foreword

ASOMI, as a small community group in 2014 has travelled a long way with enhanced focus and enlarged sphere of social and cultural activities today. On the occasion of publication of third edition of our magazine, XURABHI, my greetings and best wishes to the Assamese diaspora in Pune and to all those who are directly or indirectly affiliated with our organisation. We are confident that with your support and goodwill we will strive and achieve greater heights in the years to come.

Our core philosophy is to establish a social connect between the North-East(NE) and Maharashtra by undertaking sociocultural activities in Pune from time to time. Asomi had joined hands with various local organizations like Sangit Natak Academy, Bharat Bharati, Sarhad, Ishanya centre of Symbiosys University, Students' Experience in Interstate living and Assam Sahitya Sabha in organising and showcasing the rich culture and historical tradition of Assam. Our focus towards Societal Care through various activities like visits to Orphanages, Cloth & Food Donation Drives, Blood Donation Camps; providing extra-curricular activities in municipality schools in Pune, donations to flood affected areas in Maharashtra and Assam are noteworthy and well received by everyone.

During pandemic, we organised medical and food distribution camps in Pune and surrounding areas. Organised special trains and buses for transportation of affected people from Pune to Guwahati and other NE states. In this regard, more than 3500 stranded labourers, students and medical tourists benefited from the organisation. We were the contact point in Pune for Govt of Assam and local administration for pandemic mitigation and rehabilitation, and emerged as the flag-bearing organization of the Assamese community in Pune and Maharashtra at large.

Towards cultural integration of East and the West, round the year cultural activities like Sattriya dance, Bihu dance and other forms of cultural workshops are conducted by ASOMI in collaboration with Ministry of Cultural Affairs, Govt of India, Govt of Assam, Sattriya Kendra, Guwahati and Bharati Vidyapeeth University, Pune. These workshops are open to all and registration is highly subsidised. Enthusiasm of NE students to learn

Foreword

Marathi dance and folklore, and vice versa for Marathi student's traction towards NE culture is abundantly visible in these workshops. Assamese Sattriya dance form has gained popularity over a period and now, generally forms part of all cultural events in Pune.

Annual Spring Festival conducted in the month of April every year is a landmark cultural function to usher in our new year, Bihu and Gudi Padwa. The festival showcases the true amalgamation of Assamese and Maharashtrian culture. The highlights of the cultural evening are performances by invited artists from Assam, food stalls featuring authentic cuisine from Assam, handicrafts stalls showcasing artisan products from Assam and many more. Its popularity attracts not only huge number of locals but also the high-level dignitaries from Assam and Maharashtra.

Asomi also takes initiatives to organize functions in memory of Assam's great souls like Dr. Bhupen Hazarika, Bishnu Rabha etc. Asomi members also participate in various cultural activities organised by local communities in Pune where music and dance forms of Assam are being highlighted. A yearly memorial lecture series in the Memory of Lachit Barphukan is also being initiated to discuss, highlight and deliberate various issue of Assam and Northeast India. Discussions on education and other fields are also being organized. To keep our traditions alive in our next generation, Asomi organises "Moina mel" for the children of the Assamese community in Pune where Assamese songs, dances, arts and crafts are being taught. Asomi has also joined hands with other Assamese state associations to have a national umbrella organization for advancing the greater cause of the Assamese community in India.

ASOMI garners her strength from Assamese diaspora in Pune and dedication and commitment of the management committee. Being a voluntary organisation registered under Societies Act, we look forward to your support and request you be part of our future endeavours.

Jai Aai Axom

Col. Tarun C Borah (Retd)
President, ASOMI

From Chief Editor's desk

Saving and nourishing the Assamese in us and our posterity

There is always a sadness about packing. I guess you wonder if where you're going is as good as where you've been.

-Richard Proenneke

With globalisation and the changing trends of the world, with advancement in technology and emergence of a host of new and varied career opportunities, the need for relocation to a new city or country has fairly been common these days. This piece has been written keeping in mind this group of people and their families in general and the Assamese community in particular.

Visiting a new place as a tourist and living there for good are very different things. The latter involves a lot of physical and mental preparations and comes with a host of new challenges. A home away from home is not easy to set up and settle down in. Though this mostly holds good for relocation abroad, even shifting within the country involves the four different phases of culture shock everyone has to go through in various amounts: honeymoon, frustration, adjustment and acceptance.

Now coming to those of us who must stay in a different state or country for a long time, adjusting themselves to the culture around and watching the next generation grow in that culture from a tender age. Learning the local language and culture and adapting to it is appreciable and essential. But at the same time, the importance of keeping one's own language and culture alive and passing it to future generations in an unadulterated form becomes paramount.

We, the Assamese people are blessed to have a rich cultural heritage and an affluent language. We are proud of our assimilative festivals and delectable cuisines. The Assamese diaspora may not be able to reproduce all aspects of their motherland elsewhere, but we should at least always endeavour to retain and nourish those basic elements in our lives which

From Chief Editor's desk

form the backbone of our cultural and linguistic legacy. That way, no force in the world will ever be able to strip us off our roots and we need not have to fear any socio-political turmoil or demographic threats to ever wipe us out of the face of the earth. But of course, the essential steps to secure the geographical land we hold dear for our own language and culture to flourish must be actively taken and not ignored.

Coming to language, it's one of the primary elements which identifies and distinguishes a particular ethnic community. Keeping our language alive does not only mean the basic ability to speak the raw and colloquial tongue, but also yearning to learn its rich literary form in order to be able to read and understand the great works of the past and be in touch with contemporary literature and music. And furthermore, to attain the proficiency and skill to pen in the language using correct vocabulary and grammar and thus contribute to the world of Assamese literature through any media at one's disposal is an enriching reward to oneself and the community. For this, we must all strive to continually learn Assamese as a language and also teach the younger ones by reading as well as studying good works in the language, be it books, news articles, journals or websites. In my own personal experience, the young Assamese everywhere have become increasingly ignorant of our rich literary heritage and have driven far away from that noble pursuit which once was considered fundamental to the existence of any ethnic group. Many Assamese today who excelled in other academic endeavours and achieved great milestones in this world of science and technology struggle even to read a single sentence written in Assamese and they along with their guardians just laugh it off as a trivial matter. This attitude of negligence to our mother tongue, in my humble opinion, poses a far greater threat to our ethnic identity than any other force at work. Our young must read the same old books we once read, they must be introduced to the giants of Assamese literature, there is no alternative, no shortcuts. We owe this to them and our motherland or else we today will be the ones responsible for the fall of a great culture and civilisation tomorrow.

From Chief Editor's desk

The same applies to other cultural elements and festivals. Our dedication should be sincere, unwavering. The young with us out of Assam must not be deprived of the experiences of their fellow-Assamese in the mainland. They must not remain ignorant of what their peers back there knows. We must provide them with ample opportunities to taste the flavours of their homeland here. This is their birthright and we have no right to rob them of it.

In conclusion, i would like to take pride in stating that Asomi steps in right there. In Pune, Asomi is that mini-Assam, that platform where we can try to achieve all these. The various cultural events organised by Asomi, the Bihu celebration, the various co-curricular activities and competitions for the young are but few of the many ventures Asomi undertakes. We are all part of the organisation but at the same time indebted to Asomi for its relentless and persistent pursuit to keep the Assamese in us and our children alive and kicking. May Providence bless Asomi to keep achieving its goals and milestones now and forever. The banner-bearing hands may change, but till then, let's prepare and train the coming generation enough so that when their time comes, they may hold the banner of Asomi strong and high.

Jai aai Axom

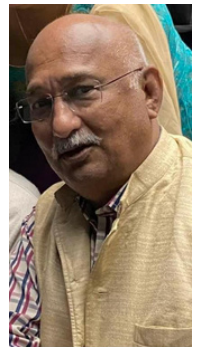
Dr. Hrishikesh Kashyapa,
Literary Secretary, Asomi

BIHU, THE BINDER

[Read it online in mobile friendly version](#)

Bihu is the national festival of Assam. During Bihu every mind must be in joy, every one feasting, dressed in the colours of spring. Nature too is resplendent in her colours and flowers. In seven decades, what was a festival celebrated at home and fields, with cattle and pranks on the river bank, singing and dancing among the youth in Upper Assam, has now spread its wings from 'Sadiya to Dhubri'. It has transformed itself from a localised Hindu festival heralding in the Assamese new year, to what has now become the national identity of the state, so much so that all swear by the Bard's prophetic quote- Bihu is not a season, its the lifeline of the Assamese. And indeed it is, as Bihu travels with the Assamese as they move around the world in search of new homes.

Bihu, in its song and dance form was a taboo among the gentry, till a hundred years ago. Gunabhiram Barooah had written an essay denigrating it as a festival belonging to the lowest strata of society. The song and dance must have been a preserve of the Ahoms, Muttoks, Morans, Sonowal Kacharies and the

Swapnanil Baruah
Social worker, Activist, Author
Retired IAS Officer, Assam

other communities on both sides of the big river. The other people living amongst these communities, must have learnt the Bihu songs and dances and joined in the 'notorious' night long revelry called 'Raati Bihu'. Out in the open, romances bloomed, elopements happened amongst liberal doses of song, dance and the spirits. To add a community tinge to the festivities, the 'hussorie' must have found its way in, derived from Vaishnavite influences. The young and the old combined to go

**"Bihu is not
a season,
its the lifeline of
the Assamese."**

around the homes of every villager, wishing them well for the coming year. They combined the divine with the fun, by beginning in prayer and ending in vigorous dance to speedy drum beats in rising crescendo. The 'goru bihu' must have been a commonality in all communities, for whom the bullock was the source of all ploughing energy. For whom agriculture was the main occupation and livelihood source, the importance of the bullock can be well gauged. The fun component common to all communities must have been the feasting and the new dresses, as also the exchange of 'bihuaans'. Otherwise, other than the rituals, Bihu as we know it today, would have left central and lower Assam untouched. Even literature upto the fifties had not touched upon Bihu as a cause of celebrations. The month of bohag may have been eulogised as nature being in its best, the flowers, the orchids and the birdsong being written about, but as Bihu, we rarely find mention as something to be celebrated. One can't recall instantly any poem from the days of Bezbaruah or a song from Jyotiprasad or Bishnurabha celebrating Bihu. And now there's nothing else but Bihu.

How did Bihu become a national festival in Assam? A national festival is marked by all communities coming together, for a common cause or on a common platform. This perhaps first happened in the days of the independence movement. All communities within the geographical

area of Assam came out unitedly to drive out the British. What initially began as a royal revolt at the loss of prestige and hold in society with the coming of the British, later transformed itself into a mass movement under the leadership of Mahatma Gandhi. Bapu was able to bring together the high and mighty, to the lowest of lowest on a common platform. Gandhiji broke the barriers of caste, creed, religion, economic status, that separated man from man, communities from communities. He was able to instil a sense of purpose amongst all, that if they stood together, all would benefit. Fundamentally the emotions in man was the same and similarly all reactions were more or less, bound to be same. Petty interests tend to create a wedge between what is common. All Assam united under the leaders of the freedom movement, irrespective of caste or creed, towards freedom from the British. The movement swept the plains and the hills. It created its own literature, song, music and drama. Sirajuddin Hazarika, a Muslim rescued Sita a Hindu girl and brought her up, in the all time classic play SIRAJ. Jyotiprasad added fuel to the fire, with his soul and spirit stirring marching songs- biswabijoy najowan, lutor parore aami deka lora, kon kot aso ahow, jononir xontan jaaga. Poems of Ambikagiri, Kamalakanta brought all to the streets in a pledge of do or die. That was the time was the power of culture realised to sweep Assam from one end to the other, on a common purpose and above all in a feeling of WE ARE ALL ONE. Caste, creed, religion all faded on the onslaught of the need to free India.

The first attempt to project Bihu as a national festival was the brainchild of Radhagobinda Baruah. It could have been unintentional, but the time for the idea of a national festival had come to roost. Bihu as it first mounted itself on a stage, was not all Bihunaam and bihunaach. It was a cultural festival of modern song, dance and drama. The Bihu dance had not gone under the baton of a choreographer, nor did it have a laid out learning program like Sattriya. So the dance was something done in gay abandon, than to a set repertoire. There was no set pattern and the discipline and order required for a stage performance came much later. Only the Dhulia Oja had a set repertoire, as he always performed solo, supported by his paalis. The emphasis was on combining the traditional with the modern. The mood was to rope in cultures of all tribes and communities and to showcase their songs and dance. The tribal communities performed their songs and dances on the same stage as all others. Assam came to know of bagurumba, farkanti and other dances. Zikirs and jaaris came in from Sivasagar and Jorhat to rub shoulders with the Goalparia lokageets. Jogesh Bharali expounded the Kamrupi lokageet. The amalgam made everyone feel that there was

something common in all cultures of Assam and each community had borrowed elements from the other. As the years went by the Karbis, the Tiwa, the Hajongs and other communities presented their own spring festival songs and dances. The tea tribes, the Nepali and other communities living in Assam did not get left behind. Given the platform they all felt the need and the pride to claim their contribution to the composite culture of Assam. The modern artists from Bhupen Hazarika to Khagen Mahanta, from Rudra to Brajen Barua, to Jayanta Hazarika and a Ridip Dutta, generation by generation, made the Bihutoli a melting pot of people and cultures. They drew the people in hordes. Every gathering attracted more and more people, till it could hold no more. Every congregation gave birth to newer celebration venues. No community wanted separation, all wanted inclusion. There was no bar in participating in the fun and festivities. Hence the audience grew and the spread grew. Assam nationally and internationally began to be identified with Bihu. Every citizen of Assam began to treat Bihu as his own. And thus was born the first national festival of Assam. May this spirit of colour, creativity and joy continue.

লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰ সৃষ্টিত বিহু আৰু...

নীলিম আকাশ কাশ্যপ
নলবাৰী

Read it online in mobile friendly version

“Attended by numbers of dancing girls, who pause from time to time to exhibit their wanton movements, and charm the audience with lascivious songs...”- প্ৰসিদ্ধ ইংৰাজ সাহিত্যিক ৰবিনছনে তাহানিতে, ১৮৪১ চনত প্ৰকাশ পোৱা “A Descriptive Account of Assam” গ্ৰন্থত বিহু নাম আৰু বিহুনাচক যৌন আবেগ-উদ্দীপক, উচ্ছৃংখল, অসংযত আদি বুলি ককৰ্থনা কৰিছিল। অসমীয়া সাহিত্যৰ ইতিহাসে ক’ব খোজে যে ঊনবিংশ শতাব্দীৰ গোটাচেৰেক অসমীয়া জাতীয় সত্ৰাৰ প্ৰকাশক ৰঙালী বিহুক চোকা ভাষাৰে সমালোচনা কৰিছিল। ইয়াৰ বিপৰীতে লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা পিছে আছিল সমসাময়িক পৰৰ ‘বিহুভক্ত’ সাহিত্যিক। এচাম পণ্ডিতে বিহুৰ বিৰুদ্ধে কলম নিগৰোৱাৰ পৰতে তেওঁ যেন নিজৰ সাহিত্যত সদন্তে ঘোষণা কৰিছিল-‘বিহু আমাৰ ৰাজহাড়, ই আমাৰ একান্ত আপোন সত্ৰা...।’ বেজবৰুৱাতো ৰসৰ বৰপেৰা/ সেয়ে তেওঁলৈ উপমা-‘ৰসৰাজ’। সেয়েই হয়তো বেজবৰুৱাই ৰসাল কথাৰে বিহুৰ প্ৰতি সমৰ্থন জনোৱাৰ উপৰি বিহুবিদ্বেষীক সমালোচনা কৰি কলম নিগৰাইছিল। ‘বিহু খাই আহিলি ঐ...। বিহুৱা চৰাই তই।’- ১৯১৪ চনত ‘বাঁহী’ত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই কৃপাবৰ বৰবৰুৱা ছদ্ম নামেৰে লিখা ‘বৰবৰুৱাৰ বিহু নাম’ শীৰ্ষক ৰচনাত এইদৰে লিখাৰ উপৰি একেখন আলোচনীৰ পাততে একেটা ছদ্মনামেৰে তেওঁ ১৯১২-১৩ চন অৰ্থাৎ ১৮৩৪ শকত লিখিছিল এনেদৰে-

“একোবাৰ ভাবো যে ৰুদ্ৰমূৰ্তি ধৰোঁ আৰু কৃষক চিন্তি পৰশুৰাম কুণ্ডটোক খুবলি কৰোঁ, ব্ৰহ্মপুত্ৰক ঢেঁকী কৰোঁ, হাতীমূৰা পৰ্বতটো আৰু কামাখ্যা পৰ্বত এই দুটাক কটৰা কৰোঁ, মৰোঁ-জীও-সোঁ-আধি কৰি আৰু ৰাম বুলিয়া একো এটা বিচাৰি নাপালে যোৰহাট ষ্টেট ৰেলৱেখনকে গৱৰ্ণমেণ্টক খুজি-মাগি লৈ ঢেঁকীখোৰা কৰি লৈ

‘বিহু আমাৰ ৰাজহাড়,
ই আমাৰ একান্ত
আপোন সত্ৰা...।’

অসমীয়াখনক অসমখনেৰে সৈতে একেলগে এখুবলিকৈ খুন্দি সান্দহগুৰি কৰি দেৰগঞা কেৰিগুড় গোটাচেৰেক কিনি আনি সানি নিজেই বিহু খাই থওঁ... তোমালোকে বৰবৰুৱাক যিহকে কৰা, বৰবৰুৱাই তোমালোকক বৰ ভাল পায়...।” বিহু নাম আৰু বিহু নাচক অশ্লীল বোলাসকলৰ মুখত চুন দিবলৈ তেওঁ ‘বৰবৰুৱাই কিন্তু বিহুৰ অসহিভ গীত গাই অসহিত হৈয়েই চলিব খুজিছে’ বুলিলেও লিখি নোথোৱা নহয়। ৰসৰাজে ‘বাঁহী’ৰ পাতত ‘বৰবৰুৱাৰ বিহু নাম’ নামৰ ৰচনালানি লিখাৰ ঠিক পিছতে তেওঁৰ অন্তৰংগ বন্ধু প্ৰিয়দৰ্শন শৰ্মাই বেজবৰুৱাক ‘ৰাইজে হাঁহিব’

বুলি ঠাট্টা কৰাত তেওঁ হেনো প্ৰত্যুত্তৰত ‘বিহুৱে কাকো দুখ নিদিয়ে, সকলোকে ৰং দিয়ে’ বুলিহে কৈছিল। আন এক সময়ত ‘বিহুগীত অশ্লীল নহয়নে’ বুলি কৰা প্ৰিয়দৰ্শনৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰত কৃপাবৰ বৰবৰুৱাই লিখিছিল- ‘সৰু মানুহে গোৱা বিহুৰ নামো আটাইবোৰ অশ্লীল নহয়। তাৰ সৰহভাগ জাতীয় স্বভাৱ কবিৰ এনে সুন্দৰ কবিতা যে তাৰ তুলনা নাই।’ সঁচাকৈয়ে, বিহুগীত যেন কোনো অনাখৰী জাতীয় কবিৰ বিৰল কাব্য চেতনা। বেজবৰুৱাই সেয়া সঠিকভাৱেই হয়তো উপলব্ধি কৰিছিল। পিঠাইহে পিঠাৰ মোল বুজে !!

আমাৰ জাতীয় সত্ত্বাৰ বাহক বিহুটিৰ প্ৰতি লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱা কোনোকালে উদাসীন নাছিল। ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে আমাৰ বিহুৰ প্ৰতি তেওঁৰ আছিল অগাধ শ্ৰদ্ধা, ভালপোৱা। বিদ্বেষ আছিল বিহুবিদ্বেষীসকলৰ প্ৰতিহে। তাৰ প্ৰমাণ পোৱা যায় লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই কৃপানাথ বৰবৰুৱা ছদ্মনামেৰে লিখা বহু অমূল্য সাহিত্য সম্ভাৰত। তৃতীয় বছৰ ষষ্ঠ সংখ্যা ‘বাঁহী’ত প্ৰকাশ পোৱা বিহু সম্পৰ্কীয় কাৰ্টুন এটাৰ তলত বেজবৰুৱাই ‘বিদ্যাদিগগজ পণ্ডিতে বিহুৰ নাচ বৰ নিলাজ বুলি কৈ বিহুৱাক নাচিবলৈ হাক দিয়ে। নাঙলু বোলা এটা চৰিত্ৰই আকৌ বিহুৱাক টোকানেৰে মৰিয়াব খোজে।’ বুলি টিপ্পনী লিখিছিল। ‘বাঁহী’ত কৃপাবৰ বৰবৰুৱা নামেৰে লিখা আন এখন ৰচনাত বেজবৰুৱাই দুগৰাকী বিয়া পতা এজন লোকক বৰগৰাকীয়ে “অসমীয়া বিহুটো বৰ বেয়া। গীতবোৰো সিহঁতে কিবা নিলাজ গায়। আপুনি কিন্তু বিহুলৈ নেযাবদেই।” বুলি উপদেশ দিয়াত সৰুজনীয়ে জাঙুৰ খাই “আপোনাসকল চহৰীয়া মানুহকেইটাই গোটেই অসম দেশখন নহয়।” বুলি বিহুৰ সপক্ষে মাত মতা হিচাপত

লিখিছিল। ইয়াৰ দ্বাৰা তেওঁ আমাৰ এচামৰ বিহুবিদ্বেষৰ পৰতো আন এচামৰ মনত থকা বিহুপ্ৰীতিৰ বহিঃপ্ৰকাশ ঘটাইছিল বুলি ক’লেও হয়তোবা অত্যাুক্তি কৰা নহ’ব।

নিজৰ ‘বিহু’ শীৰ্ষক গল্পটোত লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই বিহুৰ সপক্ষে বহু লিখি থৈছে। তেওঁৰ মতে আনৰ বস্ত্ৰৰ প্ৰতি আগ্ৰহ আৰু নিজৰখিনিৰ প্ৰতি অনীহাৰ বাবে আমাৰ এচামে বিহুক ইতৰ লোকৰ উছৰ বুলিব খোজে। ৰসৰাজে ‘বিহু’ নামৰ গল্পটিত লিখা কেইটামান শাৰীত এই কথা ফুটি উঠিছে এনেদৰে- “আপোনালোকে ইংৰাজী পঢ়ি, ইংৰাজী সভ্যতা শিকি তাকে ভাল বুলি সাৰোগত কৰি লৈছে, সেইদেখি চাহাব-চাহাবনীয়ে নাচিলে আপোনালোকে বেয়া নেদেখো। বিলাতৰ ফালৰ কতৰকম নিলাজ নাচক আপোনালোকে শিক্ষাৰ গুণত নিলাজ বুলি ভাবিবকে নোৱাৰে, কিন্তু আমাৰ সাতামপুৰুষীয়া বিহুৰ নাচফেৰা আপোনালোকৰ চকুৰ কুটা, দাঁতৰ শালা।”

বিহু সম্পৰ্কে বহু লিখিছিল বেজবৰুৱাই। কেতিয়াবা যদি কৃপাবৰ বৰবৰুৱা হিচাপে, কেতিয়াবা আকৌ নিজৰ নাম লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাৰে। গাঁৱত বাস কৰা লোকৰ কৃষিভিত্তিক-জীৱনমুখী উছৰ হিচাপে অভিহিত কৰাৰ উপৰি ৰঙালী বিহুক বেজবৰুৱাই ‘জনজীৱনৰ একোটা দিশৰ নান্দনিক প্ৰকাশ’ বুলিও কৈছে। শেষত বিহু প্ৰসংগত উল্লেখৰ প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰিছোঁ লক্ষ্মীনাথ বেজবৰুৱাই লিখি থোৱা আন এক তথ্য। তেওঁ লিখিছিল যে- “প্ৰাচীন কালৰ শাস্ত্ৰসন্মত বিষু, বিহু নামে প্ৰচলিত। ই ইতৰ লোকৰ উৎসৱ নহয়, বৰঞ্চ শাস্ত্ৰসন্মত উৎসৱহে।”

সাম্প্ৰতিক সময়ৰ বিশ্বায়নী বিহুৰ ওপৰত এখন ৰচনা

 ওৱাহিদুৰ ৰহমান
নলবাৰী, অসম

Read it online in mobile friendly version

বিশ্বায়ন নামৰ ট্ৰাকখনৰ পিছফালে ওলমি গৈ পৃথিৱীৰ লোককৃষ্টি (লোক সংস্কৃতি) য়ে দেখাত এখন বহল বিশ্বৰ প্ৰান্তৰত চলাফুৰা কৰিছে সঁচা কিন্তু লগে লগে অস্তিত্ব আৰু স্বকীয়তাও গভীৰ প্ৰত্যাহ্বানৰ সন্মুখীন হৈছে। বজাৰৰ নিৰ্দেশ মানি উপভোক্তাৰ ৰুচি নিৰ্মাণ কৰি সেইমতে উপভোক্তাৰ চাহিদা পূৰণৰ বাবে সাংস্কৃতিক পন্থাৰ মাজত বিভিন্ন উপাদানৰ সংমিশ্ৰণ ঘটাই নতুন সোৱাদৰ প্ৰডাক্ট বজাৰত মেলি দিছে। বিশ্বায়নৰ ডেৰকুৰি বছৰৰ পিচত "সাংস্কৃতিক মিলন"ৰ নাম লৈ যি "সাংস্কৃতিক মিশ্ৰণ"ৰ ৰমৰমীয়া বজাৰ চলিছে তাৰ পৰা অসমীয়াৰ বিহু নামৰ লোক উৎসৱৰ সামগ্ৰিকতাও বাদ পৰা নাই। পুঁজিবাদী বিশ্বায়নে Cultural pluralism ধ্বংস কৰি এক ধৰনৰ সাংস্কৃতিক নৈৰাজ্যৰ পোহাৰ মেলা হয়টো সকলোৱে লক্ষ্য কৰিছে। কলা-সংস্কৃতিৰ মূল উদ্দেশ্য কেৱল বিনোদন প্ৰদান বুলিয়েই নতুনকৈ সংস্কৃতিক সংজ্ঞায়িত কৰাৰ ষড়যন্ত্ৰ জোৰদাৰ চলিছে। সাম্প্ৰতিক সময়ত বহুজাতিক নিগম আৰু সেইবোৰৰ আজ্ঞাবাহী চৰকাৰবোৰৰ পৃষ্ঠপোষকতাত সাম্ৰাজ্যবাদী পুঁজিয়ে সমাজ, সংস্কৃতি আৰু অৰ্থনীতি গ্ৰাস কৰিছে, সংস্কৃতিৰ বেশ ধৰি সাংস্কৃতিক মিলনৰ শ্লোগান দি সাংস্কৃতিক মিশ্ৰণেৰে সমাজ আৰু সংস্কৃতিৰ বহুত্ববাদী ধাৰনাক কবৰ দিয়াৰ যি পৰিকল্পনা চলিছে তাৰ অস্ত্ৰ হিচাপে অসমৰ জাতীয় উৎসৱ খ্যাত বিহুকো সাঙুৰি য়ে লৈছে তাত সন্দেহ

নাই। ভোগবাদ আৰু উপভোক্তাবাদৰ আত্মতুষ্টিপূৰ্ণ আবহাৱাৰ মাজত ডুবাই ৰাখি সাংস্কৃতিক অনুশীলনৰ নামত সংস্কৃতিৰ মূল মৰ্ম আৰু জীৱনবোধক তাৰপৰা আতৰাই ৰাখি শ্ৰেণীবিভক্ত সমাজত মুক্তিৰ পথৰ সন্ধান দিব পৰা ৰাজনৈতিক চেতনাৰ কণ-কঠিয়া মাৰি পেলোৱাৰ অবিৰাম অনুশীলন চলিছে। জনসাধাৰণৰ, বিশেষকৈ কৃষিজীৱি সমাজৰ জীৱন সংগ্ৰামৰ সৈতে জড়িত হৈ থকা সংস্কৃতিৰ ভূমিকাও ধূসৰ কৰি তোলা হৈছে।

আধুনিক অসমীয়া জাতীয়তাবাদৰ নিৰ্মীয়মান সময়ছোৱাত বিহুৰ প্ৰতি মধ্যবিত্ত তথা উচ্চ বৰ্ণৰ সমাজৰ ধ্যান-ধাৰনা তীব্ৰ বিদ্বেষপূৰ্ণ আছিল বুলি সকলোৱে জানে। কিন্তু পৰিবৰ্তিত সময়ত যেতিয়া জাতীয়তাবাদী ধ্যান-ধাৰনাই এক গ্ৰহনযোগ্য অৱস্থাৰ পিনে গতি কৰিব ধৰিলে তেতিয়া বুৰ্জোৱা জাতীয়তাবাদী জাতি গঠনৰ প্ৰক্ৰিয়াত উত্থানশীল মধ্যশ্ৰেণীটোৱে নিজৰ আধিপত্য বজাই ৰাখিবলৈ চেষ্টা চলালে। ফলত সংস্কৃতিৰ মাধ্যমেৰে ঐক্য স্থাপনৰ প্ৰয়োজনীয়তা উপলব্ধি কৰিলে আৰু একমাত্ৰ সৰ্বজনগ্ৰাহ্য বিহুকেই মুখ্য আইটেম হিচাবে লৈ জাতীয় উৎসৱৰ মালা পিন্ধাই দিলে।

"ইতৰ শ্ৰেণীৰ অশ্লীল নাচ-গান" খ্যাত বিহু "জাতীয় উৎসৱ"ৰ মৰ্যাদা প্ৰাপ্ত হোৱা সময়লৈকে পৰিবৰ্তিত পৰিবৰ্তনৰ অন্তৰালত

আধুনিক অসমীয়া জাতীয়তাবাদৰ বিকাশৰ সাংস্কৃতিক ধাৰাৰ অৱস্থিতিৰ কথা লক্ষ্য কৰিব পাৰি। বিহ যিহেতু কৃষিজীৱী সমাজৰ জীৱনবোধৰ দলিল আৰু মৰ্মাৰ্থ সেয়ে ইয়াৰ প্ৰতি কৃষিজীৱী ৰাইজৰ সঁহাৰি আছিল স্বতঃস্ফূৰ্ত। কিন্তু বিংশ শতাব্দীৰ মাজভাগৰ পৰা মধ্য শ্ৰেণীৰ পৃষ্ঠপোষকতাত বিহ মঞ্চলৈ আহিল তাৰ নগৰীকৰন আৰম্ভ হ'ল। বিহুৱে আনুষ্ঠানিকতা লভি আনুষ্ঠানিকীকৰনৰ প্ৰক্ৰিয়াৰে জাতীয়তাবাদী অসমীয়াৰ হাতত পৰি আজিৰ বজাৰবাদী সাংস্কৃতিক পৰিমণ্ডলৰ ভিতৰত এন্ট্ৰি মাৰিলে।

বজাৰবাদী অৰ্থনীতিত
সংস্কৃতিৰ পন্যায়ন
চিৰাচৰিত নীতি। বজাৰ
অৰ্থনীতিৰ পন্যায়নী
কাৰবাৰৰ ফলস্বৰূপে
আজি বিহু কোনো
কৃষিজীৱী সমাজৰ
জীৱনবোধৰ দলিল যেন
হৈ থকাৰ বিপৰীতে
আধুনিক নগৰীয়া আৰু

নগৰৰ প্ৰভাৱপুষ্ট গাঁৱলীয়া মধ্যবিত্ত সমাজৰ এলিটীয় সাংস্কৃতিক ভেম আৰু ভণ্ডামিৰ স্মাৰক পত্ৰ যেনহে লগা হ'ব ধৰিছ। এইবোৰ হৈছে বিশ্বায়নী অৰ্থনীতিয়ে গাঁৱলীয়া সমাজ জীৱন ধ্বংস কৰা আৰু ভোগবাদ বিভ্ৰান্ত কৰা মানসিক প্ৰেক্ষাপটত পূজিবাদৰ এৰেহা বুটলি পেটুৱা হোৱা মধ্যবিত্তীয় ৰাজনৈতিক ঠিকাদাৰিত্বত। যদিও কৃষিজীৱী ৰাইজৰ বুকুৰ চেনেহত পালিত হৈ আহিছিল বিহু কিন্তু বিহু সম্পৰ্কীয় কাৰবাৰবোৰত আজি আৰু মুখ্য ৰূপ নাপায় তেওলোকৰ জীৱন সংগ্ৰামৰ কথাই, শোষক আৰু প্ৰতাৰকৰ বিৰুদ্ধে ফুটি উঠা প্ৰতিবাদৰ প্ৰসংগত আৰু বিহুৰ মূল ধৰ্ম

নিৰপেক্ষ চৰিত্ৰৰ মৰ্মগত অৱলোকনে। মধ্যবিত্তীয় প্ৰতাৰণা আৰু বিদ্বেষৰ ৰাজনীতিয়েই তাৰ কাৰণ।

প্ৰখ্যাত মাৰ্ক্সবাদী ইতিহাসবিদ, সংস্কৃতিবিদ এৰিক হ'বচ্ৰমেইউৰোপীয় প্ৰেক্ষাপটত আৰু এচিয়া, আফ্ৰিকাৰ প্ৰেক্ষাপটত ১৯ আৰু ২০ শতিকাৰ স্বাস্থ্য সন্মত (তেওঁ আভিজাত বুলি উল্লেখ কৰিছে) সংস্কৃতিৰ অৱক্ষয় আৰু পৰিবৰ্তনৰ আৰ্থ-সামাজিক, ৰাজনৈতিক কাৰন অনুসন্ধান কৰিছে। প্ৰথম মহাসমৰৰ পিছত ইউৰোপত বুৰ্জোৱা শ্ৰেণীৰ অৱক্ষয় আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে পূৰ্বৰ প্ৰাণৱন্ত

বুৰ্জোৱা সংস্কৃতিৰো
অধপতন হয় বুলি
হবচ্ৰমে উল্লেখ কৰিছে।
এই কথাই মাৰ্ক্স-
এংগেলছৰ কমিউনিষ্ট
কমিউনিষ্ট মেনিফেষ্টোত
উল্লেখিত "বুৰ্জোৱা
শ্ৰেণীয়ে এটা সময়ত
নিজৰ কবৰ নিজেই
খান্দি"ৰ প্ৰতিফলন

"যি নাই বিহুগীতত, সি নাই
অসমত।
যি নাই অসমত সি নাই
বিহুগীতত।
অসম আৰু অসমীয়াৰ নিৰ্ভুল
দাপোন এই বিহু"

ঘটাই। বুৰ্জোৱা সমাজত অৰ্থনীতিৰ উপকৰণৰ লগতে ইয়াৰ অনুষ্ঠান - প্ৰতিষ্ঠান আৰু সমস্ত মূল্যবোধ সমাজৰ মুষ্টিমেয় এচামৰ বাবে নিৰ্মিত হয় আৰু ব্যাপক জনগন তাৰ পিছে পিছে এক ধূসৰ আনুৰাগৰ নিচাত দৌৰি ফুৰে। বুৰ্জোৱা সমাজ চাৰিত্ৰিক ভাবে কাহানিও Egalitarian নহয়। এইকথা ঠিক যে ইউৰোপীয় বুৰ্জোৱা সমাজৰ লগত অসমৰ জাতীয় সমাজৰ বহু পাৰ্থক্য আছে তথাপিও ইউৰোপীয় সমাজৰ প্ৰেক্ষাপটত হবচ্ৰমে আগবঢ়োৱা বিশ্লেষণ আৰু অনুসন্ধান অসমৰ বিহুৰ পৰিবৰ্তনশীল প্ৰক্ৰিয়াটোৰ লগত ৰিজাব পাৰি। পূজিবাদৰ

এৰেহা বোটলা অসমীয়া মধ্যবিত্ত শ্ৰেণীটোৱে বুৰ্জোৱা শ্ৰেণীত উঠিবও নোৱাৰিলে লগতে এটা জাতীয় অৰ্থনীতি গঢ়িয়াৰ ক্ষেত্ৰত কাৰ্যকৰী পন্থাও ল'ব নোৱাৰিলে অথচ পুঁজিবাদী কৰ্পৰেটৰ বিশ্বস্ত সহায়কাৰীহে হৈ থাকিল। যাৰ ফলত তেওঁলোকৰ এচামে সমাজ নিৰ্মাণৰ হকে কাম কৰিলেও বিপ্লৱী সাংস্কৃতিক বিকল্প তুলি ধৰিব নোৱাৰিলে। গতিকে সংস্কৃতি এতিয়া সমাজ নিৰ্মাণ, জীৱন নিৰ্মাণৰ লগত জড়িত সাধনা বা কৰ্ষণ হোৱাৰ বিপৰীতে উপভোগ আৰু আৱৰণৰ বাবেহে প্ৰস্তুত।

"যি নাই বিহুগীতত, সি নাই অসমত। যি নাই অসমত সি নাই বিহুগীতত। অসম আৰু অসমীয়াৰ নিৰ্ভুল দাপোন এই বিহু" বুলি হেমাংগ বিশ্বাসে কৈ যোৱা বিহুটি সম্পৰ্কে তেৱেঁই পুনৰ কৈছে, " ধৰ্মপ্ৰভাৱমুক্ত ইহজাগতিকতা আৰু শ্ৰমশীল জীৱনৰ প্ৰতি অসীম মমতা -এয়াই হ'ল বিহুৰ দৰ্শন। আদিম প্ৰাক্ আৰ্য উৎসৱবোৰ,কৃষি সমাজৰ ঋতু উৎসৱবোৰ হিন্দু ধৰ্মৰ উৎসৱত পৰিণত হৈছে। শাৰদীয় উৎসৱ,দ্বীপাষিতা, ফাকুৱা -এই সকলোবোৰ ৰূপান্তৰিত হৈছে হিন্দু সকলৰ উৎসৱৰ লগত, জাতীয় উৎসৱৰ মৰ্যাদা ইবোৰে হেৰুৱাইছে। কিন্তু বহু জাতি- উপজাতি আৰু ধৰ্মাৱলম্বী অধ্যুষিত অসম উপত্যকাত বিহুৰ জাতীয় মৰ্যাদাই দিনে দিনে ব্যাপকতা লাভ কৰিছে। বৰ্ণহিন্দু সমাজৰ বিধি-নিষেধ আৰু বৈষম্যৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদেই হ'ল বিহুৰ প্ৰধান উপজীৱ্য। অসমৰ ৰজা মহাৰজা সকলৰ সুদীৰ্ঘ ইতিহাস লিপিবদ্ধ হৈছে বুৰঞ্জী সাহিত্যত। আনহাতে অসমৰ গঞা জীৱনৰ,কৃষি সমাজৰ অবিচ্ছিন্ন অলিখিত ইতিহাস সিঁচৰতি হৈ

আছে এই বিহু সাহিত্যত। অথচ সৌ সিদিনালৈকে চহৰ আৰু গাঁৱৰ অভিজাত সকলৰ বাবে বিহু আছিল 'নিষিদ্ধ নিম্ন শ্ৰেণীৰ অশ্লীল নাচ-গান'। " কিন্তু দুখৰ কথা " নিম্ন শ্ৰেণীৰ অশ্লীল গান-নাচ " যেই এটা জাতিৰ পৰিচয়ৰ পৰ্বান্তৰৰ পিচত সাম্প্ৰতিক পুঁজিবাদী বিশ্বায়নী ধুমুহাৰ মাজত তাৰ অস্তিত্ব বিপন্ন হোৱাটো লক্ষ্য কৰিবলৈ আৰু তাক বিশ্লেষণ কৰি মুক্তিৰ বাবে সঠিক পথৰ সন্ধান দিবলৈ "জাতীয় উৎসৱ বিহু " সম্পৰ্কে আশাবাদী হেমাংগ বিশ্বাসৰ দৰে আজীৱন সাম্যবাদী, সংস্কৃতিৰ গৱেষক, সংগ্ৰামী সাংস্কৃতিক কৰ্মী সকল জীয়াই নাথাকিল। এচাম জন-জীৱনৰ প্ৰতি সমৰ্পিত শিল্পী,সংগঠক, কৰ্মী বা বুদ্ধিজীৱীৰ অহৰহ প্ৰচেষ্টাই হয়তো বিহুৰ সাৰ্বজনীনতা, ধৰ্মনিৰপেক্ষ চৰিত্ৰ আৰু সুস্থ পৰম্পৰা সম্পৰ্কে শিক্ষিত উঠি অহা প্ৰজন্মক সচেতন কৰি ৰখাত কিছু ভূমিকা ল'ব। কিন্তু বিহুৰ মূল শাহটো আৰু মূলশিপা ৰক্ষা হ'ব সামন্তবাদ-পুঁজিবাদ মিশ্ৰিত আগ্ৰাসনৰ বিৰুদ্ধে আৰু মানুহৰ বহুত্ববাদী সমাজক ট্ৰেন্‌চ কৰিব খোজা ধৰ্মীয় বিদ্বেষ, জাতি বিদ্বেষৰ মিশ্ৰিত আক্ৰমণ তথা Designed অভিযানৰ বিৰুদ্ধে খাটি খোৱা আৰু সৰ্বস্তৰৰ জনতাৰ স্বাধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ আপোচহীন গণ-সংগ্ৰামৰ মাজেৰেহে।

শেষত বিহু সম্পৰ্কে আমাৰ এক অনুভৱ আগবঢ়ালোঁ ..

বিহু মোৰ বাবে নহয় আকালৰ দিনটো সাঁচি থোৱা ধনেৰে
বনিয়াৰ দোকানৰ পেণ্ট-চাৰ্ট, লেহেংগা চুৰিদাৰ কিনাৰ বতৰ ,
বিহু মোৰ বাবে তাঁতশালত আইৰ হাতে গুটিফুলবচা গামোচাৰ আদৰ ।
বিহু মোৰ বাবে নহয় চহৰ নগৰৰ অলিয়ে গলিয়ে বনিক- ৰাজনীতিকৰ
বৰঙণি বিজ্ঞাপনে চক্ মকোৱা ফাংচনৰ উদ্দাম নৃত্যৰ কিৰিলি ,
বিহু মোৰ বাবে পথৰুৱা মানুহৰ তেজ-ঘামৰ গোন্ধে সিক্ত কৰা মাটিময় গানৰ স্বৰলিপি ।
বিহু মোৰ বাবে নহয় ধন ঘটাৰ বাবে জাতীয় উৎসৱটোক
উৎস বনাই দিয়া কলা কুশলীৰ মিউজিকেল অ'ৰকেষ্ট্ৰা,
বিহু মোৰ বাবে প্ৰান প্ৰৱাহৰ টোৱে টোৱে
বনৰীয়া জুৰিৰ দৰে বৈ থকা জীৱন-সঁচা গানৰ সুৰৰ উচ্ছলতা ।
বিহু মোৰ বাবে নহয় আধুনিকা মধ্যবিত্ত জীয়াৰী বোৱাৰীৰ
ফেষ্টিভ মেকআপ অথবা মঞ্চ হিলাই দিয়া বিহু ডাল্ল বিহু চঙৰ খলকনি ,
বিহু মোৰ বাবে নৈপৰীয়া পথাৰত নাচি নাচি
ভাগৰি নপৰা গাভৰুৰ কঁকালেৰে বৈ অহা ঘামৰ মুকুটামণি ।

বিহু মানে উজাই নিয়া উশাহত টো খেলা গাভৰু বুকুৰ সাঁচতীয়া সপোনটি,
আকাল আৰু জীৱিকাৰ তাড়না পাহৰি ঢোলত চাপৰ দিয়া ডেকাৰ ৰংমিহলি- খংমিহলি অনুৰাগ থিনি ।
বিহু মানে আমাৰ আৱেগ উপত্যকাত হিলদ'ল ভাঙি নামি অহা ধুমুহাগানৰ শিলাবৃষ্টি ,
বিহু মানে আমাৰ জীৱন যৌৱনৰ বাটে বাটে ফুল হৈ ফুলি ৰোৱা মালতী কেতেকী ফুলৰ সাতসৰী ।
বিহু মানে চেনেহীৰ চকুত নাহৰৰ কলি বিচৰা অশেষণৰ দুপৰ ৰাতি ,
বিহু মানে বতাহত উশাহেৰে ঢালি দিয়া প্ৰাণ-প্ৰাচুৰ্যৰ আপঙ এবাতি ।
বিহু মানে কলিজাৰ কোঁহে কোঁহে বাজি থকা জুইসুৰীয়া গানৰ ভৈৰৱ,
বিহু মানে সূৰ্যৰ বুকুৱেদি নামি অহা সূৰ্য সন্তানৰ কলৰৱ ।
বিহু মানে এগৰাকী জননীৰ বুকু ঢকা আঁচল,
বিহু মানে এগৰাকী পিতৃৰ সযতনে সজা নিৰাপদ আখল ।
বিহু আমাৰ বুনিয়াদী পৰিচয়ৰ মৌলিক প্ৰকাশ ,
বিহু আমাৰ অতীত ভৱিষ্যত জুৰি বিস্তৃত এখনি আকাশ,
বিহু বুকুৰ বহু গভীৰত গুমৰি থকা এক আদিম আশ্বাদ ।

সহায় লোৱা উৎস:

- ১) হেমাংগ বিশ্বাসৰ, "অসম আৰু বংগৰ লোকগীত সমীক্ষা"
- ২) পৰমানন্দ মজুমদাৰ সম্পাদিত, "তীখাৰ আখৰে লিখা", হেমাংগ বিশ্বাস জন্ম শতবৰ্ষ স্মাৰক গ্ৰন্থ
- ৩) এৰিক হ'বচ্ৰমৰ কিছু লেখা।
- ৪) মুনীন বায়নৰ, "জীৱনৰ স্বপ্ন দুৰ্নিবাৰ"

অসমৰ জাতীয় উৎসৱ ৰঙালী বিহুৰ লগত জড়িত কেৰিয়াৰ

ড° বুলজিৎ বুঢ়াগোহাঁই

কেৰিয়াৰ পৰামৰ্শদাতা তথা

মুৰব্বী, যান্ত্ৰিক অভিযান্ত্ৰিক বিভাগ, অসম ডন বস্ক' বিশ্ববিদ্যালয়

ফোন: ৯৪৩৫১৮৮৬৩০

ই-মেইল: buljit@gmail.com

www.buljit.com

Read it online in mobile friendly version

ৰঙালী বিহুৰ লগত জড়িত কেৰিয়াৰ মানে হ'ল বিহুৰ লগত হ'ব পৰা জীৱন-জীৱিকাৰ পথসমূহ। ইয়াৰ লগত বিভিন্ন ধৰণৰ কথা জড়িত হৈ আছে। আমি জানোঁ যে আমাৰ ৰাজ্যখনৰ সকলো অঞ্চলৰ লগতে প্ৰবাসী অসমীয়াসকলেও পৃথিৱীৰ বিভিন্ন অঞ্চলত ৰঙালী বিহু উদযাপন কৰে। এই ৰঙালী বিহুৰ জড়িয়তে ৰাজ্যখনক এক উল্লেখযোগ্য পৰ্যটন ক্ষেত্ৰ হিচাপে গঢ়ি তুলিব পৰাৰ প্ৰচুৰ সম্ভাৱনা আছে। ৰঙালী বিহুৰ বিষয়ে পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰৰ ৰাইজক জনাবৰ বাবে আমি তথ্য প্ৰযুক্তিৰ সহায় ল'ব লাগিব। এই তথ্য প্ৰযুক্তিৰ ভিতৰত হ'ব পাৰে ৱেবছাইট, ইউটিউব চেনেল আদি। ঠিক সেইদৰে ফটোগ্ৰাফাৰসকলে বিহুৰ লগত জড়িত বিভিন্ন বিষয়বোৰ বিভিন্ন ফটোৰ মাধ্যমেৰে বিভিন্ন অনলাইন বা অফলাইন আলোচনী, বাতৰি কাকত বা চ'চিয়েল মেডিয়াৰ যোগেদি উপস্থাপন কৰিব পাৰে। তাৰবাবে বিহু বিষয়ক কথাবোৰ কেৱল ইংৰাজী বা অসমীয়া বা হিন্দী ভাষাতেই নহয় পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ভাষাত যদি প্ৰকাশ কৰিব পাৰোঁ তেতিয়া পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰৰ ৰাইজে বিহুৰ বিষয়ে অৱগত হ'ব আৰু বিহুৰ সময়ত অসমলৈ পৰিভ্ৰমণৰ বাবে আহিবলৈ আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰিব। তেতিয়া তেওঁলোক থকামেলাৰ বাবে হোটেল উদ্যোগে এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা পালন কৰিব আৰু তাৰ লগতে যানবাহন আৰু টুৰিষ্ট গাইডৰ

আৱশ্যক হ'ব। গতিকে বিহুৰ লগত প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে আমাক পৰ্যটনৰ বাবে বিভিন্ন ধৰণৰ সা-সুবিধাৰ আৱশ্যক হৈ পৰিব। এইদৰে জীৱন-জীৱিকাৰ পথত বিদেশী পৰ্যটকেও এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰিব। ঠিক সেইদৰে বিহু বিষয়ত যিসকলে গৱেষণা কৰিছে তেওঁলোকৰ গৱেষণা গ্ৰন্থসমূহ পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ভাষালৈ অনুবাদ কৰি যদি প্ৰকাশ কৰে আৰু যদি সেই গ্ৰন্থসমূহ সৰ্বাধিক বিক্ৰী হোৱাৰ বাবে উপযোগী হয় তেন্তে ইয়া হ'ব পাৰে জীৱন-জীৱিকাৰ পথ। অসমত বিহুৰ সময়ত অৰ্থাৎ বসন্ত কালত ফুলা বিভিন্ন অৰ্কিডসমূহে পৰ্যটকক আকৰ্ষণ কৰাৰ কথা আমি সকলোৱে জানো। গতিকে সেই অৰ্কিডসমূহক ব্যৱসায়ৰ ভিত্তিত উৎপাদন কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰি তাক পেকেটিঙৰ সুব্যৱস্থা কৰি পৃথিৱীৰ আন-আন মানুহৰ হাতত তুলি দিয়াৰ ব্যৱস্থাও কৰিব পৰাৰ থল অসমত আছে যি হ'ব পাৰে জীৱন-জীৱিকাৰ এটা পথ।

বিহুগীত গাঁওতে আৰু বিহু নৃত্য কৰোঁতে বিভিন্ন বাদ্যযন্ত্ৰ সংগত কৰা হয়। এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ ভিতৰত ডেকাসকলে ব্যৱহাৰ কৰা বাদ্যসমূহ, যেনে: ঢোল, পেঁপা, তাল, বাঁহী আদি, ঠিক সেইদৰে গাভৰু বা নাচনীসকলে ব্যৱহাৰ কৰা বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ যেনে: গগনা, সুতুলি, টকা আদি। এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ বনোৱাৰ উদ্যোগ এটা আমাৰ

যুৱক-যুৱতীসকলে গঢ় দি তুলিব পাৰে আৰু এই উদ্যোগৰ যোগেদিও তেওঁলোকৰ জীৱন-জীৱিকাৰ পথ মুকলি হ'ব পাৰে। আপোনালোকৰ মনত হয়তো প্ৰশ্ন জাগিব পাৰে যে, এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ যোগেদি কেনেকৈ জীৱন-জীৱিকাৰ পথ মুকলি হ'ব পাৰে? এই প্ৰসংগত ক'ব বিচাৰোঁ যে, ইয়াৰ বাবে আমি কষ্ট কৰিব লাগিব, একাণপতীয়াভাৱে ইয়াৰ লগত লাগি থাকিব লাগিব আৰু এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ বিষয়ে আমি সঠিক ৰূপত সঠিকভাৱে প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰ যদি কৰিব পাৰোঁ তেতিয়া দেশ বিদেশৰ বিভিন্ন ব্যক্তিয়েও এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ ক্ৰয় কৰিবলৈ আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰিব। এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ বিষয়ে বৰ্ণনা আমি বিতংকৈ বিভিন্ন তথ্য প্ৰযুক্তিৰ মাধ্যমেৰে দাঙি ধৰিব পাৰিব লাগিব। ভিডিঅ', ফটো বা লেখাৰ জৰিয়তে হ'লেও এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ বিষয়ে, তাৰ ব্যৱহাৰৰ কৌশল আৰু ধৰণ সম্পৰ্কে বিতংভাৱে জনাব পাৰিলে ৰাজ্যখনৰ লগতে পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰৰ লোকসকলেও এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ কিনিবৰ বাবে আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰিব আৰু তেতিয়া কেৱল ব'হাগতেই নহয় বছৰৰ বাৰমাহেই এই বাদ্যযন্ত্ৰসমূহ বিক্ৰী হোৱাৰ সম্ভাৱনা প্ৰবল। এনে এটা পৰ্যায়ৰ বাবে আমি সঠিকভাৱে পৰিকল্পনা কৰিব লাগিব আৰু প্ৰচাৰ কৰিব লাগিব। গতিকে বিহুৰ লগত জড়িত বাদ্যযন্ত্ৰসমূহৰ উৎপাদনো জীৱন-জীৱিকাৰ পথ হ'ব পাৰে।

বিহুৰ সাজপোচাক প্ৰস্তুত কৰাটো জীৱন-জীৱিকাৰ এটা পথ হ'ব পাৰে। বিহুত নাচনীয়ে মুগাসাজ পিন্ধে। আন্তৰ্জাতিক বজাৰত এই সাজযোৰৰ মূল্য যথেষ্ট বেছি। লগতে নাচনীসকলে পৰিধান কৰা বিভিন্ন অলংকাৰৰ ভিতৰত ডিঙিত পিন্ধা জোনবিৰি,

ঢোলবিৰি, দুগদুগী, গলপতা ইত্যাদি, হাতত পিন্ধা গামখাৰু আৰু কাণত পিন্ধা কেৰুমণি, থুৰীয়া আদিৰ উৎপাদনো জীৱন-জীৱিকাৰ পথ হ'ব পাৰে। অসমৰ গামোচাৰ উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰখন বৰ্হিৰাজ্যই আৱৰি ধৰিছে। আমাৰ কপাহী গামোচাখন এতিয়া পাবলৈ বিৰল। গতিকে বৰ্হিৰাজ্যৰ প্ৰভাৱক উৎখাত কৰিবলৈ আমাৰ যুৱক যুৱতীসকলে মাৰ বান্ধি যুঁজিবলৈ পণ ল'ব লাগিব। এইদৰে আমাৰ যুৱক যুৱতীসকলে গঢ় দি তুলিব পাৰে এক উৎকৃষ্ট উদ্যোগ। বিহুত ঢুলীয়াসকলে পিন্ধা সাজপাৰৰ উৎপাদনো জীৱিকাৰ পথ হ'ব পাৰে। মুঠতে এই সাজপাৰ তথা অলংকাৰসমূহ প্ৰস্তুত তথা উৎপাদন কৰি যুৱক যুৱতীসকলে উপাৰ্জনৰ পথ মুকলি কৰিব পাৰে। এনেকুৱাও নহয় যে এই সাজপাৰসমূহ অকল বিহুৰ সময়তেই যে পৰিধান কৰিব বছৰৰ বাৰমাহে অনুষ্ঠিত হৈ থকা বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানত বিভিন্ন উপলক্ষত পতা মেল মিটিঙসমূহতো মুগাসাজ পিন্ধা, বিহুনৃত্য কৰা, বিহুগীত গোৱা আদি পৰিবেশন কৰা পৰিলক্ষিত হয়। গতিকে বিহুৰ লগত সংলগ্ন জীৱন-জীৱিকাৰ এই পথটো অকল যে বিহুৰ সময়তে মুকলি থাকিব তেনে নহয় বছৰৰ বাৰমাহেই বিহুৰ লগত জড়িত সাজপাৰ, আ-অলংকাৰ আদি বিক্ৰী হোৱাৰ দিশটো সবল। এইসমূহৰ সৰ্বাধিক পৰিমাণৰ উৎপাদনেৰে এখন বজাৰ দখল কৰাৰ প্ৰচুৰ সম্ভাৱনাৰ প্ৰতি যুৱক-যুৱতীসকলে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰাটো উচিত। কিন্তু এই কামখিনি কৰিবলৈ যোৱাৰ আগত মন কৰিব লাগিব যে ক'ত এইবোৰ প্ৰস্তুতকৰণৰ বাবে উপযুক্ত কেঁচামাল পোৱা যাব আৰু এনে সাজপাৰ বা আ-অলংকাৰ প্ৰস্তুতকৰণৰ কেন্দ্ৰ সেই অঞ্চলত আছে নে নাই কাৰণ তেনে উদ্যোগ বা কেন্দ্ৰ থকা

অঞ্চলত নতুনকৈ এনেধৰণৰ কেন্দ্ৰ এটা স্থাপন কৰিলে লাভবান হ'ব পৰা নাযাব। এইবাবে বজাৰৰ এক জৰীপ (Market survey) কৰি লোৱাটো প্ৰয়োজন।

বিহু উৎসৱৰ লগত বিভিন্ন খাদ্যসম্ভাৰো জড়িত হৈ আছে। যেনেঃ পিঠাপনা, জা-জলপান আদি। জা-জলপানৰ ক্ষেত্ৰত চিৰা, মুড়ি, ভজা চাউল, কোমল চাউল, বৰা চাউলৰ জলপান, পিঠাগুৰি, হুৰুম, সান্দহ, আঠৈ ইত্যাদি। তাৰোপৰি ব'হাগ বিহুৰ সময়ত এশ এবিধ শাক খোৱাৰ পৰম্পৰাও আছে। গতিকে উৎকৃষ্ট মানৰ এনে খাদ্যসম্ভাৰ প্ৰস্তুতকৰণৰ উদ্যোগো অসমত গঢ় লৈ উঠিব পাৰে। অৱশ্যে এই খাদ্যসম্ভাৰ পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত থকা প্ৰবাসী অসমীয়াসকলৰ ওচৰলৈ পঠিওৱাৰ এক ব্যৱস্থাও বৰ্তমান গঢ় লৈ উঠিছে। গতিকে ক'ব বিচাৰিছো যে বিহুৰ সময়ত প্ৰচলিত খাদ্যসম্ভাৰো জীৱন- জীৱিকাৰ এটা পথ হ'ব পাৰে। অৱশ্যে এনে উদ্যোগ গঢ় লৈ উঠিছে যদিও ই যথেষ্ট নহয়। গতিকে আমাৰ যুৱক যুৱতীসকল এনে উদ্যোগ গঢ়ি তুলিবলৈ যদি আগবাঢ়ি আহে তেন্তে তেওঁলোক স্বাৱলম্বী হোৱাৰ লগতে আমাৰ অসমৰ খাদ্যসম্ভাৰে পৃথিৱীজুৰি ৰাইজৰ আগত পৰিচয় দাঙি ধৰিবলৈ সক্ষম হ'ব। তাৰবাবেও ইণ্টাৰনেট, চ'চিয়েল মেডিয়া, ইউটিউব, ব্লগ, ৱেবছাইট, আলোচনী, বাতৰিকাকত আদিৰ সহায় ল'ব লাগিব। এনেদৰে প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিলে কেবল প্ৰবাসী অসমীয়াসকলেই নহয় পৃথিৱীৰ বিভিন্ন মানুহে বিহুৰ লগত জড়িত এই খাদ্যসম্ভাৰ গ্ৰহণ কৰিবলৈ নিশ্চয় আগবাঢ়ি আহিব। এনে ব্যৱসায়ৰ পৰা আমাৰ ৰাজ্যখনলৈ এটা অংশ হ'লেও আৰ্থিক সাহায্য আগবঢ়াব পৰা যাব।

হুচৰি, বিহুনৃত্য, বিহুনাৰম আদি ভালদৰে কৰিব পাৰিলেও সি জীৱন- জীৱিকাৰ এটা পথো হ'ব পাৰে। যিসকলে বিহুগীত ভালদৰে গাব পাৰে, নাচিব পাৰে তেওঁলোকৰ বাবে ইয়ো হ'ব

পাৰে জীৱন- জীৱিকাৰ এটা পথ। তাৰোপৰি তেওঁলোকে চৰকাৰী বা বেচৰকাৰী চাকৰিতো নিযুক্তি লাভ কৰিব পাৰে। তেনে এক উল্লেখযোগ্য ক্ষেত্ৰ হ'ল সাংস্কৃতিক বিভাগ (Cultural Department)। কোনো লোকে যদি পৰিবেশ্য কলা (Performing Arts) বিষয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি চাৰ্টিফিকেট আহৰণ কৰিব পাৰে তেন্তে তেওঁলোকে সাংস্কৃতিক দিশৰ যিকোনো ক্ষেত্ৰত নিযুক্তি লাভ কৰিব পৰাৰ সম্ভাৱনা প্ৰবল। সেইদৰে অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতাত পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাব পাৰিলে তাৰপৰাও পুৰস্কাৰ হিচাপে নগদ ধন লাভ কৰিব পাৰে। তেনে প্ৰতিযোগিতাবোৰ হ'ল যেনেঃ বিহুৰাণী, বিহুকুৰঁৰী, বিহুৱা, হুচৰি প্ৰতিযোগিতা আদি। গতিকে এইক্ষেত্ৰত আগ্ৰহীসকলে যদি বৃত্তিমূলকভাৱে ইয়াক গ্ৰহণ কৰে তেন্তে ইয়ো হ'ব পাৰে জীৱন- জীৱিকাৰ এটা পথ।

এইখিনিতে উল্লেখ কৰা ভাল হ'ব যে, নতুনকৈ প্ৰৱৰ্তন হ'বলগীয়া ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতিয়ে থলুৱা সংস্কৃতিৰ ওপৰত বিশেষ গুৰুত্ব দিছে। ইতিমধ্যে অসমৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক শিক্ষা সংসদে শ্ৰেণীৰ পাঠ্যক্ৰমত বিহু বিষয়টো সন্নিৱিষ্ট

কৰিছে য'ত তাত্ত্বিক (Theoretical) আৰু ব্যৱহাৰিক (Practical) পাঠ্যক্ৰম সন্নিৱিষ্ট কৰিছে। ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ যেতিয়া প্ৰযোজ্য হ'ব তেতিয়া আমি সকলোৱে আমাৰ ভাষা, সংস্কৃতিক অন্তঃকৰণেৰে অধ্যয়ন কৰিব লাগিব আৰু তেতিয়া বিহুত ব্যৱহৃত হোৱা বাদ্যযন্ত্ৰসমূহেও এক উল্লেখযোগ্য ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব।

আমি আশাবাদী যে আমাৰ যুৱক- যুৱতীসকলে এই সকলো দিশক গুৰুত্ব সহকাৰে গ্ৰহণ কৰি নিজৰ লগতে ৰাজ্যখনকো আৰ্থিকভাৱে সবল কৰি তুলিব। কেৰিয়াৰ বিষয়ৰ বিভিন্ন কথা কোনো আগ্ৰহী শিক্ষাৰ্থীয়ে জানিব বিচাৰে, তেন্তে প্ৰত্যেক শনিবাৰে বিয়লি ৬-৯ বজাৰ ভিতৰত ফোন(৯৪৩৫১৮৮৬৩০)ত যোগাযোগ কৰিব পাৰে।

[কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ: ড° জাহ্নৱী লহকৰ বৰুৱা]

অসমীয়াৰ স্বাভিমান বিহু

কুমাৰ কৃষ্ণ শৰ্মা

Read it online in mobile friendly version

বিহু উৰুকা ৰাতি হ'ল অন্তৰ্ধান,
কেতেকী চৰায়ে কৰে পুৱতীয়া গান।
দীঘলতি এছাৰিৰে ধৰা হাতে হাতে
ল'ৰা বুঢ়া খেদে গৰু ধুৱাবলৈ ঘাটে।
– কমলাকান্ত ভট্টাচাৰ্য

উপক্ৰমণিকা :

ভাৰত এখন খেতি-খোলা প্ৰধান দেশ। দেশৰ ৬০ শতাংশ ভূমি এতিয়াও কৃষি কাৰ্যত লিপ্ত। ইয়াত চহঁতা এজনৰ বিদগদ অৱদান সন্নিবিষ্ট হৈ থাকে। বসন্তৰ আগমনৰ লগে-লগে অসমত ব'হাগৰ আগমন হয় আৰু নৱান্ন-উৎসৱৰ লগতে বতাহত ব'হাগৰ উমাল নিহালীয়ে সমগ্ৰ দেশবাসীক আলিঙ্গন কৰে। বিহু তিনি প্ৰকাৰৰ – ব'হাগ বিহু, কাতি বিহু আৰু মাঘ বিহু।

ব'হাগ বিহু :

ৰাজ্য বিশেষে ইয়াৰ বৈশিষ্ট্য আৰু নাম বিবিধ প্ৰকাৰৰ।
ব'হাগ বিহুক ৰঙালী বিহু বুলিও জনা যায়। ই দুই তৰহৰ। প্ৰথম বিহুক গৰু বিহু বুলি জনাজাত। ইয়াক মানুহ বিহুৰ আগদিনাখন পালন কৰা হয়। গৰু বিহুৰ ৰাতিপুৱা গৰুটোক মাহ-হালধিৰ লেপ লগাই পুখুৰীত গা ধুওৱা হয়। তাৰ পিছে-পিছে দীঘলতী আৰু মাখিয়তী পাতেৰে গৰু কেইটাক কোবোৱা হয় আৰু লাউ, বেঙেনা খাবলৈ দি নৱ এৰালেৰে তাক বন্ধা হয়। এই পৰ্ব গৰুকেইটাৰ মংগল কামনাৰ্থে কৰা যায় আৰু উক্ত পংক্তি কেইশাৰী অসমবাসীয়ে উলহ-মালহেৰে গায়।

লাউ খা, বেঙেনা খা, বছৰে বছৰে বাঢ়ি যা।
মাৰ সৰু, বাপেৰ সৰু, তই হ'বি বৰ বৰ গৰু।

গধূলি ধূপ, ধূনা, খেৰ আদি সমুহীয়াকৈ জ্বলাই দি
তাৰ ধোঁৱা গৰুৰ আগত বিচনীৰে বিচি দিয়া হয়।
লক্ষণীয় যে এই প্ৰথাৰ পিছৰ পৰাহে বিচনীৰ
ব্যৱহাৰ আৰম্ভ হোৱা বুলি জনাজাত।

আতকৈ চেনেহৰ মুগাৰে মছৰা
তাতোকৈ চেনেহৰ মাকো।
তাতোকৈ চেনেহৰ ব'হাগৰ বিহুটি
নেপাতি কেনেকৈ থাকোঁ।

গৰু বিহুৰ পিছদিনাখন মানুহ বিহু বুলি প্ৰসিদ্ধ।
ইয়াৰ পৰাৎপৰ স্বকীয়তাসমূহ সুকীয়া। আগবেলা
গা ধুই ঘৰৰ সৰুবোৰে ককাদেউতা, আইতা আৰু
আদ-বয়সীয়াসকলৰ পৰা আশীৰ্বাদ লয়। উৎসৱ
হিচাপে জ্যেষ্ঠবোৰে উপহাৰ হিচাপে ন-বোৱা
গামোচা, গেঞ্জী, ৰুমাল, লগুণ আদি দিয়ে।
প্ৰাতৰাশত দৈ, চিৰা, গুৰ, ক্ৰিম, পিঠা, লাৰু
আদি গ্ৰহণ কৰা যায়। তদুপলক্ষে বিহুৰ আখৰা
গৰু বিহুৰ আবেলিৰ পৰাই কৰা হয় আৰু বিভিন্ন
খেল-ধেমালি অনুষ্ঠান আয়োজন কৰা হয়।
মুকলি বিহুৰ সমাৱেশ অতিকৈ মোহনীয়। ইয়াত
ডেকা আৰু গাভৰুসকলে লগে-ভাগে বিহুগীত,

হুঁচৰি গায়। আধুনিকতাৰ স্পৰ্শ হিচাপে সাংস্কৃতিক সন্ধিয়া অনুষ্ঠিত কৰা হয়, য'ত প্ৰসিদ্ধ শিল্পীসকলে অনুষ্ঠানত অংশগ্ৰহণ কৰে। সেইকাৰণে ব'হাগ বিহু অথবা বঙালী বিহু বাপোতি সাহোন হিচাপে খ্যাতিমন্ত।

তাঁতশালৰ শিপিনীৰ মন উগল-থুগল, থোঁকিবাথোঁ হিয়া।
মৰমেৰে বুৱা ব'গা গামোচা আমাকো এখন দিয়া।।

কাতি বিহু :

কাতি বিহুৰ অন্য এক নাম হ'ল কঙালী। কাৰণ এই সময়ত ভঁৰালত ধানৰ যুগুতা প্ৰায় শেষ হোৱা অৱস্থাত থাকে। এই বিহুত মুখ্যতঃ ঘৰৰ সদস্যসকলে তুলসীৰ গুৰিত চাঁকি জ্বলাই সেৱা জনায়। তদুপৰি খেতিপথাৰতো ওখকৈ বাঁহৰ খুটি এডালত বস্তি জ্বলাই উপাসনা কৰে, যাতে খেতিৰ কীট-পতংগবোৰক শস্য-সমাহাৰবোৰ নষ্ট কৰাৰ পৰা ৰুধিব পাৰি। তদুপৰি বহু ঠাইত আকাশ-বস্তি জ্বলোৱাৰো প্ৰচলিত প্ৰথা আছে।

মাঘ বিহু :

মাঘ বিহু ভোগালী বিহু হিচাপেও প্ৰসিদ্ধ। মাঘ বিহুৰ সময়ত খাদ্যৰ নাটনি নাথাকে, সেয়েহে ইয়াক ভোগৰ বিহু বুলিও কোৱা হয়। এই বিহুৰ বুনিয়াদী উপাদনা হ'ল ভেলাঘৰ। মাঘ বিহুৰ আগৰ দিনতো উৰুকা হিচাপে অৱলম্বন কৰে। উৰুকাৰ দিনা পথাৰৰ পৰা নৰা আৰু খেৰ একগোট কৰা হয় আৰু পানী থকা বা কেঁচা বাঁহেৰে ইয়াক এক ত্ৰিভুজ আকৃতিত সাজি দুই-তিনি তলা মান ওখ কৰি মেজি বা ভেলাঘৰ থিয় কৰা হয়। ৰাতি সৰু-ডাঙৰ সকলোৱে মিলিজুলি ভোজ-ভাত খায়। প্ৰভাতত সৰ্বজনে মিলি ভেলাঘৰৰ জুইত মাহ-কৰাই, লাৰু-পিঠা, ঘি

আদি অৰ্পণ কৰি সেৱা জনায়। পাৰম্পৰিক নিয়ম অনুযায়ী ভেলাঘৰৰ জুইৰ আশীৰ্বাদ ল'লে সকলো দুখ, কষ্ট, পাপ আদি জাহ যোৱা বুলি বিখ্যাত।

বিহুৰ প্ৰাতঃকালত মেজিৰ জুইৰ আশীৰ্বাদ লৈ আহি ঘৰৰ সৰু বয়সীয়ালবোৰে ডাঙৰ সকলোৰ পৰা আশীৰ্বাদ লয়। তদুপৰি দৈ, চিৰা আদি খোৱাটো ঐতিহ্যময়ী। সান্দহ গুৰি আৰু ভিন্ন প্ৰকাৰৰ লাৰু, পিঠা আদি মাঘ বিহুৰ এক অন্যতম অৱদান।

শেহান্তৰত বিহুৰ অৱদান বিনন্দীয়া। ঢোল, পেঁপা, গগণা আদিৰ সুমধুৰ ঝংকাৰে আমাৰ পাৰিপাৰ্শ্বিকক আপুত কৰে। ইয়াৰ অনুৰণনত প্ৰতিটো নিনাদত দেখিবলৈ পোৱা যায় অসমীয়াৰ জাকত-জিলিকা স্বাভিমান। ইয়াৰ স্বাভিমানক আমি ক্লান্ত হ'ব দিব নোৱাৰোঁ।

অনাগতকালৰ বাবে :

অত্যাধুনিক কালৰ ৰোষত বিহুৰ লয়লাস আজি ক্ষান্ত হ'বলৈ ধৰিছে। অসমত বিভিন্ন জাতি-জনজাতিয়ে বসবাস কৰে। বিহুক সংৰক্ষণ কৰাটো আৰু নিৰাপত্তাৰে ৰখাটো আমি আটাইৰে মুখ্য কৰ্তব্য। আমি আমাৰ ভৱিষ্যত জনক্ৰমক ইয়াৰ বিষয়ে দায়িত্বশীল কৰোৱাতো অত্যন্ত আৱশ্যকীয়। ভৱিষ্যতে যেন বিহুৰ আভা কেতিয়াও প্ৰিয়মান নহয় আৰু সদায় নিভাঁজ হৈ থাকে তাৰ বাবে আমি সজাগ হৈ থকাটো দৰকাৰী।

এটি বিশ্বাস, এটি কামনা,
এটি আশা, এটি পৰিকল্পনা,
এটি ভাষা, এটি ৰেঙনি
নৱবৰ্ষৰ শুভৰম্ভণি।

বহাগ বিহু আৰু কৃষিজীৱি ৰাইজৰ ভিন্ন পৰম্পৰা

অভিনন্দন গোস্বামী
পুণে, মহাৰাষ্ট্ৰ

Read it online in mobile friendly version

অসমৰ বিভিন্ন লোকসংস্কৃতি মূলতঃ কৃষিৰ ওপৰতে আধাৰিত। প্ৰকৃতি আৰু কৃষক ৰাইজৰ উতঃপ্ৰোত সম্পৰ্কৰ দ্বাৰাই ভিন্ন লোকসংস্কৃতিয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছে। সময়ৰ সোঁতত আৰু আধুনিকতাৰ পৰশত উদযাপনৰ দিশত কোনো তাৰতম্য ঘটিলেও ইয়াৰ স্বকীয়তা তথা মাদকতা পূৰ্বৰ দৰেই অক্ষুণ্ণ আছে। অসমীয়াৰ বাপতি সাহোন বহাগ বিহুটিও ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। বহাগ বিহুটিক লৈ কৃষক ৰাইজৰ ভিন্ন পৰম্পৰা তথা উদযাপন পদ্ধতিয়ে সময়ৰ নিষ্ঠুৰ আঘাতত কিছু ব্যতিক্ৰমী ৰূপ লাভ কৰিছে যদিও ইয়াৰ মাদকতা কিন্তু বৰ্তমানেও একেই আছে আৰু ভবিষ্যতলৈও কোনো হানি বিঘিনি হোৱাৰ সম্ভাৱনা নাই। ঠাইসাপেক্ষে ইয়াৰ উদযাপন পদ্ধতিত কিছু ভিন্নতা আহি পৰে, কিন্তু প্ৰকৃতিৰে নিবিড় সম্পৰ্ক স্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত এই ভিন্নতা কেতিয়াও হেঙাৰ হৈ উঠিব পৰা নাই। প্ৰাচীন কালৰে পৰাই প্ৰাকৃতিক সাল সলনিৰ ভিন্ন কাৰ্য্যৰ ওপৰত ভিত্তি কৰিয়েই একো একো উৎসৱে ঠন কৰি উঠিছিল। কিছু প্ৰমাণৰ পৰা এই কথাও ঠাৱৰ কৰিব পাৰি যে অসমৰ কিছু

কিছু জনগোষ্ঠীয়ে আগৰে পৰাই চ'তৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনাৰ পৰিবৰ্তে বহাগৰ যিকোনো সুবিধাজনক দিনতেই বহাগ বিহু পালন কৰিছিল। ই মূলতঃ নিৰ্ভৰ কৰিছিল কিছু প্ৰাকৃতিক পৰিঘটনাৰ ওপৰত।

পৰম্পৰা অনুসৰি সাত দিনৰ বাবে বহাগ বিহু পালিত হয়। গৰু বিহুৰ দ্বাৰাই বহাগ বিহুৰ উচাহ উদ্দীপনা ৰাইজৰ মাজত বিয়পি পৰে। গৰু হৈছে কৃষক ৰাইজৰ বাবে এক অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ জন্তু। বহাগত গছে ন-পাত সলোৱাৰ সময়তে, চাৰিওফালে বসন্তৰ আগমনৰ আগজাননীৰ মাজতেই আগন্তুক কৃষি কৰ্ম সুচাৰু আৰু মংগলময়ৰূপত সম্পন্ন হোৱাৰ আশাৰে বিহুৰ দিনাখনেই নিজৰ গৰু হালৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়োৱা হয়। প্ৰাচীন কালত বড়ো জনগোষ্ঠীয়ে লোক সকলে বহাগ বিহুৰ প্ৰতিটো দিনেই নিজৰ একো একোটা পোহনীয়া জীৱ-জন্তুৰ প্ৰতি উচৰ্গা কৰিছিল। গৰু হালক কৃষিকৰ্মত নিয়োজিত কৰাৰ ফলত যাতে আগন্তুক বৰ্ষত শস্য উৎপাদন বৃদ্ধি পোৱাৰ লগতে গাইজনীয়ে যাতে অধিক পৰিমাণৰ গাখীৰ উৎপাদন কৰিব পাৰে তাৰ বাবেই গৰু হালক ধুওৱাৰ লগতে মাহ হালধি সানি 'লাউ খা, বেঙেনা খা, বছৰি বছৰি বাঢ়ি যা' ইত্যাদি যোজনাৰে বছৰি বছৰি বাঢ়ি যাবলৈ তথা কাৰ্যক্ষম হবলৈ প্ৰাৰ্থনা কৰা হয়।

গৰু বিহুৰ দিনা হুঁচৰি এযোৱাৰ আশীৰ্বাদ গ্ৰহন কৰিব পাৰিলে স্বৰ্গত স্থান পায় বুলি লোকবিশ্বাস আছে। সেয়েহে সেইদিনা নিজ গৃহত হুঁচৰিৰ আগমনক লৈ সকলোৱে আশাৰে বাট চাই থাকে। গৰু বিহুৰ দিনাৰে পৰাই হুঁচৰি গোৱাৰ পৰম্পৰা আৰম্ভ হয়। নামনি অসমৰ কিছু

কণী যুঁজৰ দ্বাৰা আগন্তুক
বৰ্ষৰ বাবে শস্য উৎপাদন
যথেষ্ট বৃদ্ধি পায় বুলি বিশ্বাস
কৰা হয়

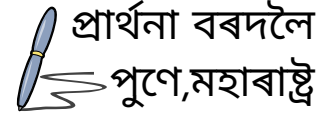
ঠাইত গো-লক্ষী হিচাবে ব্ৰাহ্মণৰ দ্বাৰা গৰুক পূজা কৰাৰো নিয়ম আছে। বহাগ বিহুত বিশেষকৈ উজনি অসমত কণী যুঁজ এক আকৰ্ষণীয় পৰম্পৰা। গৰু বিহুৰ দিনাৰ পৰা আৰম্ভ হৈ সাতোটা দিন এই পৰম্পৰা অব্যাহত থাকে। কণীক প্ৰজননৰ এক প্ৰতীক হিচাবে গণ্য কৰা হয় আৰু কণী যুঁজৰ দ্বাৰা আগন্তুক বৰ্ষৰ বাবে শস্য উৎপাদন যথেষ্ট বৃদ্ধি পায় বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। বিহুৰ দিনা ১০১ বিধ শাকৰ আন্জা খাব লাগে বুলিও পৰম্পৰা আছে, কিন্তু বৰ্তমান তেনে শাক দুৰ্লভ হোৱাৰ ফলত এই পৰম্পৰা ৰক্ষাত কিছু অসুবিধাৰ সৃষ্টি হৈছে। অবিভক্ত কামৰূপ জিলাত যোৱা শতিকাৰ ষষ্ঠ দশকলৈকে ‘শিয়াল খেদা’ পৰম্পৰাও বিদ্যমান আছিল। বড়ো সকলৰ মাজত কিছু কিছু অঞ্চলত এই প্ৰথা আজিও চলে বুলি শুনা যায়। শিয়াল জন্তুবিধ অন্য পোহনীয়া জন্তুৰ বাবে বিপদজনক হোৱা বাবে গৰু বিহুৰ দিনা গঞা ৰাইজে শিয়াল চিকাৰ কৰিবলৈ যাঠি-জোং লৈ হাবিত সোমায়। চিকাৰ কৰা জন্তুৰ মাংসৰে গাঁৱৰ মানুহে সমূহীয়া ভোজ ভাত খায়।

বহাগ বিহুৰ দ্বিতীয় দিনা মানুহ বিহু হিচাবে পালন কৰে। মানুহ বিহুৰ দিনাৰ পৰাই মূলতঃ বহাগ মাহ অৰ্থাৎ অসমীয়া নৱবৰ্ষ আৰম্ভ হয়। কৃষক ৰাইজে পূৰ্বতে এই দিনত খালী পেটত নিম পাত চোবাই খাইছিল যাতে গোটেই বছৰটোৰ বাবেই পেটৰ কোনো বেমাৰ আজাৰে দেখা নিদিয়ো। আন এক লোকবিশ্বাস অনুসৰি এই দিনত নিম পাত চোবাই খালে সাপৰ বিষেও শৰীৰত কোনো ধৰণৰ ক্ৰিয়া কৰিব নোৱাৰে। মানুহ বিহুৰ দিনা উদযাপিত বিভিন্ন পৰম্পৰাৰ দ্বাৰা পৰিয়ালৰ সকলো সদস্যৰ মংগল কামনা কৰা হয়। নাহৰ পাতত বিভিন্ন সংস্কৃত মন্ত্ৰ লিখি ঘৰৰ ভিন্ন স্থানত আঁৰি দিয়া হয়। ভগবান ৰুদ্ৰদেৱতাৰ প্ৰতি উৎসৰ্গিত এই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা বতাহ-বৰষুণ ইত্যাদিৰ পৰা ঘৰখন ৰক্ষা পৰে বুলি বিশ্বাস কৰা হয়। মানুহ বিহুৰ পাছৰ দিনা গোসাঁই বিহু উদযাপিত হয়। শুভ ফল লাভৰ বাবে তথা যিকোনো অশুভ শক্তিৰ পৰা নিজক তথা আপোনজনক ৰক্ষাৰ উদ্দেশ্যে ঈশ্বৰক পূজা-অৰ্চনা আগবঢ়োৱা হয়। নামঘৰ, কীৰ্তনঘৰ

ইত্যাদিতো সমূহীয়া নাম-কীৰ্তনৰ আয়োজন কৰা হয়। বহাগ বিহুৰ চতুৰ্থ, পঞ্চম আৰু ষষ্ঠ দিনা ক্ৰমে তাওঁৰ বিহু, নাঙলৰ বিহু আৰু জীৱজন্তুৰ বিহু নামেৰে জনাজাত। কোনো বিশেষ পৰম্পৰা উল্লেখ নাই যদিও তিৰোতাসকলে বিভিন্ন হস্ততাওঁৰ সামগ্ৰী প্ৰস্তুত কৰা তথা পুৰুষসকলে কৃষি কৰ্মৰ লগত জড়িত বিভিন্ন সামগ্ৰী তৈয়াৰ তথা চাফ চিকুণ কৰাতেই ব্যস্ত থাকে। ঘৰে ঘৰে হুটুৰিৰ আগমনো অব্যাহত থাকে। অৱশ্যে সময়ৰ সোঁতত ঘৰে ঘৰে হুটুৰি গোৱাৰ পৰম্পৰা কিছু হ্ৰাস পাবলৈ যোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। বহাগ বিহুৰ আনুষ্ঠানিক সামৰণি পৰে সপ্তম দিনা। সেইদিনাক চেৰা বিহু বুলিও কয়। কামৰূপ আৰু দাতিকাষৰীয়া অঞ্চলত সেইদিনা সাত বিধ শাক খোৱাৰ নিয়ম আছে। বহাগ বিহু উপলক্ষ্যে আগৰ দিনত বিভিন্ন থলুৱা খেল ধেমালিও আয়োজন কৰা হৈছিল। উদাহৰণ স্বৰূপে বাঘবল, কচুগুটি, ঘিলা ইত্যাদি। তেনে খেল ধেমালি আমাৰ সমাজৰ পৰা কাহানিবাই বিলুপ্ত হল। আজিৰ নৱপ্ৰজন্মই তেনে থলুৱা খেল ধেমালিৰ বিষয়ে আভাস পাব পৰা অৱস্থা আজিৰ দিনত নাই। অসমৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠীয়ে বিভিন্ন সময়ত বহাগ বিহু পালন কৰে। নিজস্ব জনগোষ্ঠীয় স্বকীয়তা বজাই ৰাখি এই উৎসৱ পালনৰে প্ৰকৃতি তথা কৃষিৰ লগত থকা নিজৰ উতঃপ্ৰোত সম্পৰ্কক পুনৰ এবাৰ উদযাপন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰে।

সময়ৰ কোবাল সোঁতত তথা আধুনিকতাৰ কৰাল গ্ৰাসত সোমাই পৰি ইতিমধ্যে বহাগ বিহুৰ লগত জড়িত বহু পৰম্পৰাৰ হয়তো পৰিবৰ্তন হৈছে নতুবা বিলুপ্ত হৈছে। আজিকালি গাৱঁৰ ৰাইজে জাক পাতি নদীত গৰু গা ধুওৱাৰ দৃশ্য প্ৰায় বিৰল। গছৰ তলত বিহু মৰাৰ দৃশ্যও ক্ৰমাৎ বিলুপ্ত হৈ আহিছে। অৰ্থ আৰু গ্লেমাৰৰ দৌৰত বিহুৱেও মঞ্চমুখী হবলৈ বাধ্য হৈছে। এনে পৰিস্থিতিত পশ্চিমীয়া আগ্ৰাসনৰ এই প্ৰত্যাহবানপূৰ্ণ যুগতো বিহুৰ দৰে লোকউৎসৱৰ স্বকীয়তা তথা নিজস্বতা বজাই ৰাখিব পৰাটো আগন্তুক সময়ৰ বাবে প্ৰতিজন অসমীয়াৰ বাবেই কৰণীয় বিষয়। তাতেই লুকাই আছে বিহুৰ নিজস্বতা আৰু স্বকীয়তা।

জেঠাই, ড° নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈৰ সান্নিধ্যৰ কিছুমান স্মৃতিৰ ৰোমন্থন

Read it online in mobile friendly version

ড° নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ, নামেই যাৰ পৰিচয়! সাহিত্য একাডেমি বঁটা বিজয়ী সাহিত্যিক, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ জৱাহৰলাল নেহৰু আসনৰ অধ্যাপিকা, “সৰস্বতী” উপাধিৰে বিভূষিতা, অসম সাহিত্য সভাৰ প্ৰাক্তন সভানেত্ৰী, শিশুসকলৰ মৰমৰ “নীলা বাইদেউ” আৰু কত যে কি ! তেখেত আছিল অসমীয়া সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ অন্যতম ভোঁতাতৰা । ড° নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ আছিল একাধাৰে কবি, সাহিত্যিক, গীতিকাৰ, সুবক্তা, গৱেষক, শিশু সাহিত্যিক আৰু এগৰাকী ভাল কণ্ঠশিল্পীও। এনে এক বিশাল ব্যক্তিত্বৰ অধিকাৰী, অসাধাৰণ প্ৰতিভাধাৰী এইগৰাকী মহীয়সী নাৰী সৌভাগ্যক্ৰমে আছিল মোৰ ডাঙৰ জেঠাই, মানে মোৰ দেউতা, প্ৰয়াত ধ্ৰুৱজ্যোতি বৰদলৈৰ ডাঙৰ বায়েক । সামাজিক তথা সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ জগতখনত তেখেতৰ এটা সুকীয়া পৰিচয় আছিল যদিও তেখেত আছিল আমাৰ মৰমৰ জেঠাই।

স্বভাৱতে জেঠাই অতি মৰমীয়াল আছিল । তেখেতৰ মৰমসনা মিঠা মাতম্বাৰে সকলোকে আকৰ্ষণ কৰিছিল । সৰু-ডাঙৰ সকলোৰে লগত তেখেতে ইমান আন্তৰিকতাৰে কথা পাতিছিল, যাৰ কাৰণে তেখেতে সকলোৰে লগত অতি সোনকালে আত্মীয়তা গঢ়ি তুলিছিল । সেইকাৰণেই হয়ত জেঠাইৰ লগত মোৰ সৰুৰেপৰাই এক বন্ধুত্বসুলভ সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছিল । স্কুলীয়া দিনৰপৰাই জেঠাইৰ লগত মেলে-মিটিঙে ঘূৰি-ফুৰি বিভিন্ন ঠাইত বিভিন্নজনক লগ পোৱাৰ লগতে দেখিবলৈ পাইছিলো অসমৰ সাহিত্য তথা লোক-সংস্কৃতিৰ

পথাৰখনত সিঁচৰতি হৈ থকা অসমীয়া সংস্কৃতিৰ অপৰূপ বৈচিত্ৰ্য । প্ৰতিবাৰেই জেঠাই আহিব বুলি খবৰ পালেই মোৰ গা সাতখন-আঠখন হয় কাৰণ কেইদিনমানৰ কাৰণে পঢ়া-শুনা এৰি জেঠাইৰ লগত ঘূৰি ফুৰিবলৈ পাম । প্ৰায়েই উজনি অসমত, বিশেষকৈ ডিব্ৰুগড়ৰ ওচৰে-পাজৰে জেঠাইৰ কিবা মেল-মিটিং বা অন্য কিবা প্ৰগ্ৰেম আদি থাকিলে মই লগত যোৱাটো খাতাং।

প্ৰাইমেৰী স্কুলত পঢ়ি থকা দিনত প্ৰথমবাৰৰ কাৰণে মা-দেউতাৰ অবিহনে জেঠাইৰ লগত মই ডুলিয়াজানলৈ গৈছিলো । ডুলিয়াজানৰ কেন্দ্ৰীয় ৰঙালী বিহু সন্মিলনৰ উদ্বোধন কৰাৰ লগতে সন্মিলনৰ গোটেই কেইদিনৰ আলোচনাচক্ৰ আৰু সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰ মুখ্য অতিথি তথা বক্তা হিচাপে জেঠাইক আমন্ত্ৰণ জনাইছিল । সেই সময়ত মিটিং আৰু আলোচনাচক্ৰৰ তত্ত্বগধুৰ কথাবোৰ মই একো বুজি পোৱা নাছিলো যদিও সন্ধিয়াৰ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানবোৰ একেবাৰে আগৰ VIP আসনত বহি উপভোগ কৰি মই খুব ফুৰ্তি পাইছিলো । সন্মিলনৰ কোনোবা এদিন সন্ধিয়া সেইসময়ৰ জনপ্ৰিয় গায়িকা মুনমী বৰাই ষ্টেজত গীত গাই থকাৰপৰাই জেঠাইক দেখি “আইমণি” বুলি মতা মোৰ আজিও মনত আছে । পিছত জেঠাইয়ে মুনমী বৰাক চুমা এটা খাই মৰম কৰি মোৰ লগতো চিনাকী কৰি দিছিল ।

আন এবাৰৰ কথা । জেঠাই তেতিয়া অসম সাহিত্য সভাৰ সভানেত্ৰী । হঠাতে এদিন আবেলি আমাৰ ডিব্ৰুগড়ৰ ঘৰলৈ জেঠাইৰ আগমন । কোনো খবৰ নিদিয়াকৈ এখন বগা এম্বেচাদৰ গাড়ীত সাহিত্য সভাৰ কেইজনমান বিষয়ববীয়াৰ সৈতে জেঠাই আহিছে । লক্ষ্যস্থান মাৰ্ঘেৰিটা ।

মাৰ্ঘেৰিটাৰ শাখা সাহিত্য সভাৰ বাৰ্ষিক অধিবেশনত পৌৰোহিত্য কৰিবলৈ জেঠাইক আমন্ত্ৰণ জনোৱা হৈছে। জেঠাইয়ে মোকো লগত ওলাবলৈ ক’লে। ক’বলৈহে পালে, মই একেজাঁপে যাবলৈ সাজু হ’লো। আমি গৈ মাৰ্ঘেৰিটাত জেঠাইৰ সখী “স্বৰ্ণ গগৈ” জেঠাইৰ ঘৰত আছিলো। তেওঁলোকৰ ঘৰটো এটা মস্ত বাংলা। জেঠপেহা “ডা° মহেন্দ্ৰ গগৈ” সেইসময়ত মেকনিল্ মেগৰৰ চীফ মেডিকেল অফিচাৰ পদত থকা বাবে কোম্পানীৰ ফালৰপৰা তেওঁলোকে সেই ধুনীয়া বাংলাটো লাভ কৰিছিল। পাহাৰৰ এটা সৰু টিলাৰ ওপৰত থকা বাবে সেই বাংলাটো “টিলা বাংলা” নামেৰে জনাজাত আছিল। মাৰ্ঘেৰিটাৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য আৰু বাগানৰ শান্ত পৰিবেশ মোৰ খুব ভাল লাগিল। পিছদিনাৰপৰা মাৰ্ঘেৰিটাৰ শাখা সাহিত্য সভাৰ কাৰ্য্যসূচী আৰম্ভ হ’ল। জেঠাইৰ লগত ময়ো সমানে ব্যস্ত হৈ পৰিছিলো। নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈক লগ পাবলৈ, তেখেতৰ লগত দুআষাৰ কথা পাতিবলৈ মানুহবোৰ ব্যাকুল হৈ পৰিছিল। লগতে ইঘৰ-সিঘৰৰপৰা ভাত খোৱা, চাহ খোৱাৰ নিমন্ত্ৰণ আছেই। মই দেখি আচৰিত হৈছিলো যে মানুহে জেঠাইক ইমান ভাল পায়! জেঠাইৰ ভতিজী বুলি তেওঁলোকে মোকো ইমান আদৰ-সাদৰ কৰিছিল, মোৰ খুব লাজ লাগিছিল তেতিয়া। মিটিঙৰ সময়ত জেঠাইৰ লগতে মোকো ষ্টেজত বহুৱাইছিল। জেঠাইৰ অট’গ্ৰাফ ল’বলৈ আহি মানুহবোৰে উল্লাসতে ক’ব নোৱাৰা হৈ মোৰপৰাও অট’গ্ৰাফ বিচাৰিছিলে। সেই সময়ত মোৰ “ফাট মেলা বসুমতী, পাতালে লুকাও” যেন অৱস্থা। “কি কৰো এতিয়া!” জেঠাইয়ে ক’লে, “ইমান মৰমেৰে কিবা এটা লিখিবলৈ কৈছে, তোৰ মনলৈ অহা কিবা এফাঁকি কৱিতা বা গীতৰ শাৰী, নহ’লে এটা শুভেচ্ছা বাণীকে লিখি দে, তেওঁলোকে ভাল পাবা” জেঠাইৰ কথামতে ময়ো জীৱনত প্ৰথমবাৰৰ বাবে অট’গ্ৰাফ দিলো।

জেঠাইৰ কথা কৈ থাকিলে শেষেই নহয়। তেখেতৰ লগত জড়িত এনে কিছুমান স্মৃতি আছে, যিবোৰ মনত পৰিলে হাঁহিও উঠে। আৰু

আচৰিতো লাগে যে ইমান বিদূষী মানুহগৰাকী প্ৰকৃততে যে কিমান সৰল আছিল! এবাৰ ব’হাগ বিহুৰ সময়ত মই আৰু মোৰ ভাইটি, গীত গুৱাহাটত জেঠাইৰ ঘৰত আছিলো। বিহুৰ বতৰ কাৰণে মায়ে পিঠা-পনা, নাৰিকলৰ লাডু আদি বনাই আমাৰ হাতত দি পঠাইছিল। জেঠাইৰ নাৰিকলৰ লাডু খুব প্ৰিয়। কিন্তু তেওঁৰ সাংঘাতিক ডায়েবেটিছ, যাৰ কাৰণে মিঠা খোৱাত বাধা। ইফালে জেঠাইৰ আকৌ পিঠা-লাডু দেখি খাওঁ খাঁও লাগি আছে। জেঠাইৰ ছোৱালী, আইজনী বা (ড° স্বপ্না দেৱী) মাকৰ খোৱা-বোৱাৰ ক্ষেত্ৰত খুব সাৱধান। কিন্তু জেঠাইয়ে সুবিধা পালেই নাখাবলগীয়া বস্তুবোৰ মুখত দিয়ে। এদিন বাইদেউহত ঘৰত নথকা অৱস্থাত জেঠায়ে মোক মায়ে পঠোৱা লাডু-পিঠাৰ টেমাটো খুজিলে। ময়ো তেওঁৰ কথা পেলাব নোৱাৰি টেমাটো আনি দিলো। জেঠাইয়ে পৰম তৃপ্তিৰে এটাৰ পিছত এটাকৈ পিঠা খাবলৈ ধৰিলে। তেনেতে বাইদেউহত আহি পালেহি। জেঠাইয়ে লৰালৰিকৈ টেমাটো নি ফ্ৰীজত থ’লেগৈ। কোনেও জেঠাইয়ে পিঠা খোৱা কথাটো গমেই নাপালে। আলপ সময়ৰ পিছত ঘৰত হুলস্থূল লাগিল, জেঠাইৰ চচমা হেৰালে। গোটেই ঘৰত বিচাৰি চলাথ কৰিলে, ক’তো নাই। চচমা নোহোৱাকৈ জেঠাইয়ে এতিয়া পঢ়াশুনা কৰে কেনেকৈ? ইফালে বিহুৰ বতৰ। একেদিনাই কোনেও চচমা বনাইও নিদিয়ে। বহুত ভাবি চিন্তি ঠিক কৰা হ’ল যে এদিন পিছত ডক্টৰক এবাৰ চকুকেইটা দেখুৱাই নতুন চচমা বনাবলৈ দিয়া হ’ব। কথাটো সিমানত অন্ত পৰিল। পিছদিনা ১ ব’হাগবিহু বুলি ওচৰতে থকা খুড়াৰ পৰিয়াল আৰু দিছপুৰত থকা সৰু জেঠাইৰ সকলোৱে মিলি একেলগে এসাজ খাবলৈ বুলি জেঠাইৰ ঘৰত গোট খালেহি। বিধে বিধে বিভিন্ন ব্যঞ্জনৰ আয়োজন চলিছে। আইজনী বায়ে মোক মায়ে পঠোৱা লাডু-পিঠাবোৰো প্লেটত সজাই দিবলৈ ক’লে। কথামতে কাম। মই ফ্ৰীজৰপৰা টেমাটো উলিয়াই আনিলো। কিন্তু টেমা খুলি মোৰ চকু কঁপালত উঠিল। মই হাঁহিমেই নে কান্দিম একো ধৰিবই পৰা নাই। টেমাৰ ভিতৰত পিঠাপনাৰ

সলনি সোমাই আছে জেঠাইৰ চচমাখন ।
আগদিনা বাইদেউহত অহা দেখি লৰালৰিকৈ
টেমা সামৰোতে জেঠাইয়ে চচমাখন টেমাৰ
ভিতৰতে থৈ দিলে আৰু পিছত চচমা বিচাৰি
হাহাকাৰ । টেমাৰ ভিতৰত চচমা ওলোৱাত
জেঠাই নিমাত আৰু সকলোৱে গম পালে টেমাৰ
পিঠা ক'লৈ গ'ল ।

আন এদিনৰ কথা । জেঠাইৰ লগত মই
তেওঁৰ পুৰণি চিনাকী মানুহ এঘৰলৈ ফুৰিবলৈ
গৈছিলো । কিছুসময় কথা-বতৰাৰ পিছত
তেওঁলোকৰ ঘৰত চাহ-জলপান ওলাল ।
বৰাচাউল,ক্ৰীম,পিঠা-পনা, কেক,মিঠাই আৰু
বহুতো । জেঠাই হ'ল লুতুৰা । সেইবোৰ খোৱা
মানা যদিও অতি তৃপ্তিৰে চাহ-জলপান খালে ।
উভতি অহাৰ বাটত মোক বাৰেপতি মানা কৰিলে
যাতে ঘৰত কাকো মই তেওঁ
বৰাচাউল,কেক,মিঠাই খোৱাৰ কথা নকওঁ । ঘৰ
আহি পোৱাৰ পিছত সকলোৱে বহি কথা পাতি
থাকোতে মানুহঘৰত কি কি খুৱালে তাকে মই কৈ
আছিলো । জেঠাইয়ে নিজৰ ৰুমত বহি
থকাৰপৰা মাত লগালে, “মই তাত একোৱেই
খোৱা নাই । জুলীয়েহে চব খালে ।” (মোৰ ঘৰত
মতা নাম জুলী) কথাষাৰ শুনি বাইদেউৰ সন্দেহ
হ'ল । মনে মনে মোক শুধিলে যে জেঠাইয়ে
সঁচাকৈ তেওঁলোকৰ ঘৰত একো খোৱা নাই নেকি
। ময়ো কথাৰ মাজতে জেঠাইয়ে চব খোৱা বুলি
কৈ দিলো । তাৰপিছত জেঠাইয়ে দুদিন মোক
নমতাকৈ থাকিল । কিন্তু তৃতীয়দিনা সকলো
পাহৰি আকৌ দুইজনী একেলগে গুৱাহাটীৰ
DHAS লাইব্ৰেৰীলৈ বুলি ওলাই গ'লো ।

সেইসময়ত জেঠাই তেখেতৰ গৱেষণামূলক
গ্ৰন্থ, “সূৰ্য্য” লিখাত ব্যস্ত আছিল । সৌভাগ্যক্ৰমে
সেইসময়তে ময়ো এমাহমান থকাকৈ গুৱাহাটীলৈ
গৈছিলো । মই যোৱাত জেঠাইয়ে খুব ভাল পালে
। ক'ৰবালৈ অহা-যোৱা কৰিবলৈ আৰু লিখা-
মেলাত সহায় কৰিবলৈ লগ এটা পালে । জেঠাইৰ
তেতিয়া লিখা-পঢ়া কৰিবলৈ অলপ অসুবিধা
হৈছিল কাৰণ তেখেতৰ চকু গ্লুক'মাত আক্ৰান্ত
হৈছিল । সেয়ে জেঠাইয়ে কৈ যায় আৰু
কোনোবাই লিখি যাব লাগে।পঢ়িবলৈ তেখেতৰ

অসুবিধা হয় । আনে পঢ়ি দিলে তেওঁ শুনি
থাকোমই প্ৰায়ে জেঠাইৰ লগত “সূৰ্য্য”ৰ তথ্যৰ
সন্ধানত লাইব্ৰেৰীলৈ আৰু সমল ব্যক্তিসকলক
লগ ধৰিবলৈ যাও । সূৰ্য্য সম্পৰ্কীয় যিবোৰ তথ্য
পাওঁ, সেইবোৰ মই ঠাইতে বহীত টুকি যাও আৰু
ঘৰত জেঠাইক পঢ়ি শুনাও । তাৰে দৰকাৰী
কথাবোৰ জুকিয়াই জেঠাইয়ে কৈ যায় আৰু মই
পুণৰ লিখি যাও । এই গ্ৰন্থখনৰ সমল
গোটোৱাৰপৰা প্ৰুফ চাই দিয়ালৈকে বিভিন্ন
প্ৰকাৰে জড়িত হৈ এখন মহান গ্ৰন্থৰ সৃষ্টিৰ মই
এক সাক্ষী হৈ ৰ'লো, যিটো মোৰ বাবে অতি
গৌৰৱৰ কথা । গ্ৰন্থখনৰ পাতনিত জেঠাইয়ে এই
কথাবোৰৰ উল্লেখ কৰিছে ।

তিনিশৰো অধিক জনপ্ৰিয় গীতৰ শ্ৰষ্টা
তথা ৭০ ৰ দশকৰ অসমীয়া চলচিত্ৰৰ সৰ্বাধিক
জনপ্ৰিয় গীতৰ গীতিকাৰ নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ
নিজেও এগৰাকী সুগায়িকা আছিল । জেঠাইৰ
মাতটো খুব মিঠা আছিল । তেখেতে অতি
সুৱলকৈ বৰগীত, লোকগীত আৰু নাম গাইছিল
। আমি যেতিয়া গৰমৰ বন্ধত গুৱাহাটীলৈ যাওঁ,
জেঠাইৰ ঘৰত সদায় গধূলি গানৰ জলচা হয়।
জেঠাইৰ কাঢ়া অৰ্ডাৰ যে সকলোৱে গান গাব
লাগিব । কোনোদিনে গান নোগোৱা মোৰ মা আৰু
খুড়ীও সাৰি নাযায় । তেওঁলোকে “আমি কোৰাচ
গাম” বুলি আনৰ লগত লিপচিং কৰিহে কথমপি
ৰক্ষা পৰে । মোৰ দেউতা “ধ্ৰুৱজ্যোতি বৰদলৈ
আকাশবাণী ডিব্ৰুগড় কেন্দ্ৰৰ নিয়মীয়া ঘোষক
আৰু প্ৰযোজক হোৱাৰ লগতে আকাশবাণীৰ
স্বীকৃতিপ্ৰাপ্ত গীতিকাৰো আছিল । ছাত্ৰাৱস্থাত
দেউতাই বি বৰুৱা কলেজৰ শ্ৰেষ্ঠ গায়কৰ
সন্মানো লাভ কৰিছিল । জেঠাই আৰু দেউতা
দুইজনেই সাংস্কৃতিক জগতখনৰ লগত জড়িত
থকা হেতুকে দুয়োৰে মাজত সাংঘাতিক মিল
আছিল । দুয়ো একেলগে হাৰমনিয়াম লৈ গীত
চৰ্চা কৰাৰপৰা সাহিত্য,গ্ৰন্থ,চিনেমা, ভ্ৰমন আদি
বিভিন্ন বিষয়ত ঘণ্টাৰ পিছত ঘণ্টা ধৰি
আলোচনা কৰিছিল । মোৰো এইবোৰ বিষয়ত
আগ্ৰহ দেখি জেঠাইয়ে মোক সংগীতৰ চৰ্চা
কৰিবলৈ উৎসাহিত কৰে আৰু এবাৰ

তিনিহাজাৰ টকা মণিঅৰ্দ্ধাৰ কৰি তাৰে দেউতাক মোৰ বাবে এখন হাৰমনিয়াম কিনি দিবলৈ কয়। জেঠাইৰ কথামতেই দেউতাই তিনিচুকীয়াৰপৰা মোলৈ এখন অত্যাধুনিক হাৰমনিয়াম কিনি আনে আৰু মোৰ সংগীতৰ যাত্ৰা আৰম্ভ হয়।

সৰুৰেপৰা জেঠাইৰ বিখ্যাত গীতবোৰৰ সৃষ্টিৰ আঁৰৰ কাহিনীবোৰ দেউতাৰ মুখেৰে শুনিছিলো। সুৰৰ আধাৰত গীত লিখা মূহূৰ্ত্তবোৰৰ কথাবোৰ শুনি ৰোমাঞ্চিত হৈছিলো। “সোণৰ খাৰু নেলাগে মোক“, “সন্ধিয়াৰ আকাশত বগলী উৰে“, “আগলি বতাহে কঁপালে কলৰে পাত“ আদি কালজয়ী গীতৰ সৃষ্টিৰ আঁৰৰ কাহিনীবোৰ সাধুকথা যেন লাগিছিল। দেউতাই কৈছিল, কেনেকৈ ভূপেন হাজৰীকা, জয়ন্ত হাজৰীকা, মুকুল বৰুৱা, দিপালী বৰঠাকুৰ, ভৱেন বৰঠাকুৰ আদি মহান শিল্পীসকলে আমাৰ ককাই সজোৱা চানমাৰীৰ ঘৰটোত গোট খাই গানৰ চৰ্চা কৰিছিল আৰু সৃষ্টি হৈছিল একো একোটা বিখ্যাত গীতৰ। এবাৰ মোৰো সৌভাগ্য হৈছিল তেনে এটি গীতৰ সৃষ্টিৰ সাক্ষী হোৱাৰ। স্বনামধন্য শিল্পী সূৰ্য দাসে এদিন জেঠাইক ফোন কৰি ক’লে যে তেখেতে এটি সুৰ সৃষ্টি কৰিছে

আৰু তাৰ লগত খাপ খুৱাকৈ গীতৰ কথা লাগে। গীতটো তেখেতক সেইদিনাই লাগে কাৰণ পিছদিনা তেখেতৰ তেজপুৰত প্ৰগ্ৰেম আছে। জেঠাইয়ে তেখেতক গধূলি ৭ বজাত ঘৰলৈ মাতিলে। মোৰ খুব ফুৰ্তি লাগিল যে সুৰৰ ভিত্তিত কেনেকৈ গীত লিখে নিজ চকুৰে দেখা পাম। নিৰ্দিষ্ট সময়ত সূৰ্য দাস আহিল। তেখেতে হাৰমনিয়ামত সুৰটো বজাই গৈছে আৰু জেঠাইয়ে সুৰৰ লগত খাপ খুৱাকৈ শব্দ বহুৱাই গৈছে। এঘণ্টাৰ ভিতৰত সৃষ্টি হ’ল এটি নতুন গীতৰ।

পৰিপাটিকৈ সাজ-পাৰ কৰা, সুন্দৰকৈ মেৰু আপু কৰা, ধুনীয়াকৈ চুলি আচোৰা আদি জেঠাইয়ে খুব ভাল পাইছিল। সেয়ে নিজেও ক’ৰবালৈ ওলাই গ’লে বেগত এখন সৰু আইনা, মুখত ঘঁহা ক্ৰীম, পাউদাৰ, লিপষ্টিক আৰু এখন ফনি সদায় ৰাখিছিল।

এইয়াই আছিল আমাৰ জেঠাই, সকলোৰে পৰিচিত ড° নিৰ্মলপ্ৰভা বৰদলৈ। তেখেত বৰ্তমান কাৰ্যিকভাৱে আমাৰ লগত নাই যদিও তেখেতৰ সান্নিধ্যৰ পুৰণি স্মৃতিবোৰ মোৰ মনত সদায় সজীৱ হৈ থাকিব আৰু এইবোৰেই এতিয়াও মোক আগুৱাই যাবলৈ উৎসাহিত কৰে।

ব্যক্তিত্ব বিকাশ, চৰিত্ৰ গঠন আৰু সমাজ ব্যৱস্থা

ড° হেমন্ত ডেকা
দিছপুৰ, গুৱাহাটী

Read it online in mobile friendly version

সম্প্ৰতি আধুনিকতাৰ মেৰপেচত সোমাই কৃত্ৰিম হৈ পৰা মানৱ সমাজখনত ব্যক্তিৰ চৰিত্ৰ গঠনেৰে এখন সুস্থ-সবল সমাজ গঢ় দিয়াটো অতিকৈ প্ৰয়োজনীয় হৈ পৰিছে। ব্যক্তিত্ব বিকাশ আৰু চৰিত্ৰ গঠন দুয়োটা সুকীয়া বস্তু। চৰিত্ৰ গঠন নকৰাকৈ ব্যক্তিত্ব বিকাশ কৰিব পাৰি, কিন্তু তাৰ পৰা এগৰাকী পৰিপূৰ্ণ মানৱ পোৱাটো সম্ভৱ নহয়। যি কোনো পৰিস্থিতিতে সমাজ-সংস্কৃতিৰ প্ৰগতিৰ হকে চিন্তা কৰা, ধৰ্মীয় গোড়ামী নথকা, মনত হিংসা প্ৰবৃত্তি পুহি নৰখা, কাকো প্ৰলোভন নিদিয়া, আনৰ দ্বাৰা প্ৰলোভিত নোহোৱা, মিছা নোকোৱা, আনৰ ক্ষতিসাধন নকৰা, স্পষ্টবাদিতা-ইত্যাদি সৎ গুণবোৰেই এজন চৰিত্ৰবান ব্যক্তিৰ প্ৰধান লক্ষণ।

‘মানুহ গঢ়া’, ‘মানুহৰ চৰিত্ৰ গঠন কৰা’ আদি বিষয়বোৰলৈ মন-কাণ নিদি কেবল মাত্ৰ যদি সমাজ-ব্যৱস্থাৰ সলনিৰ বিষয়টোতে বিশেষভাৱে গুৰুত্ব দিয়া হয়, তেনেহ’লে সেই কাৰ্যৰ পৰা এটা বৰ সন্তোষজনক ফলাফল পোৱাটো সম্ভৱ নহয়। পুৰণিকালৰ পৰা আজিলৈকে ‘বিশ্ব বুৰঞ্জী’, ‘ভাৰত বুৰঞ্জী’, ‘অসম বুৰঞ্জী’ আদিৰ নিৰপেক্ষ সমীক্ষণ কৰিলে দেখা যায় কেবল মাত্ৰ সামৰিক শক্তিতে দেশ এখন ৰক্ষা কৰিব পাৰি, কিন্তু এখন সুস্থ সমাজ গঠন কৰাটো সম্ভৱপৰ নহয়। ৰাজনৈতিকভাৱে দেশ একোখনৰ স্পষ্ট সীমা থাকে, কিন্তু ভাষা-সংস্কৃতিৰ কোনো স্পষ্ট সীমাৰেখা নাথাকে। ভাৰতীয় সংস্কৃতিৰে সংস্কৃতিৰান পিতৃ-মাতৃ, অভিভাৱক অথবা শিক্ষাগুৰুসকলে প্ৰায়েই কোৱা শুনা যায়-“মই ল’ৰা-ছোৱালীকেইটাক

মানুহ হিচাপে গঢ় দিব বিচাৰোঁ।” এই ‘মানুহ গঢ় দিয়া’ কথাষাৰে প্ৰধানকৈ চৰিত্ৰবান ব্যক্তিত্ব বিকাশৰ কথাকে সুচায়। মানৱিক চৰিত্ৰ গঠনৰ অৰ্থ-লোভ, মোহ, ভয়, প্ৰলোভন, ঈৰ্ষা, হিংসা আদি নঞাৰ্থক ৰিপুবিলাকৰ আগত কেতিয়াও কোনো পৰিস্থিতিতে নতমস্তক নকৰা। সমাজত আমি ভবা প্ৰায়বোৰ তথাকথিত সন্মানীয় অথবা শক্তিশালী ব্যক্তিৰ চৰিত্ৰতেই এইবোৰ লক্ষণ পৰিলক্ষিত হোৱাতো দেখা নাযায়। কিয়নো এনেবোৰ ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশ হ’ব পাৰে, বাহ্যিক দৃষ্টিতে তেওঁলোক বহুতো ধন-ঐশ্বৰ্য বা সফলতাৰ গৰাকীও হ’ব পাৰে, কিন্তু মানৱ সমাজৰ বাবে আটাইতকৈ প্ৰয়োজনীয় ‘চৰিত্ৰ গঠন’ তেওঁলোকৰ নোহোৱা বাবে তেওঁলোক প্ৰকৃত মানৱীয় গুণৰ অধিকাৰী হ’ব নোৱাৰে। ‘ৰামায়ণ’ৰ ৰাৱণ, ‘মহাভাৰত’ৰ দূৰ্যোধন নাইবা হিটলাৰ, ষ্টেলিন, লাডেন, ছাদ্দাম হুছেইন ইত্যাদি ইত্যাদিবোৰ পৌৰাণিক আৰু আধুনিক সমাজৰ নঞাৰ্থক চৰিত্ৰবোৰৰ ফালে ভালকৈ মন কৰিলে দেখা যায় যে তেওঁলোকে চৰিত্ৰ গঠন নকৰাকৈ ব্যক্তিত্ব বিকাশ ঘটাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। এই চেষ্টাৰ পৰিণতি যে অতি ভয়ঙ্কৰ তাক তেওঁলোকৰ পৰিণতিৰ পৰায়েই উপলব্ধি কৰিব পাৰি। বৰ্তমান আমাৰ সমাজৰ প্ৰায় সকলো স্তৰতেই ইয়াৰ অন্যতম আৰু সৰ্বোৎকৃষ্ট চাকুক্ষ উদাহৰণ পোৱা যায়। উদাহৰণস্বৰূপে ৰাজনৈতিক নেতা-পালিনেতা, বিষয়া-কৰ্মচাৰী, পুলিচ, ব্যৱসায়ী, সাংবাদিক ইত্যাদি আনকি দুঃখজনকভাৱে চিকিৎসক, শিক্ষক বা ধৰ্মীয় কাণ্ডাৰীৰ মাজতো এয়া পৰিলক্ষিত হয়।

চৰিত্ৰ গঠন নোহোৱা ব্যক্তিৰ জীৱনত সদায় দুষ্ট ৰিপুবোৰে সক্ৰিয় ভূমিকা পালন কৰে যাৰ ফলত উত্তম ৰিপুবোৰ দমিত হৈ থাকে। কেইটামান কথা মন কৰিলেই এই কথাটো বুজিব পাৰি—এজনে আনজনৰ প্ৰতি অন্যায় আচৰণ কৰে কিয়? মিচাই কেতিয়াবা শত্ৰুলৈ পৰিণত হয় কিয়? উপযুক্ত পাৰিশ্ৰমিকৰ উপৰিও পাৰিতোষিক লোৱা হয় কিয়? মিছা কথা কোৱা হয় কিয়? হিংসা-দ্বেষ কৰে কিয়? দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত বা ভ্ৰষ্টাচাৰী হয় কিয়? সন্ত্ৰাসবাদী হয় কিয়? এখন দেশে আন এখন দেশৰ কল্যাণ নিবিচাৰে কিয়? পাৰিবাৰিক অশান্তিৰ কাৰণ কি? আইন উলংঘা কৰা হয় কিয়?—ইত্যাদি প্ৰশ্নবোৰ ভালকৈ দৃষ্টিগোচৰ কৰিলে দেখা যায় প্ৰতিটো নঞাৰ্থক হেতুৰ ক্ষেত্ৰতেই লোভ, মোহ, ভয়, প্ৰলোভন, ঈৰ্ষা, হিংসা আদি দুষ্ট ৰিপুবোৰেই মূল কাৰণ ৰূপে দেখা দিব। সেয়ে নিশ্চিতভাৱে ক’ব পাৰি এই দুষ্ট ৰিপুবোৰেই সমাগত সমাজৰ প্ৰায়বোৰ ধবংস আৰু বিনাশৰ মূল। দুষ্ট ৰিপুবিলাকক যেতিয়ালৈকে মানুহে হৃদয়েৰে জয় কৰিব নোৱাৰিব, দমন কৰিব নোৱাৰিব, তেতিয়ালৈকে সেইবোৰে সদায়েই মানৱ সমাজক দমন কৰি থাকিব। দুষ্ট ৰিপুবিলাকৰ বলিস্থ স্থিতি বহিৰ্জগতত দৃষ্টিগোচৰ হোৱাৰ দৰে অন্তৰ্জগততো অনুভূত হয়। লোকভয়, ৰাজভয়, নিৰাপত্তাজনিত ভয় আদিবোৰ যেনেদৰে সমাজত বৰ্তি আছে, তেনেদৰে সমান্তৰালভাৱে বৰ্তি আছে কামনা-বাসনাজনিত ভয়ো। বহিৰ্জগত আৰু অন্তৰ্জগতৰ এই দুষ্ট ৰিপুবোৰৰ বিৰুদ্ধে বিজয়ী হ’বলৈ চেষ্টা কৰাটোৱেই চৰিত্ৰ গঠনৰ মূলকথা।

‘মানুহ গঢ়া’ৰ প্ৰকৃত অৰ্থ হৈছে ব্যক্তিত্ব বিকাশ আৰু চৰিত্ৰ গঠন। চৰিত্ৰৰান কোনো এজন মানুহে ঘৰত নিত্য কাজ-কৰ্মখিনি কৰিয়েই সাধাৰণভাৱে জীৱন যাপন কৰিব পাৰে। সমাজত এনেকুৱা সাধাৰণ মানুহ অসংখ্য আছে। কিন্তু এনেকুৱা চৰিত্ৰৰান মানুহৰ আচলতে সমাজত বাস্তৱ ৰূপত কোনো মূল্য নাই। কিয়নো তেনে চৰিত্ৰৰান মানুহৰ পৰা সমাজৰ একো উপকাৰ সাধন নহয়। মূল্য থাকিলেহেঁতেন তেতিয়াহে,

যেতিয়া তেওঁলোকে নিজৰ চৰিত্ৰ গঠনৰ লগতে সেই বিশেষ গুণক সমাজত ক্ৰিয়াশীল কৰি তোলাৰ চেষ্টা কৰিলেহেঁতেন। ক্ৰিয়াশীল চাৰিত্ৰিক ব্যক্তিত্ব বিকাশেই আচলতে ‘মানুহ গঢ়া’ৰ প্ৰকৃত অৰ্থ। ‘ব্যক্তিত্ব বিকাশ’ আৰু ‘চৰিত্ৰ গঠন’ এই দুয়োটা গুণৰ সমন্বয়তেই সৃষ্টি হয় ‘পূৰ্ণাঙ্গ ব্যক্তিত্ব’ৰ।

প্ৰত্যাহিক জীৱনত বন্ধু-বান্ধবী, আত্মীয়-স্বজনৰ মাজত এনেকুৱা অসংখ্য ব্যক্তি দৃষ্টিগোচৰ হয় যিবোৰলৈ গোটেই জীৱন সততা আৰু প্ৰলোভনহীন ভাবেৰেই অতিবাহিত কৰিছে, অথচ সামাজিক বা ৰাজনৈতিক দুৰ্নীতি, ভ্ৰষ্টাচাৰ, অনাচাৰ আদি দূৰ কৰিবলৈ তেওঁলোকে কেতিয়াও আগবাঢ়ি অহা দেখা নাযায় বা চেষ্টাও নকৰে। শিক্ষক, অধ্যাপক, গৃহিণী আদিসকলৰ ভিতৰত এনেকুৱা ব্যক্তিত্বৰ পয়োভৰ সাধাৰণতে বেছিকৈ দেখা যায়। সমাজ আৰু ব্যক্তিজীৱনত এইবোৰ চৰিত্ৰ অতি ভাল আৰু উদাৰ হ’ব পাৰে, কিন্তু নিৰপেক্ষ আৰু সঁচা অৰ্থত এনে লোকসকলৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশ আচলতে হোৱা বুলিব নোৱাৰি।

আত্মবিশ্বাসহীন মানুহে বৰ্তমান সমাজত ব্যক্তিত্বসম্পন্ন আৰু প্ৰকৃত মানৱীয়গুণেৰে ভৰপূৰ মানুহ গঢ় লোৱাটো অসম্ভৱ বুলিয়েই ভাবে। সুন্দৰ সমাজ ব্যৱস্থাত যেনেদৰে ভাল হৈ উঠিব পাৰি, তেনেদৰে প্ৰতিকূল পৰিৱেশৰ মাজতো ভাল মানুহ হৈ গঢ় ল’ব পৰাতহে প্ৰকৃত মানৱীয় শক্তিৰ পৰিচয় পোৱা যায়। অসমৰ পঞ্চদশ-ষষ্ঠদশ শতিকাৰ সময়ছোৱাত বা পৰাধীন ভাৰতবৰ্ষত বৰ্তমানৰ তুলনাত বহু বেছি বেয়া সামাজিক পৰিস্থিতি আছিল, অথচ তেনেকুৱা পৰিস্থিতিতো ভাল আৰু সফল মানুহ গঢ় লৈ উঠা দেখা গৈছে। শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ, মহাত্মা গান্ধী আদি বিখ্যাত ব্যক্তিত্বৰ গৰাকীসকলেই ইয়াৰ প্ৰমাণ। বৰ্তমান সমাজ-ব্যৱস্থাত সকলো মানুহেই যে দুৰ্বল চৰিত্ৰৰ সেই কথাটো ক’বলৈ বিচৰা হোৱা নাই, ক’বলৈ বিচৰা হৈছে সমাজ ব্যৱস্থাৰ দোহাই দি চকু মুদি থকা কথাটোহে।

সামাজিক আৰু ব্যক্তিগত—দুয়োটাই

ব্যক্তিত্বৰ সত্ত্বা। এই দুয়োটাৰ সমন্বয়তেই ব্যক্তিৰ ব্যক্তিত্ব বিকাশ হয়। ব্যক্তিৰ ওপৰত যেনেদৰে সমাজৰ প্ৰভাৱ পৰে, তদ্রূপ সমাজৰ ক্ষেত্ৰতো ব্যক্তি মানসিকতাৰ ছাপ দেখা যায়। ইয়েই ব্যক্তিৰ সামাজিক সত্ত্বা। সমাজে যেনেদৰে ব্যক্তিৰ ওপৰত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে, তেনেদৰে সেই ব্যক্তিয়েই সমাজৰ প্ৰভাৱক অতিক্ৰম কৰি স্বকীয় বৈশিষ্ট্য প্ৰকাশ কৰে। যিজনৰ মানসিক শক্তি বেছি শক্তিশালী, তেওঁৰ মাজত সামাজিক সত্ত্বাতকৈও স্বকীয় সত্ত্বাহে বেছি কাৰ্যকৰী হৈ উঠে।

আধুনিক সমাজ ব্যৱস্থাত মানুহৰ মনত দুৰ্বলতাই ব্যাপক ৰূপত গঢ় লৈ উঠিছে। যাৰ পৰিণতি সমাজৰ সৰ্বস্বৰূপে দেখা যায়। সাহিত্য, সংস্কৃতি, ৰাজনীতি, সংবাদ মাধ্যম আদি সকলোবোৰেই মুষ্টিমেয় কিছুমান ব্যক্তিৰ কৰতলগত। সকলোতে এক অন্ধ আনুগত্য প্ৰৱণতা গঢ়ি উঠিছে, য'ত স্বাধীন চিন্তাৰ অৱকাশ নিচেই কম যেন অনুমান হয়।

সমাজ মানসিকতা, জাতীয় বৈশিষ্ট্য, সামাজিক স্তৰবিন্যাস, সমাজৰ মূল পৰিচালিকা শক্তি, গণচেতনাৰ স্তৰ, অন্য জাতিৰ প্ৰতি মনোভাব ইত্যাদি বিষয়বোৰ বিশ্লেষণ আৰু পৰ্যালোচনা কৰি সমাজত তুলি ধৰিবলৈ আমি প্ৰয়াস কৰিব লাগিব। সমাজৰ বিভিন্ন সমস্যাবোৰ বিচাৰ-বিশ্লেষণ কৰাৰ কাৰণে সমাজত কোনটো শক্তিয়ে কিদৰে সমস্যাৰ সৃষ্টি কৰিছে, বৃহত্তৰ সামাজিক পৰিধিক বাদ দি ব্যক্তিস্তৰত মানুহৰ বৈশিষ্ট্য কেনে ধৰণৰ, ব্যক্তি আৰু সমাজৰ পাৰস্পৰিক সম্পৰ্ক কোন স্তৰত কি আকাৰত আছে-ইত্যাদি দিশবোৰৰ পুংখানুপুংখ আলোচনা-পৰ্যালোচনা, যুক্তি-তৰ্কৰ জৰিয়তেহে বুজিব পৰা যায় যে বৰ্তমান সমাজৰ সংকটৰ মূল কেন্দ্ৰবিন্দু কি। নিঃসন্দেহে সমাজৰ সকলো মানুহেই শান্তি বিচাৰে, কিন্তু বেলেগ বেলেগ ৰূপত। ইতিহাসলৈ চকু দিলেই বুজা যায় যুগ যুগ ধৰি মানুহে চেষ্টা কৰিছে স্বাধীনতাৰ কাৰণে। স্বাধীনতাৰ তৃষ্ণাই মানুহৰ সকলো কামনা-বাসনা আৰু কৰ্মৰ মূল। স্বাধীনতাৰ কামনাই মানুহৰ চিৰন্তন সংগীত। মানুহে বহিঃজগতৰ বিভিন্ন বন্ধনৰ লগতে অন্তঃজগতৰ দ্বন্দ্বময় অৱস্থাৰ পৰাও স্বাধীনতা বিচাৰে। এই স্বাধীনতা বা মুক্তিৰ পথেৰেই পূৰ্ণতা পোৱা যায় বুলি ভবা হয়। স্বাধীনতা প্ৰাপ্তিৰ বিষয়ে ভিন্নজনৰ ভিন্ন ধাৰণা দেখা যায়। আদিম মানুহ আৰু আধুনিক মানুহৰ ধাৰণাও এই বিষয়ে একে হোৱা দেখা নাযায়।

তথাপিও মূল শক্তি হিচাপে এই স্বাধীনতাৰ স্পৃহাই সকলো চিন্তা আৰু কৰ্মৰ নিয়ামক। ইয়াৰ লগতে মানুহে সকলো বস্তুৰ মাজত বিচাৰে কাৰ্যকৰণ বিধি। এই বিধিয়ে মানুহক বিচৰণশীল কৰিছে, মনত যুক্তিৰ ভিত্তি স্থাপন কৰিছে।

মানৱ সমাজক আজিকালি বহু পৰিমাণে দিক্‌ভ্ৰান্ত কৰিবলৈ লৈছে 'আধুনিকতাই'। আধুনিকতাৰ স্বাৰ্থই এই স্বাৰ্থই এই গতিয়ে বঢ়াই তুলিছে মানুহৰ মানসিক অস্থিৰতা। মানুহৰ চিন্তা-ভাবনাত, সামাজিক-ৰাজনৈতিক ক্ৰিয়াকলাপত 'সাময়িকতা'ই প্ৰধান কাৰক হৈ দেখা দিছে। নিজৰ চৰিত্ৰ, ভাষা-সংস্কৃতিক জলাঞ্জলি দি আধুনিকতাৰ প্ৰতি আমি অন্ধভাৱেই আকৰ্ষিত হৈ পৰিছোঁ। অথচ আধুনিকতা এটা ক্ষণিক উপলব্ধিহে মাথোঁ। ইয়াৰ প্ৰকৃত ৰূপটো সদায় পৰিৱৰ্তনশীল। এই মুহূৰ্তত যিটো আধুনিক ৰূপে পৰিগণিত হয়, পৰৱৰ্তী মুহূৰ্ততে সেইটোৱেই আকৌ পুৰণি হিচাপে বিবেচিত হয়। তেনেদৰে মানুহৰ চিন্তাধাৰাৰ ক্ষেত্ৰটো কথাটো একেই। চৰিত্ৰ গঠনৰ ক্ষেত্ৰত আধুনিকতা এক কাৰকহে, কিন্তু অপ্ৰতিৰোধ্য বাধা নহয়। চৰিত্ৰ গঠনেৰে মানৱীয় প্ৰমূল্যবোধক জীয়াই ৰাখি মানৱ সমাজ ভবিষ্যতলৈ আগবাঢ়িব লাগিব। কিয়নো মানৱ সমাজ আধুনিকতাৰ মাজেৰেই সদায় আগবাঢ়ে।

শেষত এটা উপলব্ধিৰে মোখনি মাৰিব বিচাৰিছোঁ-কিছুদিন আগতে এটা টেলিভিচন চেনেলত এক মনোমোহা দৃশ্য দেখি নিজৰ চকুহালকে বিশ্বাস কৰিব নোৱাৰি, হতবাক হৈ পৰিছিলোঁ। বিশালকায় কেইটামান বাঘৰ মাজত কেইজনমান মানুহে একেলগে লুটি-বাগৰি খেলা-ধুলা কৰি আছে। জানিব পাৰিলোঁ সেই বাঘকেইটাই হেনো কেতিয়াও মাংস ভক্ষণ কৰি পোৱা নাই। গাখীৰ আৰু সাধাৰণ খাদ্য খাইহে ডাঙৰ-দীঘল হৈছে। বাঘকেইটা হেনো পোহনীয়া। দৃশ্যটো দেখি প্ৰথমতে বৰ লাজ পালোঁ। মানৱ হৈও আমাৰ চৰিত্ৰত মানৱীয় গুণবোৰ লাহে লাহে লোপ পাইছে, অথচ অতি হিংস্ৰ পশুবোৰেও নিজৰ পাশৱিক গুণ এৰি মানৱীয় গুণৰ অধিকাৰী হৈ পৰিছে। এনে আত্মিক বোধ হৈছে এতিয়া 'পাশৱিক' বুলিলেও যেন পশুজাতিক অপমান কৰাহে হ'ব। 'পাশৱিক' আৰু 'মানৱিক' দুয়োটা শব্দৰে এতিয়া যেন অৰ্থান্তৰ ঘটিছে। এয়াই ব্যক্তিত্ব বিকাশ আৰু চৰিত্ৰ গঠনৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ।

COP 26, কাৰ্বনৰ শূণ্য নিৰ্গমন আৰু প্ৰত্যাহ্বান

কুলেন চন্দ্ৰ দাস
অধ্যক্ষ, নগাঁও ছোৱালী মহাবিদ্যালয়

Read it online in mobile friendly version

আহিনমহীয়া ৩৮ ডিগ্ৰী চেলচিয়াছ উচ্চতাৰ তীব্ৰ গৰমত দহি আমি নাতিশীতোষ্ণ ৰাজ্যৰ বাসিন্দাসকলে গ্লাচগ’ত অনুষ্ঠিত হোৱা পৃথিৱীৰ সৰ্ববৃহৎ জলবায়ু সন্মিলন COP 26-ত সমৱেত হোৱা বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশৰ শীৰ্ষস্থানীয় নেতাসকলৰ মুখলৈ আগহেৰে বাট চাই আছোঁ— কিবা আশাৰ বতৰা যেন আহিব। জলবায়ু পৰিৱৰ্তনৰ লক্ষণসমূহ লাহে লাহে আমাৰ সন্মুখত স্পষ্ট হৈ ফুটি উঠিছে। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশত আনকি ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ৰাজ্যতো আমি অভূতপূৰ্ব সংহাৰকাৰী বান, খৰাঙৰ প্ৰকোপ, বৰফ গলা, গ্ৰেচিয়াৰৰ সংকোচন, সাগৰ পৃষ্ঠৰ জলভাগৰ উচ্চতা বৃদ্ধি হৈ অহা, জীৱ-জন্তুৰ বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ নিশ্চিহ্ন কৰণ, অস্বাভাৱিকভাৱে উত্তাপ বৃদ্ধি হৈ অহা ইত্যাদি প্ৰত্যক্ষ কৰিছোঁহঁক। গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধি আৰু জলবায়ু পৰিৱৰ্তন ৰোধ কৰিবলৈ বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশৰ শীৰ্ষস্থানীয় নেতাসকল সমৱেত হোৱা ১৯৯২ চনৰ ধৰিত্ৰী সন্মিলনৰ পৰা কিয়’ট’ প্ৰ’ট’কল— পেৰিছ সহমত [Paris Agreement] মণ্ডিৰল প্ৰ’ট’কল হৈ ২০২১ চনৰ গ্ৰাচগ’লৈ সুদীৰ্ঘ এই তিনিটা দশকত আমি কিন্তু লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ দিশে বিশেষ আগবাঢ়িব পৰা নাই। ন’বেল বঁটা বিজয়ী ছুইডেনৰ বিজ্ঞানী শ্বান্ত আহেৰ্নিয়াচে [Svante Arrhenius] ১৮৯৬ চনতে মানৱ জাতিক সতৰ্ক কৰি দিছিল যে অত্যাধিক জীৱাশ্ম ইন্ধনৰ দহনে সেউজ গৃহ গেছৰ পৰিমাণ বৃদ্ধি কৰি পৃথিৱীলৈ ভয়াবহ ভৱিষ্যতক আমন্ত্ৰণ কৰি আনিব। কিন্তু, মানৱ জাতিয়ে বিভিন্ন মাদক দ্ৰব্যৰ পেকেটত লিখা থকা বিধিসন্মত

সতৰ্কীকৰণ আওকাণ কৰি তাক ভোগ কৰাৰ লেখীয়াকৈ আহেৰ্নিয়াচৰ নিচিনা বিজ্ঞানীসকলৰ সতৰ্কীকৰণ আওকাণ কৰি আজিও সেউজ গৃহ গেছৰ বৃদ্ধিত অৰিহণা যোগাই আহিছে আৰু ফলস্বৰূপে গোলকীয় উষ্ণতা। আই পি চি চি [IPCC]ৰ প্ৰথমখন প্ৰতিবেদন প্ৰকাশ হৈ ওলোৱাৰ সময়ত ইতিমধ্যেই ০.৪ ডিগ্ৰী চেলচিয়াছ বৃদ্ধি পোৱা পৃথিৱীৰ উপৰিভাগৰ উষ্ণতা পেৰিছ সহমত [Paris Agreement]ৰ সময়ত ০.৮ আৰু বৰ্তমান COP 26-ৰ সময়ত ই প্ৰায় ১ ডিগ্ৰী চেলচিয়াছ পৰ্যন্ত বৃদ্ধি হৈছেগৈ। এইটো হাৰত বাধাহীনভাৱে গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিলে বৰ্তমান শতিকাৰ শেষৰ বছৰ কেইটাত পৃথিৱীৰ উপৰিভাগৰ উষ্ণতা ২.৭ ডিগ্ৰী চেলচিয়াছ বৃদ্ধি পাব বুলি অনুমান কৰা হৈছে। ইয়াৰ পৰিণতি হ’বগৈ অতি ভয়াৱহ যাক আমি আজিয়েই কল্পনা কৰিব নোৱাৰিম। পৰিৱেশ বিজ্ঞানীসকলে ইয়াক climate catastrophe বুলি অভিহিত কৰিছে।

তথাপিও আমি ‘পি পু সি শু’ ধৰণে এতিয়াও গা এৰা মনোভাৱ প্ৰদৰ্শন কৰি আহিছোঁ। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ খাদ্য আৰু কৃষি পৰিষদৰ [FAO] প্ৰতিবেদনত এই কথা প্ৰকাশ হৈছে যে ২০১০ চনৰ পৰা ২০২০ চনৰ ভিতৰত সমগ্ৰ পৃথিৱীত ৪-৭ নিযুত হেক্টৰ বনাঞ্চল ধ্বংস হৈছে আৰু ইয়াৰ সিংহভাগেই হৈছে বনাঞ্চলৰ চহকী উন্নয়নশীল দেশসমূহত। এই প্ৰতিবেদনতেই এই কথাও প্ৰকাশ পাইছে যে আমি মানৱ জাতিয়ে প্ৰতি মিনিটত ২৭ খন ফুটবল খেলা পথাৰৰ সমান পৰিমাণৰ বনভূমি নিৰন্তৰ ধ্বংস কৰি

আহিছে। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশত বনভূমি ধবংস কৰি উৎপাদন কৰা বিভিন্ন খাদ্যসামগ্ৰীসমূহ আকৌ আইৰণিকেলি বিশ্ব খাদ্য সংকটৰ এই সময়ত পশুখাদ্য আৰু জৈৱিক ইন্ধন হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰা হৈ আহিছে। উদাহৰণস্বৰূপে ব্ৰাজিলত বৃহৎ হাৰত বনাঞ্চল মুকলি কৰি উৎপাদন কৰা বৃহৎ পৰিমাণৰ চয়াবিন চীন আৰু ইউৰোপীয় দেশসমূহলৈ পশুখাদ্য হিচাপে ৰপ্তানী কৰা হয়। চিন্তনীয়ভাৱে এই বৃহৎ বনাঞ্চল ধবংসৰ ফলত প্ৰত্যক্ষভাৱে বনাঞ্চলৰ দাঁতি-কাষৰীয়া থলুৱা জনজাতীয় লোকসকল বিভিন্ন ধৰণে ক্ষতিগ্ৰস্ত হৈছে। গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা হৈছে এই যে বনাঞ্চলৰ দাঁতি-কাষৰীয়া এই জনজাতীয় লোকসকলে পৃথিৱীৰ প্ৰায় ৮০ শতাংশ জৈৱ-বৈচিত্ৰ সংৰক্ষণ কৰি ৰাখে।

এনেকুৱা এক ভয়াবহ ভৱিষ্যতৰ দিশে আগবাঢ়ি যোৱা মানৱ জাতিৰ সচেতন অংশটোৱে সেইবাবে 'গ্লাচগ'ত' সমৱেত হোৱা বিশ্বৰ শীৰ্ষ স্থানীয় নেতাসকলৰ মুখলৈ বাট চাই আছে বহু আশাৰে। সন্মিলনখনৰ প্ৰথম দুটা দিনতে অৱশ্যে বিশ্বৰ ১৩১ খন দেশে সংঘবদ্ধভাৱে নিৰ্বনানীকৰণৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ আগবঢ়াই ২০৩০ চনৰ ভিতৰত ইয়াক ৰোধ কৰিব বুলি কৰা ঘোষণাই কিছু আশাৰ সঞ্চাৰ কৰিছে। পৃথিৱীৰ মুঠ বনাঞ্চলৰ ৮৫ শতাংশ উপলব্ধ হোৱা এই এই দেশসমূহৰ ভিতৰত কানাডা, ব্ৰাজিল, ৰাছিয়া, চীন, ইণ্ডোনেছিয়া, কংগো, আমেৰিকা, ইংলেণ্ড প্ৰভৃতি দেশ অন্তৰ্ভুক্ত হৈ আছে যদিও ভাৰতবৰ্ষই ইয়াত স্বাক্ষৰ কৰাৰ পৰা বিৰত আছে। তদুপৰি বিশ্বৰ ২৮ খন দেশে খাদ্য আৰু অন্যান্য কৃষিজাত সামগ্ৰী যেনে-পাম অইল, কোকোৱা, চয়া ইত্যাদিৰ পৰা হ'ব নিৰ্বনানীকৰণ সম্পূৰ্ণভাৱে ৰোধ কৰাৰ পণ লৈছে। [অৱশ্যে, শ্যেম্পুৰ পৰা বিস্কুটলৈ বিভিন্ন সামগ্ৰীত ব্যৱহাৰ হোৱা পাম অইলৰ সৰ্ববৃহৎ উৎপাদনকাৰী দেশ ইণ্ডোনেছিয়াই কি ধৰণে এই লক্ষ্যত উপনীত হ'ব সেয়া সময়েহে ক'ব]। নিৰ্বনানীকৰণ ৰোধৰ এই লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ ১৯.২ বিলিয়ন ডলাৰৰ এটা ফাণ্ড তৈয়াৰ কৰাৰ উপৰিও আফ্ৰিকাৰ

কংগো বেচিনৰ দ্বিতীয় সৰ্ববৃহৎ বৰ্ষাৰণ্য সংৰক্ষণৰ বাবেও ১.৩ বিলিয়ন ডলাৰ মূল্যৰ আন এটা ফাণ্ড তৈয়াৰ কৰাৰ কথাও সন্মিলনত ঘোষণা কৰা হয়। ইয়াৰোপৰি পৃথিৱীৰ ৩০টা বৃহৎ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বিত্তীয় প্ৰতিষ্ঠানে নিৰ্বনানীকৰণৰ লগত সম্পৰ্কিত কোনো কাৰ্যৰ বাবে ঋণ আগবঢ়োৱাৰ সিদ্ধান্তৰ কথা সদৰি কৰে। শ্ৰুতি মধুৰ এই ঘোষণাসমূহ বাস্তৱত কাৰ্যকৰী হ'লে নিশ্চয়কৈ গোলকীয় উষ্ণতা বৃদ্ধিত ই বাধাৰ সৃষ্টি কৰি ভৱিষ্যতৰ অনিশ্চয়তা দূৰ কৰিব। পৰিৱেশ প্ৰেমী ব্যক্তি আৰু সংগঠনৰ লগতে বিজ্ঞানীসকলেও এই ঘোষণাক আদৰণি জনাইও ক'ৰবাত সন্দিহান হৈ আছে। অধ্যাপক চামিন লিৱিচে কৈছে, "It is good news to have a political commitment to end deforestation from so many countries and significant funding to move forward on that journey. However, the world had been here before with a declaration in ২০১৪ in New York 'which failed to slow deforestation at all'।

সন্মিলনত ভাৰতৰ সন্মানীয় প্ৰধান মন্ত্ৰীয়ে ঘোষণা কৰিছে যে ২০৩০ চনৰ ভিতৰত দেশৰ মুঠ প্ৰয়োজনীয় শক্তিৰ ৫০ শতাংশ নবীকৰণযোগ্য সম্পদৰ পৰা আহৰণ কৰিব আৰু অনা জীৱাস্ম উৎসৰ পৰা উৎপাদিত শক্তিৰ পৰিমাণ ৫০০ গিগা ৱাটলৈ বৃদ্ধি কৰিব। তদুপৰি এই সময়সীমাৰ ভিতৰতে দেশত কাৰ্বন নিৰ্গমনৰ পৰিমাণ এক বিলিয়ন টন পৰ্যন্ত হ্ৰাস কৰা হ'ব। সৰ্বোপৰি, ২০৭০ চনৰ ভিতৰত শূণ্য কাৰ্বন নিৰ্গমনৰ লক্ষ্য নিৰ্ধাৰণ কৰাৰ কথা ঘোষণা কৰিছে সন্মানীয় প্ৰধান মন্ত্ৰীগৰাকীয়ে। শূণ্য নিৰ্গমন মানে হৈছে কাৰ্বন নিৰ্গমন আৰু কাৰ্বন অপসাৰণৰ মাজত এক ভাৰসামতা ৰক্ষা কৰা। চীন, আমেৰিকা আৰু ৰাছিয়াৰ পিছত ভাৰতবৰ্ষ হৈছে পৃথিৱীৰ চতুৰ্থ বৃহৎ কাৰ্বন নিৰ্গমন কৰা দেশ। আমেৰিকাই ২০৫০ চনত শূণ্য নিৰ্গমনৰ লক্ষ্য বান্ধি লোৱাৰ বিপৰীতে চীন আৰু ৰাছিয়াই ২০৬০ চনত শূণ্য নিৰ্গমনৰ লক্ষ্য

নিৰ্ধাৰণ কৰিছে।

ভাৰতবৰ্ষই জলবায়ু পৰিৱৰ্তন ৰোধৰ বাবে নিৰ্ধাৰণ কৰি লোৱা এই লক্ষ্যসমূহ অসম্ভৱ নহয় যদিও অত্যন্ত অত্যাশী হিচাপে পৰিগণিত হৈছে। এই লক্ষ্য পূৰণৰ বাবে যথেষ্ট কৌশলী পৰিকল্পনাৰ প্ৰয়োজন হ'ব। ইয়াৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় কাৰিকৰী জ্ঞান উন্নয়নশীল দেশসমূহৰ হাতত নাই। এই জ্ঞানৰ বিকাশ আৰু ইয়াক আহৰণৰ বাবে উন্নত দেশসমূহে পৰ্যাপ্ত পৰিমাণে মূলধন বিনিয়োগ কৰিব লাগিব আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত এই জ্ঞান উন্নয়নশীল দেশসমূহলৈ হস্তান্তৰ কৰিব লাগিব। এই দুয়োফালৰ পৰাই উন্নয়নশীল দেশসমূহ উন্নত দেশসমূহৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল হৈ থাকিব লাগিব। গতিকে উন্নত দেশসমূহৰ সহায় অবিহনে এই লক্ষ্য প্ৰাপ্তি সম্ভৱ নহ'বগৈ যেন বোধ হয়।

এইখিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে ক্ৰমবৰ্ধমান হাৰৰ জনসংখ্যাৰ বৰ্ধিত চাহিদা পূৰণাৰ্থে কল্যাণকামী চৰকাৰে উন্নয়নৰ গতি ত্বৰান্বিত কৰাৰ গত্যন্তৰ নাই। কিন্তু, আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষই অৰ্থনৈতিক বিকাশৰ গতি ত্বৰান্বিত কৰাৰ স্বার্থত যিটো হাৰত বনাঞ্চল তথা অন্যান্য প্ৰাকৃতিক সম্পদ ধ্বংস কৰিব ধৰিছে ইয়ে কাৰ্বন নিৰ্গমন হ্ৰাসৰ লক্ষ্যত যে বাধা প্ৰদান কৰিব সেয়া ধুকপ। সম্পদৰ ব্যক্তিগতকৰণে আয় আৰু সম্পদৰ বিতৰণত অসমতা বৃদ্ধিৰে সমস্যা গভীৰতৰ কৰি তুলিব। কাৰ্বন নিৰ্গমনৰ হ্ৰাসৰ প্ৰক্ৰিয়াত জীৱাশ্মৰ ইন্ধনৰ ব্যৱহাৰ পৰিত্যাগ

কৰি ক্লীন এনাৰ্জিৰ বাবে যদি জলবিদ্যুৎ উৎপাদন বৃদ্ধিৰ লক্ষ্য স্থিৰ কৰি লোৱা হয়, তেতিয়া ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলত কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে দৃষ্টি নিৱদ্ধ কৰিব। ইতিমধ্যে EIA ব্যৱস্থাটো শিথিল কৰাৰ প্ৰচেষ্টা হাতত লোৱা আমি দেখিবলৈ পাইছোঁৱেই। ফ'ৰলেন হাইৱে সজাৰ নামত অজস্ৰ গছ জৰ্ধে-মৰ্জে কাটি তহিলং কৰা চৰকাৰখনে ইতিমধ্যেই আদানী, পতঞ্জলি ইত্যাদিৰ দৰে বৃহৎ পুঁজিপতি গোষ্ঠীক অসমৰ বিভিন্ন সম্পদ গতাই দিয়াৰ প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰিছেই। শেহতীয়াভাৱে পাম অইলৰ খেতিৰ বাবে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ দৰে মেগা বায়'ডাইভাৰ্চ অঞ্চলক বাচি লোৱাটোৱেই এই অঞ্চলৰ ৰাজ্যসমূহত প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্যতা ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক প্ৰত্যাহ্বান সৃষ্টি কৰিছে। পৰিস্থিতি তন্ত্ৰৰ ভাৰসাম্যতা ৰক্ষা নহ'লে ইতিমধ্যেই তীব্ৰ ৰূপ ধাৰণ কৰা বন্য জীৱ আৰু মানুহৰ সংঘাত অদূৰ ভৱিষ্যতে তীব্ৰতৰ হৈ পৰিব। কাৰ্বন নিৰ্গমনৰ শূণ্য লক্ষ্যত উপনীত হোৱাৰ প্ৰক্ৰিয়াত চৰকাৰে এই গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়সমূহ কিদৰে মোকাবিলা কৰে সেয়া লক্ষণীয় হ'ব। উন্নয়নৰ প্ৰক্ৰিয়াত সততে ক্ষতিগ্ৰস্ত হোৱা পৰম্পৰাগত জ্ঞানেৰে সমৃদ্ধ আৰু যুগ যুগ ধৰি প্ৰকৃতিৰ স'তে সহাবস্থান কৰি অহা আমাৰ থলুৱা জনজাতি আৰু জনগোষ্ঠীসমূহৰ স্বার্থ কিদৰে বিঘ্নিত নোহোৱাকৈ ৰখা হ'ব সেয়াও হ'ব এক বৃহৎ প্ৰত্যাহ্বান। অৱশ্যে শূণ্য কাৰ্বন নিৰ্গমন প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ আমি ২০৭০ চনলৈকে নিশ্চয়চকৈ জীয়াই নাথাকিম।

স্মাৰ্টফোন, শিশু আৰু ল'বলগীয়া সাৱধানতা

সিদ্ধাৰ্থ দাস
গুৰুগ্ৰাম, হাৰিয়ানা

Read it online in mobile friendly version

আজিৰএই ব্যস্ত সমাজখনত স্মাৰ্ট ফোনটো আমাৰ দেহৰ এটা অংগ যেন হৈ পৰিছে। কাৰণ স্মাৰ্ট ফোন এটা হাতত নোহোৱাকৈ যেন আমাৰ দৈনন্দিন জীৱনটো অচল হৈ পৰিব। এটা স্মাৰ্টফোন আৰু ইণ্টাৰনেটৰ মাধ্যমেৰে যেন আপুনি এই বিশাল পৃথিৱীখনকতেনেই সৰু কৰি পেলাইছে। আপোনাৰ দৈনন্দিনলাগতিয়া কামবোৰ যেন অতি কম সময়ৰ ভিতৰতেসহজে সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিছে কেৱলএই স্মাৰ্টফোনটোৰ মাধ্যমেৰে। স্মাৰ্টফোনটোৰ ধনাত্মকদিশবোৰৰ কথাকৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি। কাৰণ আপোনালোকেনিশ্চয় ভালকৈ বুজিব পাৰে।

আজিকিছুমান দৰকাৰী কথা আলোচনা কৰিম স্মাৰ্টফোনৰ ঋণাত্মক দিশৰ বিষয়ে। বিশেষকৈ আপুনিআপোনাৰ শিশুটিক যদি স্মাৰ্টফোনৰ লগত চিনাকি কৰাই দিছে, তেন্তে আপুনি কিছুমান কথা সদায় মনত ৰখা উচিত বুলি মই ভাবো।

স্মাৰ্টফোনৰ মাধ্যমেৰে আপোনাৰ জীৱনত হ'বলগীয়া আটাইতকৈভয়াৰহ কামটোৱে হৈছে Online scam বা Online Fraud। আজিৰ যুগতপ্ৰতি দহজন স্মাৰ্টফোন ব্যৱহাৰকাৰীৰ পাঁচজনেই চিকাৰ হৈ পৰে Online Fraud ৰ। বিভিন্ন ধৰণে fraudster বোৰে নিমিষতে আপোনাৰ কষ্টৰ উপাৰ্জন ছেকেণ্ডৰ ভিতৰত নোহোৱা কৰি পেলাব পাৰে। বাতৰিকাকত, টিভি, ৰেডিঅ' আনকিবেংকবোৰৰ পৰা সদায় আপোনাক সজাগ কৰি দি থকা হয়যেন আপুনি আপোনাৰ গোপন তথ্য যেনে বেংক একাউণ্ট নম্বৰ, ডেবিট/ ক্রেডিট কাৰ্ডৰ পিন, চিভিডি, অ'টিপি, পাছৱৰ্ডইত্যাদি কাৰো লগত শ্বেয়াৰ নকৰে। কিন্তু সাৱধানতাকৈৱল এইখিনিতে

সীমাবদ্ধ হৈ থকা নাই। বিশেষকৈ শিশু বা সৰু ল'ৰা-ছোৱালীকযদি স্মাৰ্টফোন হাতত তুলি দিছে তেন্তে আপুনি কিছুমান কথা সদায় মনত ৰখাটো উচিত। আপোনাৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়ে ম'বাইলত কেনেকুৱা App (Application) ইনষ্টল কৰিছে। আপোনাৰ স্মাৰ্টফোনটোৰ মেছেজ, ই-মেইল, লোকেছন ইত্যাদিৰ পাৰমিছন দিছে নেকি। কাৰণ সৰু ল'ৰা-ছোৱালীয়ে খেলা বেছিভাগ ম'বাইল গেম Application ইণ্টাৰনেটৰ জৰিয়তেহে খেলিব লগা হয়। এনেকুৱা Application বোৰে সাধাৰণতে আপোনাৰ ম'বাইলৰ সকলো গোপন তথ্য যেনে আপোনাৰ বেংক ট্ৰেনজেকছন, অ'টিপি, ডেবিট/ক্রেডিট কাৰ্ডৰ পিন আপোনাৰ অজ্ঞাতে সংগ্ৰহ কৰি লয়। সেইকাৰণে তলৰ কথাবোৰ ভালকৈ বুজি ল'ব চেষ্টা কৰক।

১) আপুনি আপোনাৰ ব্যক্তিগত স্মাৰ্টফোনটো কেতিয়াও যেন ল'ৰা-ছোৱালীক ব্যৱহাৰ কৰিব নিদিয়।

২) ঘৰৰ পুৰণি স্মাৰ্টফোন বা কম দামৰ নতুন ম'বাইল এটি কিনি দিয়ক। ৮/১৬ জিবি Storage তকৈ বেছি Storage ৰ ম'বাইল নিদিব।

৩) স্মাৰ্টফোনত এটি সুকীয়া ই-মেইল আইডিৰে লগ-ইন কৰক, যি আইডিটো আপুনি অন্য কোনো কামত ব্যৱহাৰ নকৰে যেন।

৪) যিবোৰ Application য়ে আপোনাৰ মোবাইলৰ ই-মেইল, লোকেছন, মেছেজ, ফোনবুক আদিৰ তথ্য বিচাৰে, সেইবোৰ ততালিকে Uninstall কৰক।

৫) গুগ'ল প্লেষ্ট'ৰ বা এপ ষ্ট'ৰ ৰ সংযোজন নথকা Third Party App যেনে APK file, এনেকুৱা এপবোৰ ডাউনলোড নকৰিব আৰু ৰিমোট এক্সেছ (Remote Access) কাকো নিদিব।

শুদ্ধ আন্তৰিকতা আৰু বিহ্ন নিমন্ত্ৰণ

চৈয়দা পাৰবীন চুলতানা ৰহমান
জালুকবাৰী, অসম

Read it online in mobile friendly version

(ক)

(খ)

জীৱনৰ সোণালী দিন বুলিলে স্কুলীয়া দিনবোৰলৈ মনত পৰে য'ত থাকে অকৃত্ৰিম হাঁহি, ভালপোৱা, নিভাঁজ সুখৰ সঁফুৰা। মনৰ বোজা নোহোৱা মন এটি লৈ স্কুলীয়া জীৱনৰ পাতনি। শিশু এটিৰ বৌদ্ধিক বিকাশৰ চাবিকাঠী নিৰ্মাণ হয় স্কুলীয়া জীৱনৰ পৰাই। বন্ধুত্বৰ আবদাৰ, এনাজৰী, দুষ্টালি সকলো মানৱীয় সহজাত প্ৰবৃত্তিবোৰ ঠন ধৰি উঠি পৰৱৰ্তী সময়ছোৱাত মানুহক জীপাল কৰে স্মৃতিৰ সঁফুৰাৰে নিজৰ মাজতে। সেয়েহে হয়তো ইংৰাজীত কথাষাৰ আছে :

"School Times End
But Memories Last Forever."

এটি দৈনন্দিন পৰিক্ৰমাৰ মাজেৰে আৰম্ভ হয় প্ৰতিটো পুৱা। তাৰ মাজতো কিন্তু মনৰ উলাহবোৰ যেন থমকি নৰয় নিৰ্মল আৱেগৰ স্পৰ্শত। ঘৰৰ পৰা দুচকীয়া চাইকেলখনৰে আৰম্ভ হয় মোৰ স্কুলীয়া জীৱনৰ আদিপাঠ, ঘগ্ৰাপাৰৰ পৰা ৰঙিয়া উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়লৈ। ঘগ্ৰাপাৰৰ পৰা বৈ থকা লগৰীয়াসকলৰ লগত বাছত যাত্ৰা স্কুললৈ। লাজকুৰীয়া, শান্ত, মাজিৰ্ত স্বভাৱটোৰে কাষত লোৱা স্কুলীয়া বেগখন বগা-নীলা পাৰীৰ পৰিহিত মেখেলা-চাদৰযোৰৰ সৈতে কৰা যাত্ৰা মনত পৰিলে আজিও থমকি ৰওঁচোন , সেই সময় জানোচা ক'ত হেৰাল? নে মই হেৰাই গ'লো জীৱনৰ তাগিদাত!

চাইকেলৰ যাত্ৰাত চিনাকি হয় মৰমিয়াল দাদা এজনৰ লগত। কঙ্কণ দাদা। কিয়নো ঘৰৰ পৰা আহি চাইকেলখন নিৰ্দিষ্ট স্থানত থোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে। দেউতাই সেই মৰ্মে দাদাক চিনাকি কৰাই দিয়ে চাইকেলখন থ'বৰ বাবে। তেখেতৰ এখন সৰু দোকান আছে ঘগ্ৰাপাৰ চকত। যদিওবা সৰু দোকান, মনটো পিছে বৰ বিশাল। সদায় ভদ্ৰভাৱে হাঁহিমুখে দাদাই নিজা ভণ্টিৰ দৰে মোৰ চাইকেলখনৰ চোৱাচিতা কৰিছিল মই স্কুলৰ পৰা নহালৈকে। এনেকৈ লাহে লাহে দাদাৰ লগত এটি ঘৰুৱা গাঁৱলীয়া আন্তৰিকতা গঢ় লয়। কেতিয়াবা দাদাৰ দোকানৰ চকলেট দিয়ে যদিও এটকীয়া চকলেট কিন্তু তাৰ আঁৰত থকা আন্তৰিকতাখিনি অমূল্য। জীৱনৰ প্ৰকৃত সুখানুভৱ এই সৰু-সৰু কথাবোৰতে নিহিত থাকে যিয়ে জীৱনটো সেউজীয়া কৰে যান্ত্ৰিকতাৰ মাজতো।

(গ)

স্কুল বুলি ক'লে "ত্ৰিমূৰ্তি " ক কেনেকৈ পাহৰিব পাৰিনো! ত্ৰিমূৰ্তি ঘোঁৰা, জখলাৰ দৰে ওখ, অৰ্চনা (খং নকৰিবা দেই!), মিকি মাউছ (মিকু, কবিতা লিখা ধুনীয়া ছোৱালীজনী), পাৰু (পাৰবীন, স্পৰ্শকাতৰ) -- আমি সদায় একেলগে বেঞ্চত বহিছিলোঁ। ৫ টকীয়া ছিঙৰাৰ আড্ডা, স্কুলৰ দীঘলী পুখুৰীটো, সেই পুখুৰীটো য'ত আমি জিৰণি সময়ত বহি সপোন দেখিছিলোঁ

ভৱিষ্যতৰ, বাস্তৱৰ শিশুসুলভ ধেমেলীয়া মুহূৰ্তবোৰ য'ত নিহিত আছিল নিভাঁজ আৱেগৰ টুকুৰাবোৰ! জন্মদিনৰ নামত দিয়া কাৰ্ড, কিতাপবোৰ বৰ অমূল্য আছিল। কিয়নো সেই বিশেষ দিনটো কোনেও নাপাহৰে আৰু "surprise" দিয়ে। ইয়াতকৈ বাকু মৰমৰ ডাঙৰ উপহাৰ কি হ'ব পাৰে? সময়ৰ লগে লগে মানুহে যান্ত্ৰিকতাৰ আৱেষ্টনীত এই সূক্ষ্ম সূক্ষ্ম সুখকণৰ পৰা আঁতৰি বিচাৰি ফুৰে বাহ্যিক আভিজাত্য আৰু হেৰুৱা পেলায় জীৱনৰ আচল সুখানুভৱ। মৰমবোৰ কিন্তু মানুহৰ সৰু সৰু সাধাৰণ কথাবোৰতে লুকাই থাকে যদিহে আমি মৰম বিচাৰি চাব জানো, যাৰ অন্তৰ্দৃষ্টিয়ে মানুহক দিব পাৰে আত্মিক শান্তি।

(ঘ)

ভোগালী বিহু বুলি ক'লে স্কুলীয়া দিনত এটি উলাহে নধৰা মন। লাডু, পিঠা, জলপান, হাঁহেৰে কোমোৰাৰ দৰে লোভনীয় এসাঁজৰ আঁৰত নিহিত থকা প্ৰতিজন অসমীয়াৰ স্বাভিমান, সংস্কৃতি, জাতীয় সন্মানে আমাৰ মন প্ৰাণক বান্ধি ৰাখে একোডাল মৰমৰ এনাজৰীৰে। তাৰ আঁৰতে আমাৰ হিয়াৰ আমঠু বিহুৰ বিশেষ ৰোমাঞ্চকৰ সৌন্দৰ্য।

সিদিনাখন বিহু উপলক্ষে স্কুল বন্ধ দিয়াত আমি সকলোৱে ঘৰমুৱা হ'লো স্কুল ছুটীৰ পিছত। মই মনতে ভাবিলোঁ কোনোমতে এইকেইদিন ৰাতিপুৱা অন্ততঃ বিছনাৰ পৰা অলপ দেৰিকৈ উঠিব পাৰিম। ভাবি মনটো ভৰি পৰিল। ক'বলৈ গ'লে ছোৱালীবোৰৰ এটা এৰিব নোৱাৰা স্বভাৱ। পিছে আজিও মই এই স্বভাৱটো বিসৰ্জন দিব পৰা নাই, যি কথা এদিন হাফলঙলৈ ফুৰিবলৈ গৈ বাকুকৈয়ে অনুভৱ হৈছিল যেতিয়া ৰে'লখন কোনোমতেহে ধৰিব পাৰিছিলোঁ। ৰাতিপুৱা উঠিব পাৰিলে ভাল। পিছে দিন গ'ল মানে কাহিনীও শেষৰ দৰে। সেই কথা যে নকলেও হ'ব! এই বন্ধৰ আমেজ এটা লৈ বাছৰ পৰা নামি চাইকেলখন ল'বলৈ কঙ্কন দাদাৰ

দোকান পাওঁ। দাদাই বৰ মৰমেৰে চকলেট দিলে। ময়ো আন্তৰিকতাক হেঁপাহৰে গ্ৰহণ কৰিলোঁ। দাদাই বিহুৰ নিমন্ত্ৰণ দিলে। মই এই অকৃত্ৰিম নিমন্ত্ৰণক উপেক্ষা কৰিব পাৰিম বুলি মনে নক'লে। লগতে ভাইটিকো মাতিলে। ভাললগা মন এটা লৈ ঘৰ পালোঁ কোনোমতে। দুদিন পিছতে যো-জা কৰিলোঁ আমি দাদাৰ ঘৰত বিহু খাবলৈ যোৱাৰ। ভাইটি, মই আৰু এজন দাদাই একেলগে চাইকেল লৈ আটায়ে গমন কৰিলোঁ দাদাৰ ঘৰৰ পিনে। কিন্তু আমি কোনেও চিনি নাপাওঁ দাদাৰ ঘৰ। পথৰুৱা বাটৰ মাজেদি গৈ গৈ মানুহক সুধি কোনোমতে গন্তব্যস্থল পালোঁ। ঘগ্ৰাপাৰৰ পৰা টেঙাবাৰীৰ কিছু নিলগত। দাদাই আমাক দেখি যিটো হাঁহি দিলে তাৰ মাজত থকা সন্তুষ্টিখিনি দেখি পথৰুৱা বাটৰ কষ্ট ক'ৰবাত বিলীন হৈ গ'ল। দাদাই ঘৰৰ প্ৰতিজন ব্যক্তিৰ লগত চিনাকি কৰাই দিলে বৰ আন্তৰিকতাবে। এইবোৰে সঁচাকৈয়ে মানুহৰ মনক সেউজীয়া কৰি ৰাখে। পিঠা-পনাৰে বৰ আদৰ কৰি আমাক চাহ দিলে। লগতে দাদায়ে আমাৰ লগত একেলগে বহি চাহকাপ গ্ৰহণ কৰি অতিথিক সসন্মানে সৎকাৰ কৰিলে। কম সময়ৰ ভিতৰতে পৰিয়ালৰ খুড়া-খুড়ীহঁতৰ লগত এক আত্মীয়তা গঢ় লৈ উঠিল। সৰল গাঁৱলীয়া আত্মীয়তা এনেকুৱাই চাগে, য'ত নাথাকে কোনো মৰমৰ আনুষ্ঠানিকতা। প্ৰয়োজন মাথোঁ হৃদয়ৰ তাগিদাৰ। ঘৰখনৰ বাৰীখনৰ গছ-লতাৰ লগতো পৰিচয় কৰালে। বাৰীখন আছে বাবেই ঘৰখনৰ সৌন্দৰ্য বৰ্ধিত হৈ আছে।

লাহেকৈ আমাক দুপৰীয়া আহাৰ গ্ৰহণৰ বাবে মাতি পঠালে। আমি আহি নিজ নিজ ঠাইত বহি ইটো-সিটো কথাৰ পাতনি মেলিলোঁ। কোনে কি খাব! বৰ হেঁপাহৰে দাদাহঁতে ভিন্ন ব্যঞ্জনৰে আমাক আতিথ্য কৰিলে। বিশেষকৈ ঘৰৰ হাঁহ, পুখুৰীৰ মাছ। এতিয়া লাহেকৈ ভাইটি আৰু দাদাৰ মাজত আলোচনা হ'ল গৃহস্থ যোৱাৰ পিছত সিহঁতে হাঁহ খাব নে নাই। ভাইটি তেতিয়া ঘৰুৱা ধৰ্মীয় নিয়ম মাফিক চলা এজন স্পষ্টবাদী ল'ৰা। নোকোৱাকৈ নোৱাৰি এতিয়া পিছে সম্পূৰ্ণ

বিপৰীত। হোষ্টেলীয়া জীৱনে মানুহ হিচাপে পৰিপক্ক হোৱাত বহুলাংশে সহায় কৰে। বহু যুক্তি তৰ্কৰ অন্তত দুয়ো নিজৰ নীতিত অটল থাকি হাঁহৰ লোভ বিসৰ্জন দিলে, যিহেতু হাঁহটো ধৰ্মীয় ৰীতি অনুযায়ী কটা হোৱা নাছিল। পিছে মোৰ মনত অহৰহ দোদুল্যমান হৈ থাকিল ইমান হেঁপাহৰে শুদ্ধ আন্তৰিকতাৰে দিয়া অন্নক বিসৰ্জন দিব পাৰি জানো? মোৰ মনত সেই আন্তৰিকতাক আঘাত কৰাৰ ক্ষমতা নহ'ল আৰু মই সেই নীতিক আওকাণ কৰি মৰমেৰে দিয়া হাঁহেৰে তৃপ্তিৰ এসাঁজ গ্ৰহণ কৰি আপ্লুত হ'লোঁ। গধূলি হোৱাৰ আগে আগে আমি সকলোকে মাত লগাই প্ৰস্থান কৰিলোঁ সন্তুষ্টি ভৰা মন এটি লৈ।

ঘৰলৈ উভতি আহোঁতে দুয়োজনে মোক ধৰ্মীয় নীতি-নিয়ম বুজাবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। পিছে মোৰ মগজুৱে গ্ৰহণ কৰা নাছিল। মোৰ মনত কোনো আক্ষেপো নাছিল। নীতিক উপেক্ষা কৰিও বৰং মনটো আপ্লুত হৈ পৰিছিল, অন্ততঃ কাৰো মনত আঘাত নিদি মই শুদ্ধ আন্তৰিকতাক দিব পৰা প্ৰকৃত সন্মানৰ খাতিৰত।

বি:দ্ৰ: এখন কিতাপৰ প্ৰেৰণাত বিহু উপলক্ষে প্ৰথমবাৰ এটি লেখা আগবঢ়াইছোঁ। লেখাটি সেই বিশেষ কিতাপখনৰ নামত উৎসৰ্গিত কৰিলোঁ সন্মান সহকাৰে, কৃতজ্ঞতাৰে।

নিৰাপদ

অভিনন্দা বৰা ফুকন
পিম্পৰী,পুণে

Read it online in mobile friendly version

আজি জুৰিৰ ভনীয়েকৰ বিয়া।ছমাহৰ আগতে আঙঠি পিন্ধোৱাৰ পৰ্ব হৈ গৈছে, তেতিয়া লৈকে তাইৰ গাত ততেই নাছিল,বেকাৰীত গৈ কেক অৰ্ডাৰ দিয়া, মানুহ মতা,ভাত ৰান্ধিবলৈ ৰান্ধনী ঠিক কৰা সকলো বোৰ তাইয়েই কৰিছিল।ভায়েক এটা আছে তাইৰ সি সৰু বুলিয়েই একো কৰিবলৈ নিদিয়ো। দেউতাকৰ সময়ে নাথাকে, মাকৰ ঘৰৰ কামৰ পৰা আজৰি নাই, ভনীয়েকৰো চাকৰিৰ চুটি নাই।

জুৰিয়েহে শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰ খনত ভালকৈ সফলতা অৰ্জন কৰিব নোৱাৰিলে।তিনিবাৰৰ অন্তত কোনোমতে মেট্ৰিকটো পাছ কৰিছিল। হায়াৰ চেকেণ্ডেৰী পঢ়িবলৈ নাম লগাইছিল, তাইৰ কিন্তু পঢ়াত মন নবহে,ঘৰৰ কামতহে বেছি মন, হায়াৰ চেকেণ্ডেৰীটোও দুবাৰ দি পাছ কৰিব নোৱাৰাত শিক্ষা সিমানতে সমাপ্ত কৰিছিল তাই।

তাৰ পাছৰে পৰা দহ,বাৰ বছৰে ঘৰ খনৰ লগতে ব্যস্ত তাই।দেখাটো ভনীয়েক কবিতাৰ নিচিনা সুন্দৰী নাছিল তাই, কোনোবাই বিয়া কৰাবলৈ চাবলৈ আহিলেও ভনীয়েক কবিতাকে পচন্দ কৰিছিল।মাক -দেউতাকেও তাইক ল'ৰা নিচিনাকৈয়ে ডাঙৰ কৰাৰ নিচিনা। বজাৰ কৰা, তেওঁলোকক ডাক্তৰ ওচৰলৈ নিয়া, ভনীয়েকক হোষ্টেলত লগ কৰিবলৈ যোৱা সকলো জুৰিয়েই কৰিছিল।তাইৰ মনটোৱে কি বিচাৰিছিল কাৰো ভাবিবৰে নহ'ল।

দুবাৰ মান দুজন মান ল'ৰাই বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিছিল জুৰিক, পাছে এঘৰে শিক্ষা কম হোৱাৰ কাৰণে আৰু এঘৰে দেখাত এলাগী বুলিয়েই পুনৰ নাকচ কৰিলে। ইফালে ভনীয়েকে

এম.এ পাছ কৰি মুম্বাইত চাকৰি কৰা ল'ৰা এজনৰ লগত বিয়া ঠিক হোৱাত সকলো তাইৰ বিয়ালৈ ব্যস্ত হৈ পৰে।তাইৰ কেলেই জানো সেই সময়ত বুকু খনত অলপ বিষ অনুভৱ কৰিছিল। বিয়া খবৰ লবলৈ অহা ওচৰৰে খুড়ীয়েক দুজনী মানে ভায়েকলৈ চাই কৈছিল কবিতাৰ বিয়াৰ পাছতেই এইবাৰ আমাৰ প্ৰাণৰ পাল দেই,সি লাজত ৰঙা পৰিছিল। জুৰিয়ে মাথো শুনি গৈছিল। দুবাৰ মান কাণ থিয় কৰিছিল জানোচা তাইৰ কথা কয়, নাই কোনেও নকয়!!!

আঙঠি পিন্ধোৱা সোকলমে হৈ গ'ল,বিয়ালৈ ছমাহ আছে এতিয়া, এদিন দুপৰীয়া বেলা পেহী আহি ওলালহি।চহৰৰ ইটো মূৰত তেওঁ লোকৰ ঘৰ। আহি লৈ মাক, ভনীয়েক আৰু জুৰিক ওচৰতে বহুৱাই লৈ কয়:নবৌ মই আজি জুৰিৰ কাৰণে এটা বিবাহৰ প্ৰস্তাৱ আনিছো।

কথাখিনি শুনি জুৰিৰ মনটো ফৰকাল হৈ পৰিছিল।আই অ দেহি পেহীয়ে যে মোৰ কাৰণে ভাবিছে।

তেনেকুৱা তে মাকে কয় :আৰে তুমি কোনটো সময়ত প্ৰস্তাৱ আনিছা!ছমাহৰ পাছত কবিতাৰ বিয়া,ঘৰত ইমানবোৰ কাম পৰি আছে, জুৰিৰ বাদে কোনে কৰিব, এতিয়া এইবোৰ কথা ভাবিব লৈ সময় ক'ত?এনেয়ো দুবাৰ বিয়া ভাঙিছে তাইৰ।

জুৰিয়ে ভবাই নাছিল জন্ম দিয়া মাকে এইম্বাৰ কথা কব বুলি।তাই পাকঘৰ লৈ পেহীয়েকলৈ চাহ কৰো সোমাই আহে, গেছটো জ্বলাই বহুত পৰ জুই খিনি লৈ চাই নিজকে কোৱা দি কৈ-তোৰ পঢ়া শুনা নাই,তই দেখিবলৈ

বেয়া ,তোকনো কোনে নিব অ আই,এই পাকঘৰ
টোৱে ই সাৰথি বুলি তাই চাহৰ চচপেন টো পাতি
দিয়ে।

তাইৰ কিন্তু জানিবলৈ মন থাকিল
পেহীয়েককে নো কাৰ কাৰণে তাইক বিছাৰি
আহিছিল।

চাওঁতে, চাওঁতে এমাহ তেনেকৈয়ে গ'ল।
এদিন আকৌ সেই পেহী ওলালহি,তাই এইবাৰ
নিজেই পেহীয়েকক পাকঘৰলৈ নি সুধিলে: অ
পেহী, সেইদিনা মোক কাৰ কাৰণে বিছাৰি
আহিছিলনো?

পেহীয়ে বোলো আমাৰ ওচৰৰ ৰমেন
আকৌ?

জুৰি অলপ আচৰিত হ'ল :কেলেই তাক
তাৰ মানুহ জনীয়ে এৰি থৈ যোৱা নাই জানো?

পেহীয়েকে বোলে হয়,হয়।সি বৰ ভাল ল'ৰা
অ, মানুহ জনি হে বৰ বিলাসী মনৰ আছিল।তাৰ
সেই চাইকেলৰ দোকানেৰে ক'ত নো সুখী কৰিব
পাৰিব। গুচি গ'ল এৰি থৈ।

তাই পুনৰ গেছটো জ্বলাই জুই খিনি লৈ
চাই ভাবে: ঠিকেই আছে, ইয়াতকৈ নো কেনেকুৱা
ল'ৰালৈ তাইক দেখুৱাব।শিক্ষা নাই, দেখিবলৈও
আপচু, এইবাৰ কবনোৱাৰাকৈ তাই দুগালে
দুধাৰি চকুলো বৈ আহিল।

বিয়ালৈ মাথো এমাহ বাকী।যিমানে দিন
চমু চাপিছে,সিমানেই তাইৰ মনটোৱে হাহাকাৰ
কৰি উঠিছে। এজনী যে ভনীয়েক মনটো বেয়া
লগাৰ প্ৰশ্নই নুঠে। তথাপি এবাৰ যদি তাইক
ভনীয়েকে কলে হেনত: বা আজি মই হে তোৰ
বিয়াৰ বাবে ব্যস্ত হ'ব লাগিছিল, নহ'লে মাকেও
যদি এবাৰ কলে হেনত: এই ৰভা তলত ডাঙৰ
আইক প্ৰথমে বহুৱাব পৰা হ'লে, দেউতাকে যদি
বুজালে হেনত: ডাঙৰ আই নতুন ঘৰখনত
ভালকৈ থাকিবগৈ দেই। কাৰো আহৰি নাই তাইৰ

কথা ভাবিবলৈ। তেনেকুৱাতে পিঠিত হাত এখন
পৰা যেন পালে তাই পাছলৈ চাই দেখে ভায়েক
প্ৰাণ। সি অতি আবেগেৰে কৈ যায়: কোনেও
নুবুজিলেও মই বুজো ডাঙৰ বাই, তই
এইকেইদিন বৰ হীনমান্যতাত দিন বোৰ পাৰ
কৰিছ।এইখন ঘৰত তোৰ কথা ভবা কোনো নাই
অ, তই পেহীয়ে ঠিক কৰি দিয়া ৰমেন দাদালৈকে
যা গৈ যা।

জুৰিয়ে ভায়েকৰ কথা শুনি অবাক! ইমান
ডাঙৰ হ'ল নে ই! সি পুনৰ কৈ মই সেইদিনা
পেহীৰ লগত কথা পাটোতে সকলো
শুনিলো,তোৰ চকুত চকু পানী মই চাব নোৱাৰো
ডাঙৰ বাই।তই আমাৰ কাৰণে ,ঘৰ খনৰ কাৰণে
বহুত কৰিছ, মই ৰমেনদাক কৈ আহিছো,আজি
আবেলি মাখনৰ হোটেলৰ ওচৰত সি বৈ থাকিব
,তই ওলা বাই মই তোক থৈ আহিম। নহ'লে তই
ঘৰতেই থাকি যাবি বাই বুলি সি তাইক সাবতি লৈ
হুকহুকাই কান্দি দিয়ে।

সেইদিনা সচাকৈ জুৰিৰ কি হৈছিল
তাই নিজেই কব পৰা নাছিল,তাই এতিয়াও গম
পোৱা নাই তাই ভাল কৰিলে নে বেয়া কৰিলে।
জন্ম, মৃত্যু, বিবাহ ভাগ্য ৰ লিখন বুলি অতদিনে
শুনি আহিছিল তাই, কিন্তু নিজৰ ক্ষেত্ৰত এনেকৈ
খাপ খাব বুলি সপোনতো ভবা নাছিল,ঘৰৰ
মানুহে তাইক সাৰ্থপৰ বুলি যে হয়তু ভাবি আছে।
কিন্তু তায়ে যে মানুহ।নিজৰ এখন সংসাৰ কৰাৰ
সপোনটো শিক্ষা নাই বুলি, দেখি বৈ বেয়া
বুলিয়েই কেনেকৈনো এৰি দিয়ে। চাইকেলৰ
দোকানী জানো মানুহ নহয়! নালাগে চোন মুম্বাইৰ
দৰা!

এইবোৰ ভাবি থাকোঁতে পাহৰি পেলাইছিল
আজি তাইৰ মৰমৰ ভনীয়েকৰ বিয়া। দুদিনৰ
আগত তাই মিটিবহৈ অহা মাকৰ ঘৰখনলৈ
যাবলৈ দেৰিয়েই হৈছে।সিফালে ৰমেন ওলাই
ৰেদি। ওচৰতে তাইৰ মাকৰ ঘৰখন।ৰমেন আৰু
তাই খোজ কাঢ়ি পুৱাই বিয়া ঘৰলৈ গৈ থাকিল,
বাট টোত কাষত মানুহজনক পায় তাই বৰ
নিৰাপদ অনুভৱ কৰিলে যিটো নিৰাপদ তাই
হয়তো বিয়া নোহোৱাকৈ মাকৰ ঘৰ খনত থকা
হ'লে কোনোদিনেই নাপালেহেতেন।

অব্যক্ত বেদনা__

ডাঃ অমল শইকীয়া

Read it online in mobile friendly version

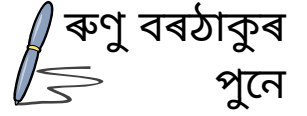
'...হেৰা! বাবাটোৰ জ্বৰখন আকৌ উঠিছে দেখোন। মূৰত ঠাণ্ডা পানীৰ পতি দি দিওঁ দিয়া। জ্বৰ কমা ঔষধটো। ... সি বৰ কষ্ট পাইছেঅ'।

...ইচ্! ৰাতিপুৱাই চাইকেলখনৰ পাচচকাত হাৰাই নাই। বাবাটোৰ স্কুল পোৱাৰ সময় পাৰহৈ যাবগৈ। হাৰা দিয়া পামটোবা ক'ত।

...বাবাটোক ভালেখিনি পইচাৰ দৰকাৰ হৈছে। চহৰত থাকি পঢ়িছে যে সি। ...হ'ব দিয়া কিবা এটা ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব। দুদিনমান আলুপিতিকা ভাত খাম দিয়া।'

— 'হেৰি! হেৰি! উঠক উঠক। আজি আশ্রমত আমাৰ প্ৰথম দিন। কাহিলি পুৱাতে আপুনি মুখৰে কি ভোৰ ভোৰাই আছে।'

বুলবুল

Read it online in mobile friendly version

স্কুলত মোৰ এগৰাকী বান্ধৱী আছিল। নাম তাইৰ বুলবুল।প্ৰতিটো শ্ৰেণীতে দুই তিনিবাৰ ফেল কৰিছে ওপৰ শ্ৰেণীলৈ উঠিছিল। সেইবাবেই তাইক আমি ফেলৰি বুলিয়েই মাতিছিলো। সেইবুলি কলে তাই লাজো নাপাই, বেয়াও নাপাই। সেইদিনাৰ কথা। আমাৰ বুৰঞ্জীৰ পৰীক্ষা আছিল। এই শ্ৰেণীটোত বুলবুলৰ তিনিবছৰ হল।এইবাৰ পাচ নকৰিলে স্কুলৰ পৰা খেদা খাব লাগিব। মই এই শ্ৰেণীটোতে বুলবুলক লগ পাইছোহি।আমাৰ ঘৰৰ ওচৰৰে যেতিয়া আমাৰ আগৰে পৰাই বন্ধুত্ব। আমি দুজনী পৰীক্ষা দিবলৈ গৈ থাকোতে মই বুৰঞ্জীৰ চন তাৰিখ বিলাক আউৰাই গৈ আছে। তাইৰ কিন্তু খবৰেই নাই। আপোন মনে গৈ আছে।

এনেতে আমি গৈ থাকোতে দেখিলো যে এজন বুঢ়া মানুহ ৰাস্তাৰ মাজত পৰি আছে।ওচৰে পাজৰে কোনো নাই। আমি দৌৰি গৈ দেখিলো মানুহ জন চাইকেলৰ পৰা পৰি মূৰফাটি তেজ ওলাইছে। এতিয়াই হস্পিতাললৈ নিব লাগিব। ইফালে পৰীক্ষালৈও বেছি দেৰি নাই।

মই বুলবুলক কলো বলা পৰীক্ষালৈ বেছি দেৰি নাই।ঘন্টা পৰিলে সোমাবলৈ নিদিব। বুলবুলে কিছু সময় বুঢ়া মানুহ জনলৈ চাই কলে, তুমি যোৱা মই মানুহ বিচাৰি মানুহ জনক হস্পিতাললৈ নিব লাগিব। মই কলো,তুমি পগলা হলা নেকি? এতিয়াই কোনোবা আহি তেখেতক হস্পিতাললৈ নিব। তুমি অকলে নোৱাৰা। তাতে তোমাৰ এই বাৰ পৰীক্ষা দিয়াৰ শেষ সুযোগ। পাচ কৰিব নোৱাৰিলে স্কুলৰ পৰা ওলাব লাগিব।

বুলবুলে অদ্ভুত শান্ত কণ্ঠৰে কলে,মই পাচ কৰি যোৱাতকৈ এই মানুহ জনৰ জীৱনটো বেছি মূল্যবান।

বুলবুলে ইতিমধ্যেই ৰিস্কা এখন মাতি ৰিস্কাৱালাৰ সহায়ত মানুহ জনক হস্পিতাললৈ লৈ গ'ল। বুলবুলৰ স্বাস্থ্য পাতি ভাল আছিল। সেই কাৰণেই মানুহ জনক ৰিস্কাত ধৰি নিব পাৰিছিল। মই শ্ৰেণীত ফেল কৰা ছাত্ৰৰ দৰে চুপ হৈ বৈ থাকিলো।

SOMETHING UNFORESEEN

AK Choudhury
Shillong | Guwahat

Read it online in mobile friendly version

Something unforeseen
Is frequently seen.

The great luminous knocks at the door
More often than ever before.

A few broken clouds
Wrestle in vain in the blue sky above.

Like roasted beans in a box
Fragility is nailed into coffins.

Thrashing millions into disposition,
Who ignites the stick in the great wilderness?

Too deep the oceans are
To douse the flames spreading far.

They grow great wings
And land heavily on your shoulders

Can seven and twenty
Defuse these puffing fumes?

United we stand when to destroy
But fall apart in time to rebuild.

MESMERIZING ASSAM

Pulock Duwarah

[Read it online in mobile friendly version](#)

Assam, land of the mighty Brahmaputra,
Where nature's bounty flows in abundance,
Tea gardens sprawling across the hills,
And rainforests thriving with exuberance.

The rhino roams free in Kaziranga,
Elephants march through the lush green,
The one-horned beauty is a wonder,
And the mighty elephant, a sight to be seen.

The Bihu dance is a celebration,
Of a land rich in tradition and culture,
The people warm and hospitable,
Their love and warmth, a gift like no other.

The aroma of pithas and laru,
Lingers in the air, sweet and divine,
A cup of steaming chai to go with,
Is a must-have, a local custom fine.

Assam, a gem in India's crown,
A land of beauty, culture and heritage,
A visit here is an experience surreal,
A memory to treasure for a lifetime's voyage.

OXOMIYA POETRY - A KHILONJIA'S LETTER

Dr, Hrishikesh Kashyapa
Literary Secretary, Asomi

Read it online in mobile friendly version

I lived and breathed poetry
And endorsed all forms of it
Except Miya.

All human I considered brothers
I cried at everyone's pain
Except that of Miya.

I was above caste and creed
I ate with everyone
Except with Miya.

My home was open for all
Everyone was welcome
But not Miya.

I had friends everywhere
Almost in every community
But none amongst Miya.

I appreciated hard work
Even of my enemies
But not that of Miya.

I could not but help people
The needy, the poor
But my heart did not move for Miya.

All languages were sweet to me
I tried to learn them all
Except the tongue of Miya.

I did not judge anyone by appearance
At least, not by strips on their loincloth
But it's different with the Miya.

A basic level of respect
I showed everyone
But not the Miya.

I spoke against stereotyping
Everyone should not be painted with the same brush
But could not help but hate all the Miya.

I was against discrimination
Since i was well-educated
But i despised every single unborn Miya.

I abhorred the Miya so much
I wanted to just call myself 'Oxo'
And drop the 'miya'!

But wait!!

That was my old self, filled with bitterness'
Flying right, being sure of its rightness,
Bathed in antipathy, dressed in darkness;
Carrying the burden of a soul so sick,
Just the baleful views, it used to pick.

Until i stopped fearing the non-existent,
Illusionary peril of extinction;
Silenced the beast in me and refused,
To be consumed by detestation;
Reborn enlightened, learning to discern,
Loyalism from abomination.

Yet let me address you, my new comrade,
My mother let you thrive, and offered you bread;
You tread on her bosom, day and night,
But to alter her colour, you have no right.

Bounteous she is, and hospitable,
A plethora of tunes she sings;
Opened she doors for caravans and horses,
Gifted she glory to many a kings.

O wretched one from across,
Now that you are here;
Pledge your loyalty, unwavering,
And hold my mother dear.

Let her troubles bother you,
Let her woes make you cry;
Toil to wash away her worries,
And wipe her tears dry.

Be amazed at her greatness,
Her glorious past, her promising present;
In her unorthodox, syncretic heart,
Merged the Aum, the Cross and the Crescent.

None other than my beloved mother,
At whose arms your exodus ended;
So dance and rejoice in gratitude,
Her treasures to you she handed.

If you dare add 'Oxo' before 'Miya',
Or care to call yourself her son;
Be sure to give that honour its due,
Forget not your promises, not even one.

In my heart, I do believe,
Her love will win you over;
You cannot help but be a loyal son,
And in need, fight for her cover.
At her feet you shall find yourself,
Singing anthems of praise;
Unsated, one more time,
Longing to see her face.

সম্বয়

দীপাংকৰ ৰাভা
সম্পাদক, অসমী

Read it online in mobile friendly version

বিহু বিহু বুলি সৰুতে আনন্দত দৌৰি ফুৰা দিনবোৰ
জানোবা কেতিয়াবা ঘূৰাই পাম!

মাৰ পৰা এখন পিঠা, পেহিৰ পৰা দুখন পিঠা
গোটাই যে পকেটত লৈ ফুৰিছিলো
আকৌ দৌৰা মাৰিছিলো তপনৰ ঘৰলৈ,
খুৰিয়ে মৰমতে দিয়া নাৰিকলৰ লাডু
আৰু যে ক'ত কি সাঙুৰিছিলো,

মোৰ বাৰুকৈয়ে মনত পৰে,
কোনোবাই যে কৈছিল, তপনৰ ঘৰত নাযাবলৈ
মানুহবোৰ হেনো নাযায় তাহাতৰ ঘৰলৈ।

কিন্তু খুৰিয়ে সকলোকে বৰ মৰম কৰিছিলে
আমি যে সিমানেই বুজি পাইছিলো।

আব্দুল মামাৰ "তপনৰ মামা" চাইকেলত কিমান যে উঠিলো
বিহুৰ দিনা আব্দুল মামাও আহিছিল তপনৰ ঘৰলৈ
মোৰ মনত আছে, মনে মনে আনি মইও আব্দুল মামাক গামোচা
দিছিলো

মোৰ এইটোও মনত আছে,
ঈদৰ দিনাও তপন আৰু মোৰ যে কিমান ফুৰ্তি, আব্দুল মামাৰ ঘৰত যে
যাব পাম চাইকেলত উঠি।
আৰু যে কিমান পিঠা পনা ,
মামীয়েও যে কিমান মৰম কৰিছিল,
আমি যে সিমানেই বুজি পাইছিলো।

কিন্তু জানা আমাক গালিও পাৰিছিলে বহুতে
কিজানি চাইকেলত উঠি যোৱা কাৰণে
বহু দূৰলৈ আব্দুল মামাৰ লগত।

বিহুৰ পাচত স্কুলত যাওতে পকেটত যে পিঠা নিচিলো, কোনোৱে
নেদেখা কৈ।
ৰাজুয়ে বৈ থাকে তপন আৰু মোলৈ
সিহতৰ ঘৰত হেনো বিহু নাপাতে
ৰাজুয়ে আমাৰ কাৰণে ৰুটি আৰু আচাৰ আনে।

আমি যে সিমানেই বুজি পাইছিলো
দিন বোৰো যে ছুতি আছিল ,
পৃথিৱী খনো সৰু আছিল,
মৰমবোৰো যে সিমানেই আছিল,
আমাকো যে সিমানেই লাগিছিল।

তপন, ৰাজু আৰু আব্দুল মামাও যে তেনেই সৰল আছিল।

THE RISING STAR

Akshita Changkakoti

An Assamese girl, Akshita Changkakoti, a 5th Grader and daughter of Anshu Changkakoti and Prarthana Bordoloi of Pune, became the Youngest Indian Author to publish 2 books in a minimum time gap. Her achievement was recognized by the India Book of Recordson December 31, 2022.

Her first book “**MIMI’S MAGICAL ADVENTURES**” was published in July 2022. This is a collection of stories about a girl who goes on magical quests and adventures to different lands with the help of her magical friends.

After the huge success of her first storybook, “Mimi’s Magical Adventures”, Akshita published “**The Unbeatable Friends – The Defeat of Evil**”. This fictional book consists of 39 chapters and was published on December 19, 2022.

Both her books have been appreciated by readers from all over the world. The books are available on Amazon and Flipkart in both Kindle and Paperback.

Apart from writing, Akshita loves painting as well. After setting a record in The India Book of Records, Akshita got selected as one of the Top 10 Child Artists from India to participate in two different International Art Exhibitions.

The 1st International Art Exhibition is "The International (online) exhibition of Iranian and Indian artists (March 2023)", which is a collaboration of Mahzad Gallery, Ronisa Art Gallery, and Tejashree Creations India. In this exhibition, 3 of Akshita’s paintings were displayed. Tejashree Creation of India sponsored her for this International Exhibition.

The 2nd International Exhibition (9th April to 9th May 2023) is organized by Tejashree Creation in collaboration with KALANIRVANA INTERNATIONAL(USA) where she got selected as one of the Top 10 Child Artists of India.

Akshita loves playing the keyboard, reading books, and writing poems in her free time.

THE CREEPY MYSTERY OF A MISSING GIRL

Avika Maheshwari

11 Years

Educon International School

[Read it online in mobile friendly version](#)

There once was a detective, Delphine Foster, she was 16 years old. Delphine was as smart as Enola Holmes. She once got a case about a missing girl. Oh boy! Trust me this is one of the best series you have read. So, in the file this was the information given :-... "Name of Girl:- Amelia Lanes. Her story was tragic she was involved in a car accident which she barely survived, later on she wanted to have her mind distracted and went to her lake house with her friends. They were Jack, Jamie, Kate and Peter. After a few hours of having fun with her friends, she was nowhere to be found. Her friends call the police and her parents. They searched for her everywhere until they found a BODY of what looked like a girl whose face was a bit crooked like Amelia's. Her parent's started tearing up, the police said to them to take a DNA test. Till the results came everyone was cautioned, a few weeks later the results came...and they were...NEGATIVE! Amelia's parent's were relieved but she was not to be heard of again. UNTIL a few days ago she was SEEN by JACK at the grocery store." That is what the file said, so next day Jack was interrogated by Delphine. She asked one important question "What did she say to you and how did she look like??", Jack answered back "She was coved in dirt, twigs and barefoot, she also said to meet her at the lake house at 5 p.m. Delphine made a plan that she will sneak up on Amelia when she is talking to Jack and take her back but who knew what was going to happen?? Delphine got ready to go. She knocked on Jack's door no answer, she did again still no answer. She was about to knock again just when somebody put a hand on her shoulder. She slowly turned around to see who it was...it was JACK. She yelped and said she got scared. They went to the woods, Jack came out and then so did Amelia. Amelia started to explain while Delphine was listening she mentioned her parents were SERIAL KILLERS. Then Delphine came out and Amelia hid in fear Delphine said "I am your friend and I will help you arrest your parents, I just want to ask some questions!". She asks " Whose body was that girl's if you are here??" . Amelia replies, " That was one of the body's my parent's killed and put in the basement of the lake house." Delphine takes notes of that. The next day Amelia's parent's were arrested. THE CASE FINALLY GOT SOLVE.

CASE SOLVED!! OR IS IT???

UNITY IN DIVERSITY

Rhythm Borthakur
10 Years

[Read it online in mobile friendly version](#)

I am Rhythm Borthakur, and I am born and brought up in Pune, Maharashtra. So do I call myself a Maharashtrian or a Assamese as my Parents are from Assam ....

I kind of find it weird that even though I live in Pune I am still connected to Assam . Most of all, I can't get over the fact that Maharashtrian's are so similar to Assamese people ! Our whole society come together to celebrate Lori, Magh Bihu , Pongal , Makar Sankranti , and much more .

Even at home, we try our best to embrace the culture of Assam to the best extend possible . My father too , always watches the Assamese news to stay tuned about what is going on in Assam. The volume of the T.V is always up !Even in Bihu my mother makes Pitha for us to eat . We even get to taste Kumol Sawal Doi cream etc.

In every Durga Puja we go to the pandal and every Kali Puja we go to the temple . My Parents and Grandparents tell me stories of how they used to go from one pandal to another which they call pandal hopping in Durga puja. There are a lot of stories that they told me about their childhood that I find strange . It must have been very weird back then. Even though we do not visit Assam a lot, we are all still fluent in Assamese, and I never miss an opportunity to learn assamese or know about Assam . Maharashtrians also have great culture and we get invited to celebrate with them , like Shivaji Jayanti, Gudi Padwa etc. Assam always tries to celebrate Maharashtra too. And not just Maharashtra, a lot of other states of India too.

After writing this I feel that I might be Assamese or Maharashtrian. But what matters is I being Indian!

SHINNING NIGHT

Adya Sahare
10years
Vibgyor High

[Read it online in mobile friendly version](#)

It's Midnight, you are staring at the sky

At 00:00

You are tired.

You are excited

It feels like giving up,

It feels like running away into the peace of

The night

You shouldn't give up fellow,

For the midnight is exhausted and tired

As you but, it have the dazzling stares as that

Little hope to move on.

The sky never gives up.

SPRING

Akshita Changkakoti
Class V

[Read it online in mobile friendly version](#)

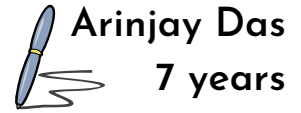
Spring, the season of the flower,
Spring, the season of pleasant weather,
Celebrated by many a culture,

Spring, a giver and a taker,
Spring, the season of the peaceful,
Loved by each person or the other,
Spring, the centre of festivities,

Spring, a giver of life,
Spring, the season of life,
Oh, about spring we know so much,
And yet it still fascinates each person or the other.

FRIENDSHIP

[Read it online in mobile friendly version](#)

Friends are worth more than diamonds
They help me when I am frightened
If I got stranded on an island,
I would rather be with them
Then be divided.

Sometimes they may be annoying
And might keep talking
But without those chirping noises
We wouldn't be able to rejoice.

So, I thank all those friends
Who stood beside me all this time
And gave me wings
That helped me fly.

FAMILY

Tamanna Mirchandani

11 years

Vibgyor High

[Read it online in mobile friendly version](#)

The first people to know you
The ones who taught you to walk
The people whom you can trust upon
They love you
since the time you were born

They are angels sent from heaven
Mine are special
so are yours
We all love them
and call them our family

UNDER THE SEA

 Aashna Dalai
10 years
C M International School

[Read it online in mobile friendly version](#)

Under the deep blue sea,

Full of mystery.

Has a cool history,

But a bit scary.

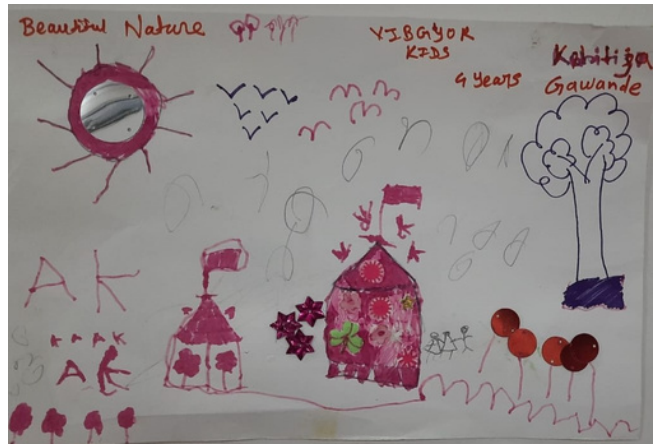
No need to be afraid, have courage and save the
day.

This is the deep blue sea.

ARTS FROM ANGELS

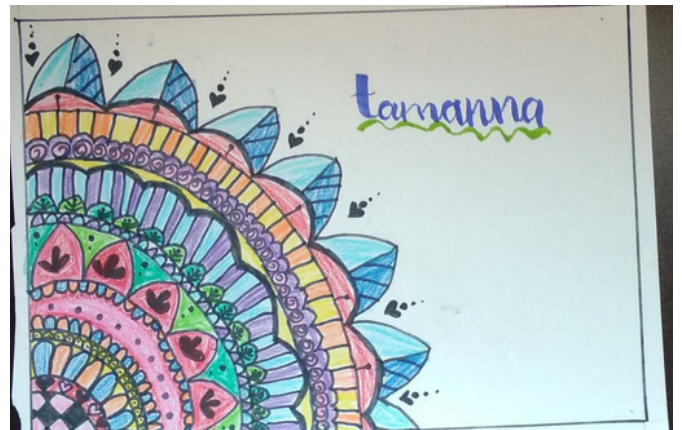
Chitrakahi Das (Class 2)

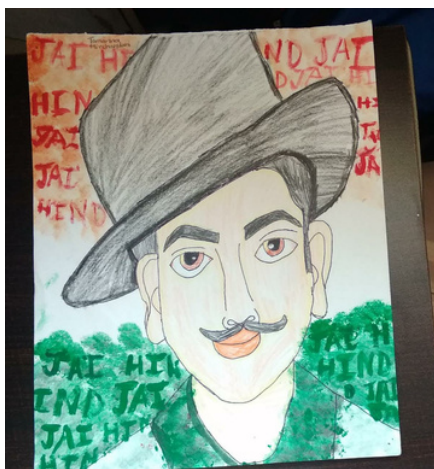
Kshitija Gawande (4 years)

Arshi Gauratra (Class 6)

Tamanna (11 Years)

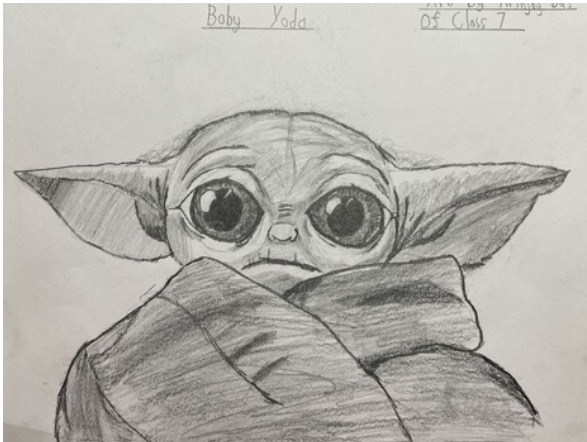
Tamanna (11 Years)

Siya Solankar (7 Years)

ARTS FROM ANGELS

Arinjay Das (Class 7)

Aashna (10 Years)

Anshi Gauratra (Class 10)

Aashna (10 Years)

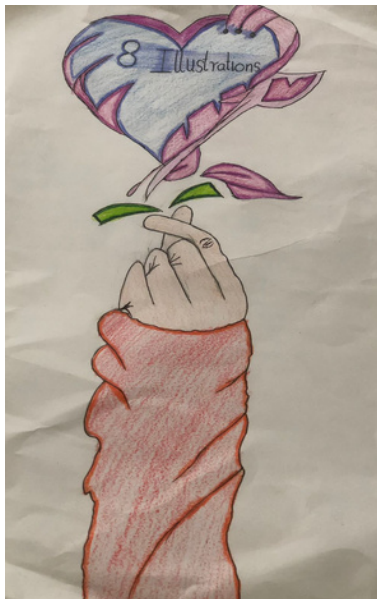

Tamanna (11 Years)

Tamanna (11 Years)

ARTS FROM ANGELS

Avika Maheshwari (12 Years)

Aashna (10 Years)

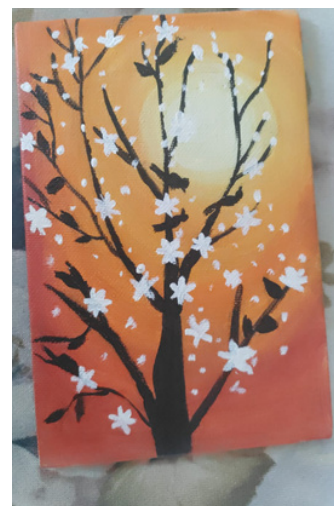
Adya (10 Years)

Aashna (10 Years)

Aashna (10 Years)

Aarna (10 Years)

PARTICIPATION IN MAGH BIHU

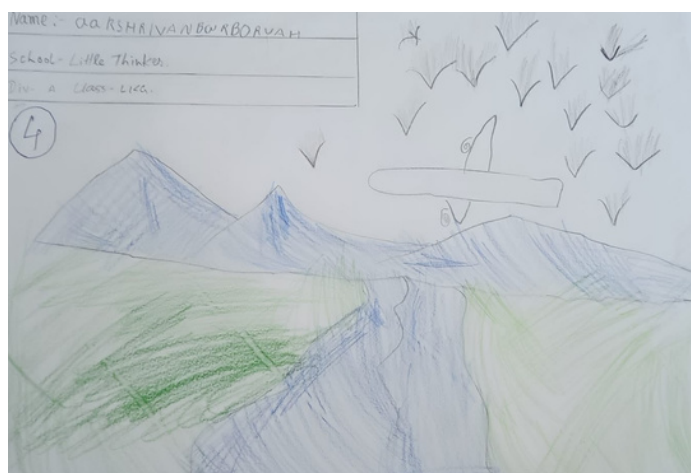
NAIRITI BORA

IRAALI LASKAR

RANVEER BORUAH

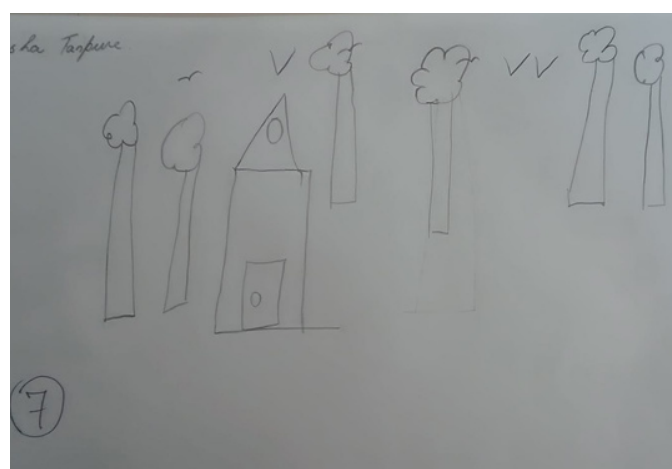
AAKSHRIVAN BORBORVAH

URABJYOTI NATH

SHALVI

AARISHA TANPURE

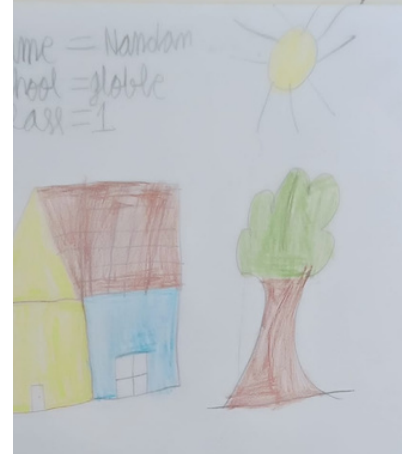
PARTICIPATION IN MAGH BIHU

BIRINA NATH

ISRA LASKAR

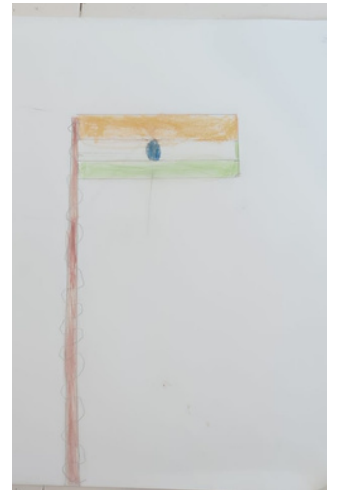
NANDAN KAKATI

DAVID BORAH

PIYUSH GOGOI

SUSHANNTA BORAH

JAGRUTI MORIA

RAJAN BORAH

VICKY SAIKI

GLIMPSES FROM SPRING FESTIVAL 2023

[Watch all the photos online](#)

To mark ASOMI's journey as the Assamese community organization in Pune, engaged in efforts towards cultural integration of Assam and Maharashtra, we proudly unveil Asomi's tenth anniversary logo. Please stay tuned for activities running up to the anniversary celebration in the next year.

